

Utjelovljenja ljubavi



Ljubica Ljubić

Zahvala:

Puno hvala svima koji su mi pomogli pri nastajanju ove knjige, a prije svega voljenom Učitelju koji mi je tijekom života dao beskrajno mnogo prilika da stvarno postanem **Utjelovljenje ljubavi**.

UVOD

Dugo sam se bavila mišlju da li uopće početi pisanje ove, treće knjige. Još sam u Indiji molila Svamija da mi On na neki način ukaže što da činim. Na intervjuu 2001. godine to ga nisam pitala, ali već sama činjenica da me je ponovno primio na intervju bila je za mene pokazatelj da je to pisanje važno. Naime, dok god mi On daje priliku da s Njim razgovaram i da to zapišem te omogućim drugima da za to saznaju, trebam ustrajati i na tom putu nesebičnog davanja. Usto su se zaredali pozivi ljudi koji su me uvjerovali koliko im je moja knjiga pomogla te odagnali svaku dilemu glede pisanja.

Na intervjuu 12. kolovoza 2003. pričala sam sa Svamijem o ovoj knjizi koju sam započela pisati a On je između ostalog rekao: Trebaš biti vrlo koncentrirana da odabereš prave riječi kojima ćeš taknuti srca ljudi koji je budu čitali. Upitao me kako se knjiga zove; kad sam odgovorila Utjelovljenja ljubavi, nasmiješio se. A kad sam ga zamolila da me vodi u pisanju obećao je da hoće. Tako sam po povratku iz Indije, ponesena intervjuom, malo više prionula pisanju unatoč brojnim obavezama u obitelji.

Vrijeme je prolazilo, a ja sam vrlo malo pisala. Razne životne situacije kroz koje sam prolazila previše su me „prizemljile“ i nikako se nisam mogla koncentrirati na pisanje. Mnogi su me poticali da završim ovu knjigu, jer u njoj su dva intervju a kojima detaljno pišem. Danas je sve manje intervju a kod Babe, a kad netko i dobije intervju ne želi govoriti o tome što je doživio. Ja smatram da je ono što nam Svami tako izravno kaže na intervjuu dragocjeno mnogima, i baš ta činjenica da sam imala milost o mnogo čemu pričati s Babom navela me je da završim ovu knjigu.

KAKO POSTATI UTJELOVLJENJE LJUBAVI

Ovo je tek početak knjige koju bih željela napisati na bazi proučavanja Svamijeva učenja kao i učenja drugih tradicija te na bazi njihove primjene u praksi postati primjer pravog **Utjelovljenja ljubavi**.

U svom govoru u Kodaikanalu 14. travnja 2006. Svami je rekao:

Utjelovljenja ljubavi, svi ste vi utjelovljena ljubav, utjelovljeni Bog, atman. Samo zbog identifikacije imate ime. Ali zapravo ste atman, a samo je atman trajan.

U ovom trenu mog života, kada sam jako vezana za obitelj i zaokupljena rješavanjem tekućih životnih problema, osjećam se kao pravi „*karma jogi*“, no, nadam se, da ću se, čim moja unučad malo poodrastu, moći ponovno vinuti u duhovne sfere. Tako nam malo treba da budemo sretni kad smo u Svamijevoj fizičkoj blizini, a tako možemo biti izgubljeni i jadni kad nas pritisnu brige, i kad ne uspijevamo osvjestiti Njegovu sveprisutnost. Kad ono najgore prođe, uvijek iznova zahvaljujem Svamiju što mi je pomogao da izdržim, i odradim neizbježiv dio karme.

Doživljavajući svakodnevno svijet oko sebe užasava me spoznaja koliko se zla događa širom svijeta ma gdje usmjerili pogled. Znam da to nije dobro i da bih trebala zauzeti stav svjedoka; no, to nije nimalo lako. Kako možemo nekome pomoći bilo materijalno, bilo iskazivanjem suosjećanja a da se sami pritom ne indentificiramo s osobom koja pati? Kako voljeti svakog čovjeka kao **Utjelovljenje ljubavi**, iako se ponaša na nedoličan način? Kako steći stopostotnu vjeru da je sve, baš sve, što se događa u nama i oko nas, dio Božjeg plana, i za nas dobro? Kako se svakog jutra zahvaliti za još jedan dan koji nam Bog daje kako bi nam omogućio sazrijevanje i napredak, čak i tada kada se osjećamo vrlo umorni i zapravo si tiho priželjkujemo da što prije odemo iz ove „doline suza“? Kako, kako, kako? U svojoj prošloj knjizi govorila sam često o tome kako u svakom trenu srcem i umom prihvatiti ono **Budi volja Tvoja** bez ikakvog „ali“ no očito da još nisam naučila lekciju čim se i u ovoj borim s toliko pitanja „kako?“.

Toliko toga još treba učiti i naučiti, no utješno je da je Bog beskrajno strpljiv s nama sve dok pokazujemo želju da napredujemo i da postanemo sve bolji i sličniji Njemu, to jest **Utjelovljenja ljubavi**.

Svami u svom govoru za Buddhapurnimu 23. svibnja 2005. godine kaže:

Vi ste Utjelovljenja ljubavi, a gdje postoji ljubav, ondje ne može biti nikakve nezgode. Ljubav je Bog, Bog je ljubav. Stoga ispunite srca ljubavlju. Tako dugo dok vjerujete u Boga, nemate se čega bojati. Uživajte svi u bezbrižnosti i sigurnosti. Kamogod pođete, štogod radite, čvrsto vjerujte da je Bog uvijek s vama, u vama, oko vas, iznad i ispod vas. Nikad nećete propasti, nikad vas neće zadesiti nikakva opasnost. Živite s tom hrabrošću i uvjerenjem. Bog će vas sigurno blagosloviti uspjehom. Teškoće će se pojaviti i nestati poput prolaznih oblaka. Ne morate se ničega bojati. Bog vas uvijek štiti. Budite hrabri i suočite se uporno s teškoćama.

Svami nas najčešće oslovljava u svojim govorima s **Utjelovljenja ljubavi**. Često sam se pitala zaslužujemo li da nas avatar naziva tim imenom. No, On nam je bezbroj puta ponovio da mi to jesmo i da kroz svakodnevni rad na sebi toga postajemo sve više svjesni.

U **Sai biserima**, koje je prikupio Anil Kumar, našla sam Svamijeve riječi koje su me iznenadile i rastužile, jer su mi pokazale koliko još moramo raditi na tome da postanemo prava **Utjelovljenja ljubavi**, da bismo bili u stanju primiti Svamijevu bezgraničnu ljubav:

Da, spreman sam dati tu bezgraničnu ljubav, ali nema nikoga tko bi je primio. Nema nikoga tko bi je primio iz mojih ruku. Što da radim? A spreman sam je dati!

Bezbroj puta smo na našim humanitarnim priredbama čitali **Hvalospjev ljubavi**, mnogo puta smo naše **satsange** posvetili temi ljubavi posebno temi **Ljubav u akciji**, mnogo puta smo bili uvjereni da djelujemo s ljubavlju, no sve to nije dovoljno da zaslužimo i u svakom trenu primimo Svamijevu bezgraničnu ljubav, jer najprije moramo naučiti da je:

Ljubav je strpljiva,

Ljubav je dobrotiva,

Ljubav ne zavidi,

Ne hvasta se,

Ne oholi se.

Nije nepristojna,

Ne traži svoje,

Ne razdražuje se,

Zaboravlja i prašta zlo;

Ne raduje se nepravdi,

A raduje se istini.

Sve ispričava, sve vjeruje, svemu se nada, sve podnosi.

Ljubav nikada ne prestaje....

Hvalospjev ljubavi iz Prve poslanice Korinćanima

Svami kaže:

Ljubav je urođena svakom čovjeku, kao sjeme koje treba zalijevati i hraniti posvećenošću nesebičnom služanju. Ljubav je sveta osobina. Ljubav je kao nektar. Osoba koja je iskusila slatkoću Božanske Ljubavi neće željeti ništa više na cijelom svijetu. Život treba biti stalna manifestacija ljubavi. Danas se ljubav izražava na ograničen, sebičan način, a trebala bi biti izražena kao nesebično služenje društvu. Na taj način ljubav postaje recipročno i sve bogatije iskustvo.

Misao dana u Prashanthi Nilayamu 3. lipnja 2006.

U svom rođendanskom govoru 2005. godine Svami je rekao:

Utjelovljenja ljubavi, neka vam život bude ispunjen ljubavlju. Ne ograničavajte svoju ljubav na obitelj i prijatelje. Dijelite je sa svima. Svakoga s kim se susretnete, smatrajte Božjim utjelovljenjem. Podijelite svoju ljubav sa svojim bližnjima i primite njihovu ljubav. Slijedite put istine. Ja vas uvijek poučavam principima istine i ljubavi. Proslave, kao što je ova, imaju cilj samo vas potaknuti da prionete uz put istine i ljubavi. Svi ste se okupili ovdje zbog svoje ljubavi prema meni. Kad ste već došli ovamo i slušali moju poruku, trebate u svom svakodnevnom životu provoditi istinu i ljubav u djelo. Samo će me to usrećiti. Neka vaša ljubav ne bude okaljana svjetovnim osjećajima. Neka ona neprestano teče prema Bogu.

POSJET SVAMIJU od 29.7. - 19.8. 2001.

Za vrijeme mog boravka u Prashanthi Nilayamu 3. kolovoza 2001. padao je i blagdan rođenja božice Lakšmi, no te godine se nije slavio. Prisjetila sam se svečanosti 'Varalakšmi puje' u Prashanthi Nilayamu koja je priređena godinu dana ranije, kada je Svami vjenčao 13 parova na taj dan. Božica Lakšmi je jedna

od najvažnijih likova hinduskog panteona. Tradicija nam govori da se ovoj božici treba moliti zato što će ona zahvaljujući svom dobrom i suosjećajnom srcu utjecati na Gospoda da nam usliši molitvu. Dok božica Lakšmi simbolizira sve, uključujući moć i napredak, kao Višnuova supruga simbolizira bogatstvo. Tako se često mladi bračni parovi vjenčavaju za njen rođendan.

Krišnin rođendan slavio se 11. kolovoza i bio je vrlo lijepo proslavljen, iako nije bilo Babine slonice Sai Gite, ni kravica, koje se obično dovodilo za taj dan u Kulwant hal. Ujutro su studenti pjevali prekrasne pjesme u slavu Krišni i Babi a na kraju i dvije pjesme na engleskom (kazeta s tim pjesmama se još iste večeri mogla kupiti u Sundara dućanu u *ašramu*). Nakon toga slijedili su bhajani a Svami je sjedio neko vrijeme u svojoj stolici na verandi a kasnije je - kad se dijelio prasad - šetao svugdje uokolo nadgledavajući podjelu slatkiša od pistacija zamotanih u srebrni papir.

Poslijepodne je Svami održao Svoj božanski govor, a prisutan je bio i potpredsjednik vlade Indije, gosp. *Krishnakand* s obitelji. Nekoliko je stolica bilo postavljeno naprijed na verandi za njegovu obitelj. Kad je Svami došao na *daršan*, prišao je njegovoj majci i materijalizirao joj sveti prah *vibhuti*, zatim je pozvao gosp. *Krishnakanda* da sjedne na stolicu koja je bila postavljena pokraj Njegove i vrlo je prisno s njime popričao. Tad su dječaci iz osnovne škole otpjevali pozdravne *sloke*, a Svami ih je promatrao s puno ljubavi.

U govoru se Svami osvrnuo na neka Svoja intimna iskustva u vrijeme kad je živio kao Krišna. Dao je točni datum Krišnina rođenja, a to je 20. srpnja 3228. godina prije Krista, u 3 sata ujutro. Nakon toga je pričao o **Superspecijalističkoj bolnici**, projektu pitke vode, ustanovama za odgoj i obrazovanje gdje se sva djeca i mladi školuju besplatno dajući točne podatke o tome koliko se novaca za to troši. Završio je Svoj govor s 4 *bhajana*: *Sai Bhajana Bina*, *Prema Muditha*, *Subramanyam*, *Vahe Guru*, *Vahe Guru*. Vrlo rijetko se događa da Baba otpjeva više od jednog *bhajana* na kraju svog govora, tako da nas je sve jako iznenadio i obradovao. Kulwant hal je bio ispunjen prekrasnom svetom energijom i atmosferom.

Kćerka našeg regionalnog koordinatora, Pietra Marene, zagledala je jednog dana moju *mangalasutra* ogrlicu koju mi je Svami materijalizirao godinu dana ranije i zadivila se njenoj ljepoti. Rekla mi je da je ogrlica posebno vrijedna, jer je na medaljonu Rama. Svami joj je jednom na intervjuu rekao da joj želi muža poput Rame, a ne poput Krišne, jer je Rama bio dobar suprug.

U jednom svom govoru iz 1996. godine Svami je objasnio razliku između Rame i Krišne rekavši da bi se Krišna uvijek prvo nasmijao a tek onda bi obavio zadatak, dok bi Rama prvo obavio zadatak a nakon toga se nasmijao. Zbog Krišne su žene plakale, a Rama je plakao zbog žena. Rama je krenuo u rat kad je imao pravi razlog za to, a Krišna je prvo izazvao sukob, a tek tada odredio njegov ishod. Krišnin princip je uživanje u radosti, a Ramin je princip zasnovan na izvršavanju dužnosti. Kad sam razmišljala o tim riječima, bila sam vrlo sretna što je na mome medaljonu Rama. Pred kipom Rame i Site u *ašramu* uvijek se pomolim za svoju obitelj, i za to, da ljudi osvijeste ljudske vrijednosti koje su latentne u svakom čovjeku i da u cijelom svijetu zavlada ispravnost i mir.

Toliko se stvari promijenilo u Puttaparthiju otkad sam zadnji puta bila tamo za *Mahashivaratri* na početku godine. Tada smo još bili blagoslivljeni dugim Svamijevim *daršanima*. Sada se Svami vrlo kratko zadržava na *daršanu*, uzima svega nekoliko pisama, često ne ide na mušku stranu, i zove male grupe na intervju, i to najčešće Indijce. No, u kolovozu je ipak pozvao nekoliko velikih grupa iz Argentine, Irana, Grčke, Italije, Belgije, Nizozemske i Rusije. Često puta, nakon intervju, pozove još nekoliko ljudi s verande. Nakon toga, obično, više ne izlazi do *bhajana*. Kako ja uvijek sjedim u Kulwant halu između *daršana* i *bhajana*, to mi pruža ponekad mogućnost dobiti dobro mjesto za Svamijev povratak u Poornachandru. Tako sam imala milost da Svami tri puta samnom porazgovara, svaki put pitajući me kad odlazim, prije nego što me je pozvao na intervju 13. kolovoza 2001. godine, samo dan nakon što je indijski potpredsjednik s obitelji imao intervju. Budući sam sjedila pokraj nekih indijskih gospođa, kojima je Svami materijalizirao *vibhuti*, i pogledavši u njih a zatim u mene izrekao ono Svoje **go** (idi na intervju). Nažalost, osobe koje održavaju red, nisu dopustile da i dvije djevojke, koje su bile samnom u grupi, pođu samnom na verandu. Međutim Svami mi je prišao došavši na verandu i upitao jesam li sama? Kad sam odgovorila da nas je četvero u grupi, rekao je da pozovem i ostale. Ustala sam, otišla do ruba verande kako bi me i moj prijatelj iz Austrije na muškoj strani vidio, no, došle su samo Adriana iz Švedske i jedna glumica iz Rijeke dok me na žalost prijatelj iz Austrije nije vidio iako sam se dizala dva puta. Kako sam na sebi imala sari pink boje, teško mi je bilo shvatiti kako me on ne vidi. Kasnije sam saznala da je sjedio u prvom redu, no da je bio leđima okrenut prema verandi jer je Svami prolazio kraj njega pa me nije mogao vidjeti.

Na ovom mjestu treba spomenuti da smo bili veća grupa sve do tog dana, kad su se neki poklonici iz našeg Sai centra Tuškanac vratili kući. Tada me je spomenuta glumica iz Rijeke zamolila da je primimo u

grupu jer je sama a treba Svamija nešto jako važno pitati. I ona je poput mene, prije toga imala mnogo intervjuja kod Svamija. Materijalizirao joj je mnoge stvari, a unatoč tome smatrala sam da nije dobro da dođe u našu grupu, jer sam već neke druge ljude odbila, koji nisu pripadali **Sai centru Tuškanac**. No, ona me je tako usrdno molila da sam na kraju pristala.

Čim smo ušli u sobu za intervju, Svami mi se pred svima obratio vrlo strogim tonom na koji nisam nikad prije bila naučena i rekao: **Vrlo je neuljudno od tebe što si dovela ovu ženu!** Svami je pritom pokazao na glumicu iz Rijeke. Nastavio je: **Slijedeći puta te neću zvati na intervju.**

Srce mi je uznemireno udaralo, a glas drhtao dok sam odgovarala Svamiju da je ona isto iz Hrvatske. Svami je strogo objašnjavao: **Ona je ovdje već mjesec dana i nije u tvojoj grupi. Stanuje izvan ašrama i stalno dolazi i odlazi.** Drhtavim tihim glasom šaptala sam da me ona zamolila da je uzmem u grupu zbog problema koje ima i da je napisala knjigu o svojim iskustvima u susretima s Njime. Svami je nastavio neumoljivo: **Ona te zamolila? Pa što onda!** Spustila sam šutke glavu i čekala dok mi Svami ne priđe s *vibhutijem* koji je upravo materijalizirao, a tad sam iz dubine srca zavapila: "Svami volim Te!" Pogledao me nešto blaže, no znala sam da je Svami namjerno izazvao ovu situaciju da bi me nečim poučio, jer On je mogao tu glumicu i vratiti s verande da je nije želio na intervjuu. Nešto me tjeralo da izgovorim: "Ali Svami, pa Ti sve znadeš!"

Svami me je oštro prekinuo: **Zar se ti to pravdaš s avатарom?** Posramljeno sam spustila glavu a suze su mi potekle niz obraze. Svami mi je upravo očitao lekciju o potpunoj predanosti. Tog sam se trena sjetila priče koju nam je Anil Kumar ispričao, baš te nedjelje, o studentu kojem je Svami u Kodaikanalu rekao da skoči s terase i on ni trena nije oklijevao da to učini. Naravno da ga je Svami zadnji čas zaustavio, no kušao je njegovu predanost; taj student je svoj test položio, dok ja nisam. Razmišljala sam, kako je Svami vjerojatno uredio da sve bude tako dramatično kako bi mi pokazao koliko mi još treba da zaživim ono što sam napisala u naslovu knjige: **Budi volja Tvoja** koju sam Mu donijela na blagoslov. Teška srca šutljivo sam sjedila sve do trenutka kad je Svami pozvao našu grupu u manju prostoriju.

Ušavši u sobicu sjela sam na svoje "staro" mjesto s desne strane Svamijeve stolice, do nogu voljenog Učitelja. Dok je Svami zauzimao mjesto u svom stolcu, kroz glavu su mi prošla sjećanja na mnogobrojne prekrasne intervjuje u toj prostoriji. Ovaj puta sam drhtala i sa suzama u očima sam zavapila: "Svami, molim Te oprost mi!" Svami je zamahnuo rukom kao da će me pljusnuti. Potom su se na Njegovom božanskom licu pojavili obrisi smiješka dok je spuštao ruku. Ja sam nastavila: "Svami, molim Te pomoz mi da postanem svjedokom događanja koja me okružuje, i da ne reagiram previše emocionalno. Samo želim pomoći ljudima, no moji osjećaji me često zavedu i tad učinim pogreške kao što sam to učinila i sad." Upitao me je: **Na koji sve način možeš ljudima pomagati?** Započela sam rečenicu rekavši kako ljudima možemo pomagati na fizičkoj razini a On je nastavio: **Ljudima možeš pomagati na fizičkoj, mentalno i duhovnoj razini.** Svami nije ništa dalje objašnjavao, a ja sam bila još u nekoj vrsti šoka, tako da nisam ništa pitala. Razmišljala sam i o Njegovim riječima koje je izgovorio 1993. godine u Kodaikanalu: **Ako ti djeluješ, ja ne mogu djelovati.** Drugim riječima, treba imati pravu predanost i bezuvjetnu vjeru da se sve događa isključivo Njegovom voljom.

Kasnije sam razmišljala da pomagati ljudima na mentalnoj razini vjerojatno znači saslušati ljude kad su tužni i u problemima te im pritom slati svjetlost i ljubav. Naše riječi trebaju biti blage i nježne, kao što Svami s nama postupa blago i nježno, ma koliko mi griješili. Nikad ne smijemo kritizirati druge. Ako ne možemo reći nešto lijepo o njima, tad trebamo šutjeti. Na duhovnoj razini trebamo moliti za sva bića. Svami je u mnogobrojnim govorima uvijek nanovo naglašavao važnost molitve: Neka sva bića svih svjetova budu sretna (*Lokha Samasta Sukhino Bhavantu*)

Svami je tada s glumicom iz Rijeke razgovarao o nekim privatnim stvarima, a kad se okrenuo k meni ponovno je zamahnuo rukom kao da će me udariti. Približila sam svoje lice sasvim blizu Njegovu rekavši: "Svami, molim Te, učini to. Molim Te, udari me, jer ja to zaslužujem." Gledajući iz takve blizine u Svamijeve oči doživjela sam sjaj i moć tog pogleda koji se ne može opisati. Kao neka mješavina vatre dijamantnog sjaja i bljeska pred grmljavinu a sve izmiješano u jednoj zruci koja je prodirala u mene sve dublje i dublje. Kao da je spržio sve moje nečistoće i pročistio me do te mjere da sam ponovno u Njegovim očima mogla prepoznati izraz Majke koja iznad svega voli svoje dijete, a na koji sam uvijek u Njegovoj prisutnosti bila naučena. Sa smiješkom na licu spustio je ruku i posegnuo za mojom tek izašlom knjigom **Budi volja Tvoja**, a koju mi je kao manuskript potpisao godinu dana ranije rekavši da još na njoj poradim. Potaknuta time napisala sam još oko 100 stranica i donijela Svamiju kao gotovu knjigu, želeći je položiti pred Njegova božanska stopala i čuti da li je zadovoljan. Dok je Svami listao knjigu tiho sam mu objašnjavala da u prvom djelu knjige opisujem svoj svjetovni život, dok Ga još nisam poznavala i kada sam radila mnoge greške. Zatvorio je knjigu pogledao me duboko u oči i rekao: **Da, da! Činila si mnoge greške!** Nisam se osjećala nelagodno ni posramljeno zbog ove Njegove izjave, dapače, osjećala sam olakšanje, kao da je moj voljeni

Učitelj prihvatio sve moje greške duboko sakrivene u potsvjesti. Položila sam čelo na Njegovu ruku položenu na naslonjač i osjetila neopisivo blaženstvo i mir. Svami, kao da je zaboravio na Svoju ruku i na mene, ostavio me u tom položaju prilično dugo vremena, dok je razgovarao s drugima. Kad se opet obratio meni, zahvalila sam mu što mi je pomogao završiti knjigu, no On je rekao: **Nemoj mi zahvaljivati. Moja je dužnost da ti pomognem.** Potpisao je ponovno moju knjigu napisavši ovaj puta: **S blagoslovom i ljubavlju Sri Sathya Sai.** Bila sam presretna. Te iste riječi je Svami napisao u prvu knjižicu koju sam prevela 1989.godine o *Gayatri mantri*, a inače se u druge knjige potpisivao samo **S ljubavlju Baba.**

Svami se ponovno obratio drugima i razgovarao s njima o privatnim stvarima a kad je ponovno pogledao u mene, upitao je: **Kad ćeš ponovno doći?** Odgovorila sam isto što i nekoliko puta prije kad me je pitao isto pitanje: "Kad me pozoveš Svami." No, ovaj puta Svami je rekao: **Ja nikad nikoga ne pozivam.** Malo me je zbunio, no tada sam Ga upitala: -Da li sada, kad nam više ne dozvoljava doticati Njegova stopala, to znači da više neće preuzimati niti našu karmu? Naime, na intervjuu 1995. godine nam je objašnjavao kako nas pročišćava kad gleda u nas, kako oduzima našu bol, kad govori s nama, a kad mu dotaknemo božanska lotosna stopala tad oduzima našu karmu. Svami je samo kratko odgovorio: **Ne, više neće biti fizičkog doticanja mojih stopala,** no pružio nam je umjesto toga obje ruke smiješeći se nježno. No, samo nekoliko trenutaka ranije glumica iz Rijeke se, sva u suzama, formalno bacila na Njegova božanska stopala i poljubila ih, a Svami nije reagirao. Ona je kasnije rekla da je bila spremna na to, da ju Svami i odgurne, jer je toliko željela dotaknuti mu stopala. Tako joj je naš samilosni Gospod ipak dopustio nešto što nije dopustio ni premijeru Indije.

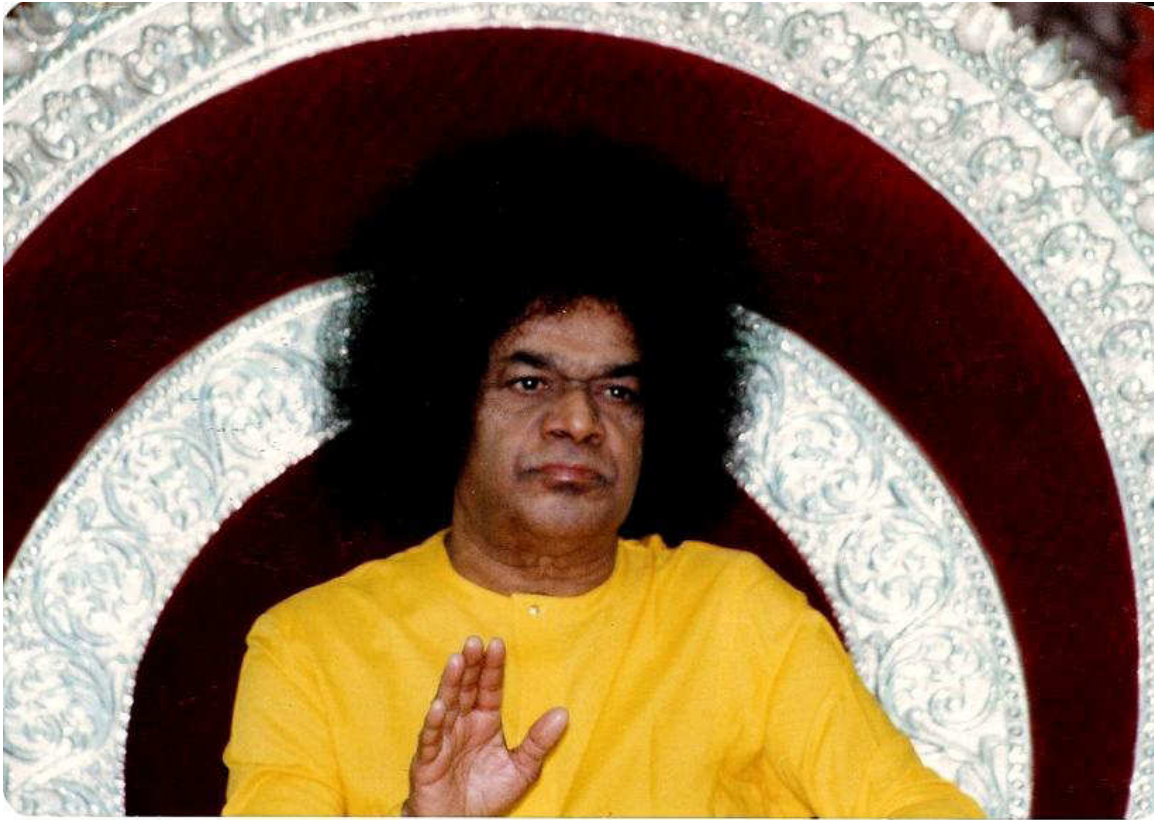
Upitala sam Svamija, koliko je važan celibat za duhovni napredak? Rekao je: **Vrlo je važan,** a pokazujući ogrlicu *mangalasuthru* na mom vratu nastavio je: **Dao sam ti je prošle godine. Uvijek sam s tobom, u tebi, oko tebe, iznad tebe, iza tebe...** Podsjetio me je da je, dok je pred godinu dana stavljao *mangalasuthru* oko mog vrata, rekao: **Ona je sretna, jer više nema muškaraca u njenom životu.** Tad me Svami upitao: **Koliko imate Bal vikas djece i koliko ih ide na Ljetni kamp?** Kad sam Mu odgovorila, blagoslovio je kamp i svu djecu. Zamolila sam Svamija da pomogne Hrvatskoj, u kojoj je vrlo teška ekonomska i politička situacija, a On je odgovorio: **Pomoći ću!** Dala sam Svamiju u ruke sliku moje unučice te ga zamolila da je blagoslovi i da pomogne mom sinu i njegovoj obitelji, a On je, gledajući dugo u Nadjinu sliku, rekao: **Pomoći ću!** Pokazala sam Svamiju sat, koji mi je materijalizirao 1997. godine, i rekla da mi je sat puknuo dan ranije baš na Krišnin dan pitajući ga ima li to neko značenje. Odgovorio je sa smiješkom: **To je dobro za tebe!** Sjetila sam se intervjua 1994. godine kada mi je, gledajući moj sav istrošeni srebrni prsten na kome se Njegov lik više nije raspoznavao (koji mi je materijalizirao 1989. godine) rekao: **Ništa zato, Svami je sada u tvom srcu.** Od tada moj sat stoji na našem oltaru uz još dva Velimirova i kristalnu *japa malu*, koja je isto pukla pred dvije godine.

Upitala sam Svamija što misli o pojavi velikih duhovnih iscjelitelja i o karmi ljudi koje oni liječe. Rekla sam Mu da u Hrvatsku često dolazi jedan indijski karizmatik i ekzorcist koji drži seminare za više tisuća ljudi i gdje za svakog seminarara bude izliječeno više ljudi. Svami je rekao: **Pusti ga da radi što hoće, to je njegova stvar, no nemoj se vezati na to. Usmjeri se na svoj viši ja, na svoju atomu.** Tad sam se sjetila i svojih zdrastvenih problema pa sam upitala Svamija trebam li na operaciju koju su mi odredili liječnici. On je naglasio: **Ne, ne, nikakva operacija.** Bila sam vrlo sretna i zahvalna Svamiju što mi je potvrdio već donesenu odluku da izbjegnem kirurge. Vratili smo se u veću prostoriju, gdje su sjedili ostali. Nisam spomenula da je prije na samom početku intervjua, Svami materijalizirao jednoj poklonici iz Singapura prekrasnu kutijicu od perlmuta s *vibhutijem*, i da joj je pritom rekao da ga uzima za svoje bolove. Kad ga je upitala koliko ga treba uzeti, Svami je odgovorio da je malo dovoljno, no da ga može uzeti koliko hoće, jer se kutijica nikad neće isprazniti. Jednoj drugoj poklonici iz Indije Svami je materijalizirao zlatni lančić s privjeskom. Ta ista gospođa se osjećala vjerojatno vrlo bliskom Svamiju pa je željela upaliti ventilator kad smo ušli u sobu za intervju, no Svami joj je vrlo oštro rekao: **Nemoj to raditi! Sjedni dolje!** Shvatila sam da je svaka Svamijeva riječ lekcija za nas. Ponekad zaboravimo da je On Bog jer je s nama vrlo prislan i prijateljski raspoložen, no ako se ne odnosimo s potrebnim poštovanjem prema njemu, On nas uvijek iznova upozori da u kontaktu s *avatarom* ništa ne smijemo uzeti „zdravo za gotovo“. Svami kaže: **Volite moju neizvjesnost,** no isto tako kaže: **Pravi poklonik žudi za Bhagavanom, no, vjerujte mi Bhagavan isto žudi za poklonikom. To je razlog zbog kojeg uzimam ljudsko tijelo i hodam među vama.**

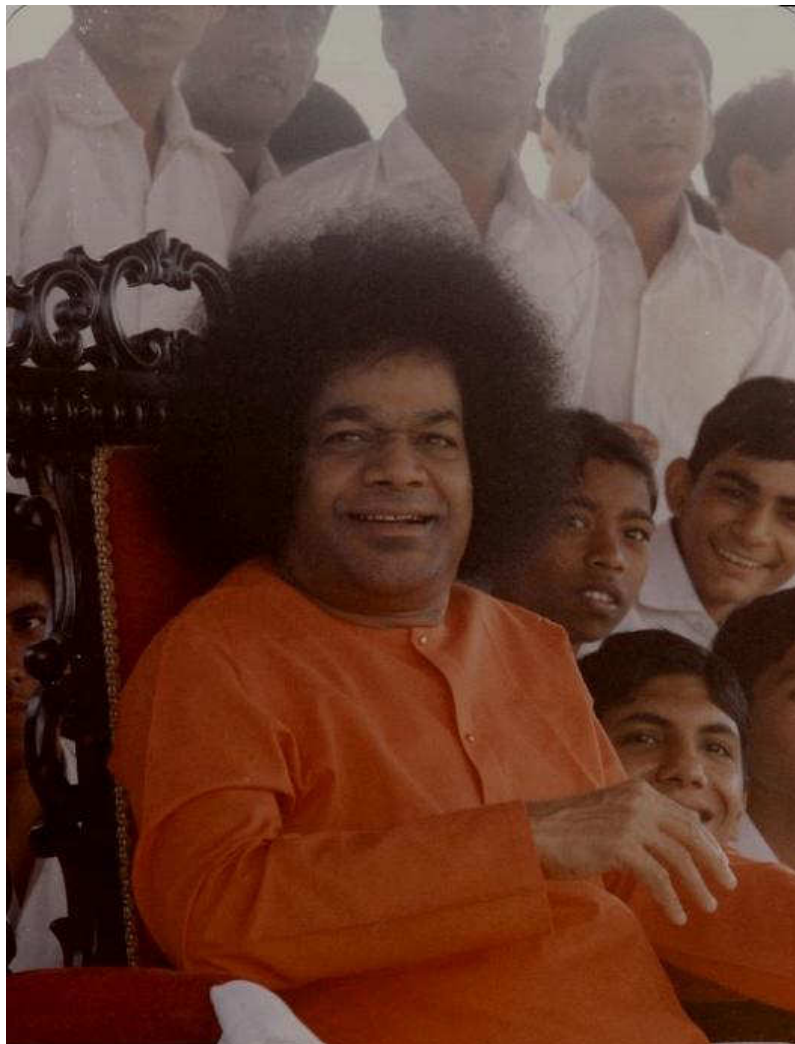
Svami je počeo potpisivati slike koje su poklonici pripremili. Gospođi iz Singapura, koja je priredila mnogo slika, Svami je potpisavši dvije rekao da je dosta, da i drugi trebaju doći na red. Nakon toga je počeo dijeliti *vibhuti*. Dok je to radio, stajao je neko vrijeme vrlo blizu mene, a kako sam sjedila u položaju polu-lotosa moja koljena su dodirivala Njegova božanska stopala. Zatvorila sam oči i stisnuvši se uz Svamija, osjećala snažnu energiju koja je izlazila iz Njega cirkulirajući cijelim mojim bićem, ispunjujući me savršenim mirom i blaženstvom. Svami je to znao, puštao me neko vrijeme da uživam, a zatim me blago upitao: **Kad odlaziš?** Kad sam mu odgovorila u nedjelju, On je ponovio **nedjelja** i najljepše mi se nasmiješio. Bila sam beskrajno sretna, ispunjena svime što sam doživjela - baš na ovom intervjuu kao nikad prije. Kao da je ovaj puta Svami radio najviše na meni, jer inače, se naš razgovor vodio najčešće o tome kako pomoći drugima: obitelji, potrebitima, Bal vikas djeci, ovisnicima, samoubojicama. Ovaj puta me suočio s time koliko mi još treba da zaživim ono **Budi volja Tvoja**. Isto tako, ona Njegova rečenica: **Da, činila si mnoge greške**, dolazila mi je na pamet kasnije svaki puta kada bih se našla u nekoj mukotrpnj ili bezizlaznoj situaciji, ili mi je nešto bilo jako teško prihvatiti. Sjetila bih se ponovno i ponovno Svamijevih blistavih očiju koje su prodirale u najdublje slojeve mog bića. On je znao ne samo svaki događaj u mom životu, i to ne samo ovom, već i svaku moju misao, tako da je s pravom mogao reći da sam učinile mnoge greške, i da je došlo vrijeme da za njih „odradim“. A koliko je to lakše odraditi uz Njegovu pomoć to nam je često rekao i pokazao.



S prijateljem Ferdinandom, liječnikom iz Austrije, na aerodromu u Bangaloreu gdje se dijelio vibhuti



Ovako strogo nas je Svami gledao na intervjuu 2001. godine



...a ovako na intervjuu 2003. godine

POVRATAK U SVAKODNEVICU

Bal vikas kamp se održavao kao i svake godine krajem kolovoza. Bilo je prelijepo provesti deset dana s djecom i svakodnevno učiti od njih. Njihova spontanost i čisto srce te bezuvjetna predanost je nešto što mi veliki rijetko posjedujemo. Uživali smo u lijepom vremenu i gostoljubivosti našeg Vinka, koji je i ove godine stavio cijelu svoju kuću na raspolaganje djeci, učiteljima i nekim roditeljima. Ove su nam se godine pridružila i Bal vikas djeca iz Rijeke. Bila je to prilika za velika nova prijateljstva. U grupi smo imali i jednu invalidnu djevojčicu od 7 godina. Dirljivo ju je bilo gledati je s kakvom predanošću pjeva i moli. Svami je mnogo puta naglasio da postoje razne "udice" kojima lovi ljudske duše i pomaže im na putu k Bogu. Često su zdrastveni problemi ono što će promijeniti naš način života, naše stavove i dovesti nas na duhovni put. U jesen 2001. godine sa Sai grupom **Sunce**, ponovno sam redovito počela posjećivati domove za djecu sa smetnjama u razvoju "Sloboštinu" i "Paunovac" i to me posebno veselilo. S članovima te grupe posjetila sam i Bjelovar, gdje smo - pred punom dvoranom naše Sai braće i sestara iz Bjelovara, Pakraca, Daruvara, Koprivnice, i još nekih okolnih mjesta - govorili o svojim iskustvima s Babom i zajedno pjevali. Bilo je prekrasno. Bila sam sretna što smo konačno uspjeli ispuniti obećanje i udovoljiti Tininom pozivu da dođemo u u Bjelovar, koji mi je uputila godinu dana ranije.

Od 1. listopada 2001. godine počela sam srijedom voziti djecu; male Rome u vrtić u Folnegovićevom naselju. Tu počinje novi vid suradnje s organizacijom: "Djeca prva". Za Božić je, kod njih, u vrtiću bila prava proslava s programom, a djeci su veliku radost predstavljali poklon paketići, koje su im donijeli Englezi. Bilo je lijepo vidjeti i doživjeti kako se i djeca, koja ne pripadaju kršćanskoj tradiciji, vesele tom prazniku. U našoj Sai obitelji zahvaljujući nauku našeg Učitelja slave se praznici iz raznih tradicija.

U travnju 2002. godine ponovno sam postala baka; moja unučica Nadja dobila je malog brata Demiana. Kako je trudnoća bilo u jednom dijelu s problemima, preselili smo Nadju k meni na kat, na spavanje te je tu i ostala nakon rođenja malog brata koji bi se često budio po noći. Moram priznati da smo se nas dvije jako zbližile, jer je sad njena mama imala stalno u rukama malu bebu. To je Nadju činilo ljubomornom, tako da se više vezala uz mene. Jednom prigodom je čak protestirala plačem kad sam uzela malog Demijana na ruke, jer se valjda pobojala da ću sad i ja stalno nositi njenog brata, kako to čini mama.

Početak svibnja 2002. godine uoči Duhova, krenuli smo na već tradicionalno hodočašće u Međugorje. Ovaj puta su hodočasnici najvećim dijelom bili mladi. Borna je o tome u **Sai glasniku** napisao: „*Bilo je stvarno predivno. Bez ijedne jedine komplikacije, teškoće ili nesporazuma. Cijelo vrijeme smo disali u atmosferi ljubavi, sreće, radosti i vedrine... Bilo je puno pjesme i pozitivne energije, te divnih iskrenih i otvorenih razgovora. Čudesno!*“

Jedne nedjelje u kolovozu 2002. godine dok sam šetala s Nadjom parkom Tuškanac pjevala sam joj *bhajane*. Ona je sasvim mirno ležala i slušala preko pola sata kako joj pjevam prije nego što je zaspala. Kako je bio kišni dan, nikoga od šetača nije bilo u parku, pa sam se mogla raspjevati. Na moje iznenađenje Nadja je mirno slušala iako je inače vrlo živa, i obično želi hodati ili se s nečim igrati.

Krajem kolovoza 2002. godine provela sam s Nadjom tjedan dana u Austriji kod njenih krsnih kumova, Ferdinanda i Mimi gdje nam je bilo prekrasno. Osjećala sam se tako maženom i paženom, zajedno s Nadjom, da je taj boravak nalikovao mojim boravcima u Indiji kod Svamija. Nadja je u čudu slušala kako Ferdinand udara u veliki gong da bi rastjerao nevolju. Kasnije, nakon povratka u Zagreb, kad ga je spominjala, uvijek je spominjala i gong. Kad je govorila o Mimi spominjala je i njihovog hrčka "Nikija" kojem je uvijek davala krastavac, a kad je govorila o Kathy, njihovoj djevojčici, povezivala ju je s konjima, jer je dva puta bila kod nje u konjskoj staji dok je timarila i jašila konja. Na odlasku iz Kufsteina Mimi i Ferdinand su me upitali ne bih li im se nekako mogla pridružiti u ožujku na putu u Indiju da tamo, kod Svamija zajedno proslavimo moj 60. rođendan. Bila sam oduševljena pozivom i obećala da ću sve poduzeti da taj poziv ne propustim kao što sam to učinila 2002. godine zbog obiteljskih obaveza. Kod kuće sam najavila da se pokušaju organizirati da bez mene provedu dva tjedna i počela sam u molitvi tiho pa sve glasnije vapiti Svamiju da mi dopusti da dođem i provedem u Njegovoj fizičkoj prisutnosti neko vrijeme.

U to vrijeme je u **Sai glasniku** izašao članak **Satsanga** iz knjige Karunamba Ramamurthyja Sri Sathya Sai, Anandadayi. To sam doživjela kao Svamijevu poruku da je moja čežnja za Njegovom fizičkom blizinom opravdana, i da će mi ako Ga budem usrdno molila i ako to svojim zaslugama u mnogim životima zaslužujem omogućiti da Ga posjetim. Naime, u tom se insertu govori o zaslugama (koje se stiču pokorom) a tim se zaslugama može zadobiti puno Božje milosti. Svami je o tome rekao:

Vi ovdje imate priliku satima sjediti sa mnom na bhajanima i slušati moje govore. Je li uopće moguće izmjeriti milosti koje tu dobivate? Shvaćate li sad koliku važnost ima boravak u društvu svetih ljudi? Vama je to dostupno zahvaljujući samo zaslugama iz mnogih života.

Kad sam razgovarala u Sai centru s nekim ljudima i ispričala im kako se nadam da ću unatoč velikih obiteljskih obaveza uspjeti otići Svamiju, rekli su mi kako mi to mora biti prioritet. Usto su natuknuli da su Louise i Jack Halley ispričali na retreatu u Rovinju kako vezanost za odraslu djecu i unuke nije dobra i da oni ne provode mnogo vremena sa svojom fizičkom obitelji. Moram priznati da mi je um počeo ubrzano raditi kako bi našao opravdanje za moju "vezanost" za obitelj. Prvo što mi je palo na pamet bila je misao da se mnogo lakše odvezati od obitelji kad su uvjeti života za mlade roditelje puno bolji, a skrb za djecu tolika da majke često i ne trebaju raditi. Kod nas se i uz to da oba roditelja rade, kraj s krajem teško spaja pa je, i s te strane, moj angažman u pomaganju fizičkom i materijalnom neophodan.

No, potpuno sam se smirila kad sam u **Sai glasniku** od rujna pročitala u govoru Anil Kumara pod naslovom Obiteljske dužnosti mogu postati duhovnom praksom kako je jedna starija gospođa došla k Sri Ramakrišni Paramahamsi i požalila mu se da nema mir uma kod kuće. Najprije je bila vrlo zaokupljena svojom djecom, koju je školovala, kuhala im, i vodila brigu o cijeloj obitelji, a zatim su došli unuci o kojima vodi brigu i nema vremena za štovanje, meditaciju i molitvu. Paramahamsa se nasmiješio a zatim je odgovorio:

Ne trebaš brinuti. Kad kupaš svog unuka zamisli da kupaš samog Gospoda Krišnu. Kad hraniš svoju unuku, zamisli da nudiš hranu osobno Krišni. Kad pjevaš neku dječju pjesmicu ili uspavanku da uspavaš svoje unuke, zamišljaj da ih milozvučno pjevaš svome Krišni. Tako će tvoje obiteljske dužnosti postati duhovnom disciplinom.

Anil Kumar je zatim nadodao da i obiteljske dužnosti mogu postati duhovnom praksom, i da duhovnost nije sjedenje u hramu uspravljene kralježnice, jer pri tome se samo može iščašiti vrat ili čovjeka mogu zaboljeti leđa. Sve što radimo trebamo najprije ponuditi Bogu i tada to može postati naša duhovna praksa.

U kolovozu 2002. godine krenula sam s Nadjom i svojim mlađim bratom na Krk, u njihovu prelijepu drvenu kućicu na Eko plantaži rajčica. Nažalost uspjeli smo se okupati samo jedan dan a Nadja se nije dala iz mora. Kako je iza toga stalno padala kiša, vratili smo se ubrzo u Zagreb.

Kasnije u kolovozu, baš u vrijeme kad sam čitala na internetu da je Svami preuzeo mums od jednog dječaka u Indiji, Nadja je cijepljena protiv mumsa i imala je dosta problema poslije cijepljenja. Visoka temperatura pojavila se već prvi dan nakon cijepljenja, a ponovila se krajem inkubacijskog vremena što je davalo indicije za mogući meningitis kao posljedicu cijepljenja. Kako joj temperaturu nikako nismo mogli skinuti ispod 39,8 stupnjeva, proveli smo jedno cijelo popodne u Zaraznoj bolnici na raznim pretragama, gdje je na koncu Nadji ustanovljen urinarni infekt s Esherihijom colli, no uz lijekove je ubrzo ozdravila. Svami je u svom intervjuu grupi iz SAD-a objasnio da će mumps, uz pravilnu dijetu, potrajati još dva dana, a kako je to bio već 19 dan od izbijanja simptoma, ukupno je bolest trajala 21 dan. Ispričao je da mu je najprije natekla vilica i da nije mogao pričati ni piti vodu. Rekao je da nije želio sam Sebe izliječiti, jer bi to bilo sebično, a u Njemu nema sebičnosti U početku je to bila mučna, nepodnošljiva bol koju je Svami kontrolirao, jer nema vezanosti za tijelo, tako da je mogao održati govor i prisustvovati svečanosti za Gurupurnimu. Sve te poteškoće dolaze i prolaze, kao što je i otekline već splasnula, koja je bila u početku tako velika. Rekao im je da ga ne žale, jer to je samo nešto što dođe i prođe, a važna je kontrola misli.

JEDINSTVO RELIGIJA

U jesen 2002. godine bili smo u Austriji na seminaru kod Heinza Grilla. Inicijator seminaru je bila i opet Christina (koja s Willijem svake godine inicira i naše hodočašće u Međugorje). Nakon što je organizirala prevođenje i kopiranje knjige Heinza Grilla: **Joga i kršćanstvo**, dogovorila je s Heinzom da za nas seminar bude besplatan. Usto je platila najam malog autobusa za 20 osoba.

Svi učesnici seminaru dobili su na poklon knjigu **Joga i kršćanstvo** da se već prije seminaru upoznaju s temama o kojima će biti govora na seminaru. Meni se posebno u pamćenje usjekao odlomak o karmi: *U indijskoj tradiciji govori se o zakonu karme, koji predstavlja božanski, inteligentni i djelotvorni zakon uzroka i posljedica. Cijelo čovječanstvo podliježe ovom zakonu. Zbog svete Božje riječi, čovjek mora jednom izgubiti sve vrijedno, sva imanja i dobra, koja su na materijalnoj i psihičkoj osnovi. U čitavom zemaljskom životu ne postoji nijedna trajna korist, nijedno trajno iskustvo, nijedna trajna misao koju bi ljudska svijest mogla zauvijek i vječno zadržati. Trajna vrijednost će u govoru na Gori biti označena kao nebeska vrijednost koju ne mogu nagrizati ni moljac ni hrđa. Nesebični je postupak ravan činu arkanđela, koji živi slobodan od svih zemaljskih vezanosti, i on je istinska nebeska vrijednost. Čista, nesebična misao, bez proračunatosti, bez skrivenog motiva i svake tjelesne i emocionalne vezanosti, ostaje i poslije smrti. Čisti osjećaj za druge, bez samoljublja i čežnje, poput je svijetle jutarnje zvijezde, koja svoje svjetlo nebeski i nježno baca na zemlju. Cilj zemaljskog života je veličanstvena realizacija vječne Božanske moći sebstva, koja je ista sa savršenom ljubavlju prema bližnjem, sa ispravnim, čistim služenjem i brigom za druge. Snaga sebstva je rijetko identična sa zemaljskom samosviješću, ona je čak često puta u direktnoj*

suprotnosti prema ovom nama poznatom obliku života. Tajnovita, u svjetlu ukorijenjena snaga sebstva je čista Božanska ljubav, ona je dar iz svjetla blaženog promatranja i ispitivanja. Pomoću ove postojeće i narastajuće ljubavi, svi čini sadrže posvećeni, čudesni blagoslov. Sve misli pojasne se kroz radosnu, vedru slobodu, sve osjećajno zadobiva iscjeljujuću iskrenost i puninu istine kroz ljubav.

U petak ujutro smo krenuli u Bad Haring, prekrasno malo mjesto i lječilište u planinama na samoj granici Austrije i Njemačke. Do zadnjeg časa je naša destinacija zapravo bila mjestašce Arco na Garda jezeru u Italiji, no u zadnji čas je zbog nekih teškoća s vodom u Italiji došlo do promjene. Kasnije nam je postalo jasno zašto smo trebali ići u Austriju.

Seminaru su prisustvovali uglavnom mladi no i mi stariji smo bili zastupljeni članovima centra Tuškanac a pridružila nam se i Zora iz Karlovca. U Bad Haringu smo bili vrlo lijepo primljeni; nakon smještaja u sobe, sakupili smo se u dvorani za predavanja. Ja sam već prije dvije godine srela Heinza Grilla na projekciji filma Vesne Ljubić: **Sveti prah Indije**, održanoj u Njemačkoj, no ovaj puta mi se činio mnogo bliži i neposredniji. Kako sam prevodila s njemačkog na hrvatski bila sam vrlo koncentrirana na svaku njegovu riječ. No, on mi je često pomagao da bolje rasčlanimo neku misao.

Tko je Heinz Grill i što nam želi reći u svojoj knjizi **Joga i kršćanstvo?** Na ovo pitanje, koje mu je u razgovoru postavio Mato iz Münchena, Heinz je za sebe rekao:

Svoj život ne smatram nečim naročitim ili veličanstvenim, jer ne posjedujem neke nadnaravne sposobnosti niti naročite darove. No, s onim što mi je dano, u meni djeluje unutarinja ljubav, suosjećaj, znanje i osjećaj za istinu. Dano mi je nešto tajnovito, sveobuhvatno, onostrano -što nije od ovog svijeta. Moja je velika želja ujediniti puteve joge i kršćanske duhovnosti. Bitno je u ovom ujedinjenju, da se ne radi o teoretskom približavanju ovih puteva, nego više o unutarnjoj, neizrecivoj i djelotvornoj životnoj akciji. Religija je nadosjetilno blago duhovnog svijeta, koje je preko proroka došlo na zemlju i kroz različite forme učenja utisnuto u nutrini čovječanstva. Nijedna religija nije nastala iz pukog mudrovanja, nego je probuđena porukama proroka i realnim žrtvovanjem ljudi koje je dotakla milost Božja, a koji su je navješćivali iz duhovnih loža uvijek postojećeg vječnog života. Hinduizam je nastao preko velikih učitelja poput Rame i Krišne, budizam preko Gautame Buddhé, kineski univerzalizam preko mudraca Kung-fu-tsea i Lao-tsea, judaizam preko Mojsijeve tradicije, kršćanstvo preko Isusa Krista, islam, najmlađa svjetska religija, preko Muhammeda.

Svaka religija ima u svom misteriju svoje vlastite zakone i imena, a ovi se izražavaju u izvjesnom, više površinskom stupnju u tradicijama, ritualima, molitvama i sustavima učenja.

Religija znači ponovno povezivanje s izvorom. Sebstvo ili atman, vječna duša u uzvišenoj volji, jest taj izvor. Hindusi označavaju taj izvor sebstvom, apsolutnom istinom. Zapad to naziva trajnim bivstvovanjem personalnog bitka života, "Ja jesam".

Jedinstvo religija ne treba zamijeniti s izvanjskim stapanjem vjerskih tradicija, rituala i molitvi. Ujedinjenje počinje postajanjem jedinstva, a ono opet počinje u duši samog čovjeka. Mudročću viših spoznaja i djelima ljubavi prema bližnjim čovjek povezuje snage velikih duhovnih struja. On ih povezuje najprije u svom srcu, prije nego počne misliti na izvanjsko jedinstvo. Samo uzvišeno svjetlo spoznaje iz čistoće same duše i u nutrini bića odlučeni čin pomaganja bližnjem daje veliku snagu koja ga razrješuje osjećaja podjele i vodi poveznosti sa sveobuhvatnom ljubavlju...

Za vrijeme seminara radilo se, uz predavanja dosta praktičnih stvari. Tako smo osim pojedinih joga vježbi, imali zajedničku molitvu, meditaciju, pjevanje, radionionice te sekciju pitanja i odgovora na koja je Heinz strpljivo odgovarao, pokušavajući nam približiti ono što se teško može iskazati riječima. Na povratku iz Bad Haringa odlučili smo otići do Münchena na susret Amme iz Kerale s poklonicima iz raznih krajeva Europe, kojem je prisustvovalo više ljudi iz Zagreba. Kad smo stigli u München, u ogromnu halu s više tisuća ljudi, saznali smo da je Amma upravo završila popodnevi daršan, i da je do navečer pauza. Amma je još bila u dvorani i razgovarala s nekim ljudima, ali joj se nije moglo prići. Nismo mogli ostati do navečer; ja sam pokušala organizatoru priredbe objasniti da smo iz Zagreba i da se moramo vratiti kući te ga zamoliti da učini iznimku i omogući nam susret s Ammom. Bio je neumoljiv, tumačio mi je da je Amma umorna i da nas nikako ne može pustiti da joj priđemo. Dok me je on blago gurao prema izlazu, Amma je raširila ruke i pokazala mi pokretom da joj priđem. Pojurila sam ograđenim prostorom prema njoj i za tren se našla u njenom zagrljaju. Držala me čvrsto pripijenu uz sebe i ponavljala mi gladeći me po glavi: **Kćeri moja, dođi!** Suze ganuća i jecaj provalili su iz mojih grudi od siline ljubavi kojom me je obasula. Dobila sam i prasadam, a zatim je jedno po jedno primila u naručaj svih dvadesetero ljudi iz našeg autobusa. Organizator je bespomoćno stajao sa strane i čudio se sceni koju je Amma unatoč njegovu negodovanju priredila. Svi smo bili jako sretni i ispunjeni se vratili u Zagreb, puni dojmova koje smo nosili iz Bad Haringa i Münchena. Krajem listopada 2002. godine moje unučica Nadja je najednom počela sama od sebe govoriti Šivaja i Om Namah Šivaja, a da je nikad tome nisam podučavala. Često je željela da joj pjevam **bhajan Šivaja**,

Paramešvaraja, Čandrašekharaja Namah Om... (Klanjamo se svevišnjem Gospodu Šivi koji nosi mjesec u kosi i pun je vrlina i koji pleše svoj kozmički ples) pogotovo u autu za vrijeme vožnje.

Svakodnevno je i dalje tražila *vibhuti*, iako je inače na hranu vrlo osjetljiva, i ništa joj se ne može na silu nametnuti. Nikad ne prođe kraj oltara a da ne pokaže na kristalnu posudu u kojoj stoji *vibhuti* i ne protepa: "buti", zatim namoči u njega svih 5 prstiju i obiluzuje ih. Čudesno!

Čudesno je za mene bilo pratiti i zatvaranje olimpijskih igara u Salt Lake Citiju kad sam po prvi puta vidjela tzv. **Djecu svjetlosti** koja su držeći lampaše u rukama radosno, uz pjesmu i ples, sudjelovali u zatvaranju igara. Kasnije su mi rekli da su oni sudjelovali i na otvorenju, a i tijekom cijelih igara, no kako baš ne gledam televiziju nisam ih vidjela. Tu završnu večer sam željela malo pogledati mjesto događaja, gdje je naša skijašica Janica Kostelić osvojila toliko zlatnih medalja. Ta skromna, vesela, a nadasve uporna djevojka jako mi se sviđala. Bila sam presretna da je upravo ona našoj domovini donijela takvu slavu. Vrlo mi je interesantna činjenica da je u Salt Lake Cityju za vrijeme Olimpijskih igara pomagalo na tisuće volontera baš kao što to rade sevaci u Indiji. No, ta djeca "svjetlonoše" toliko su me impresionirala da sam se prisjetila našeg Božića 1995. u Prashanthi Nilayamu kad su naša Bal vikas djeca sudjelovala u Božićnoj predstavi. Pogledala sam još jednom videokazetu s predstave i zaključila da je bilo mnogo sličnosti između onog što su djeca izvodila pred Svamijem i onog što sam gledala na stadionu u Salt Lake Cityju. Puteve Gospodnje možemo samo naslućivati, no ja mislim da počinje novo poglavlje u Svamijevoj misiji u kojoj će baš djeca i mladi odigrati veliku ulogu.

U subotu 9. studenog 2002. godine održavali su se Akhanda bhajani (pjevanje duhovnih pjesama u trajanju od 24 sata). Provela sam 14 sati pjevajući u slavu Bogu. Energija je bila vrlo jaka pogotovo pred završetak 24 satnog pjevanja u nedjelju popodne. Osjećala sam se divno ispunjena dubokim mirom.

Tjedan dana kasnije u Češkom je domu bio organizirani susret s Ivankom Milačić iz Karlića pokraj Crikvenice koja od 16. lipnja 2002. godine ima ukazanja Majke Božje, a koju je vidjelo na jednom ukazanju tridesetak ljudi. Sve je počelo 9. svibnja na Spasovo kad joj se na čelu pojavio križ. Križ je izrazito crven iako ne krvari. Ivanka je 16. lipnja šetala s tri prijateljice selom kada je oko 20.40 sati uvečer najprije mlada djevojka Dijana, začula užasno glasnu huku kao da se kotrlja veliko kamenje i približivši pokazavala je u jednom pravcu govoreći kako je tamo nešto te je počela bježati, a za njom i ostale dvije žene. Ivanka je hrabro krenula prema mjestu koje je Dijana pokazala u želji da vidi što je preplašilo Dianu. Ničeg tamo nije bilo osim grmlja i šume, no u jednom trenu se među grmljem pojavila predivna zlatna svjetlost. U sredini te svjetlosti se ukazala Majka Božja, obučena u plavo, stojeći na travi, gledajući je i pružajući prema njoj ruke. Bez ijedne riječi Majka je Božja nestala. Mjesec dana nakon prvog ukazanja počela je primati poruke koje se uglavnom odnose na molitvu upućenu za razne teške prilike koje snalaze svijet. Ukazanja su se ponovila više puta, a jednom je Majka Božja stajala oko dva metra iznad zemlje kao na nekom kamenom postolju, zatim se spustila naniže prema njima i približila im se toliko da su se dvanaestogodišnji Ivankin unuk i još jedna djevojčica, koja je bila među njima, jako prestrašili. Majka Božja je stala, jednom rukom uhvatila rub haljine, njime lagano zamahnula i u trenu nestala, bez da je itko vidio kuda.

Ivanka je vrlo lijepo i iskreno govorila o molitvi kao nečem što nas iscjeljuje i ispunjava blaženstvom. Taj sastanak sam doživjela kao nešto slično Međugorju, no ipak znatno drugačije, no sve što potiče na ljudsku probrazbu za moj pojam je dragocjeno.

ČOVJEKOVA ISTINSKA PRIRODA

Snaga koju posjeduje ljudsko biće nije ni sa čime usporediva. Ljudsko biće posjeduje najviše moći. Zbog toga se i sam Bog utjelovljuje u obliku ljudskog bića. Ljudsko biće kruna je Božjeg stvaranja. A Bog je svevišnji. Svetogrđe je zaboraviti tog sveprisutnog, sveznajućeg i svemogućeg Boga. Uvijek morate kontemplirati o Bogu. Možete se baviti različitim aktivnostima, ali nikada nemojte zaboraviti Boga, koji je nepromjenjiv i vječan. To bi trebala biti vaša istinska priroda.

Babin božanski govor za Sankranthi 2008.

Božić i Nova godina protekli su mirno, iako je Nadjina radost zbog dolaska na svijet „malog Isusa“, božićnih poklona kao i proslave 2. rođendana ispunila cijelu kuću. Njen mali brat Demian još nije mogao doživjeti Božić u pravom smislu no jako je volio lampice na boru.

U noći od 26. siječnja 2003. godine moja je majka doživjela moždani udar. Bio je to za nas sve veliki šok, no Božjom pomoću dosta se brzo oporavila i vratila obavezama svakodnevnog života. Bio je to prvi zov dragog Boga, jer slijedeće godine pozvao ju je trajno k sebi.

Kad ne bih vjerovala u karmu, teško bih mogla prihvatiti da je pravedno sve ono što je moja majka u ovome životu pretrpjela, iako je činila svima samo dobro i živjela skoro kao svetica. Uvijek je posjedovala tako snažnu vjeru, tako da je uvijek iznova sve prihvaćala kao Božju volju strpljivo noseći svoj „križ“.

Dok sam slušala Oca Jamesa kako u Crkvi sv. Mati Slobode 8. veljače 2003. godine gromkim glasom izvikuje imena ljudi koji su na tom skupu izliječeni i slušala ga kako govori da svatko tko se obrati Isusu za pomoć, a živi ispravno i ima vjeru da će od Isusa biti izliječen i da mu ne treba od nikog drugog pomoć, pitala sam se kako se osjećaju svi oni ljudi čija imena nije uzviknuo a riječ je o više tisuća ljudi koji su prisustvovali skupu. Duboko vjerujem da su se mnogi nakon toga samo udaljili od Boga, zbunjeni što njihove molitve nisu bile uslišane.

Dugo nisam sanjala Babu, no san uoči Šivaratrija 2003. godine bio je vrlo zanimljiv: - Svami je bio na jednom skupu u našem Sai centru u Preradovićevoj ulici, gdje je bilo tisuće ljudi i svećenici su pričešćivali. Pokušala sam prići Svamiju, no seve su napravile lanac i nikog nisu puštale bliže. Iz manje daljine obratila sam se Svamiju i rekla da je to naš „Sai centar kod Ankice“, a On se nasmiješio i rekao da zna. Ankica je stajala uz prozor kojem se približavao veliki bijeli kamion prislonivši se uz njega kao što se avion prislanja uz rampu za putnike. Ankica je tada sva sretna rekla da su unutra kolači i da će sad sve ljude počastiti. Rekla sam joj da joj je to što ju je Baba posjetio isto kao da ju je posjetio sv. Otac Papa, a ona je uzvratila da joj to još više znači.

Jako se razveselila kad sam joj ispričala svoj san i rekla kako jako osjeća Babino prisustvo u Preradovićevoj, iako joj život tamo nije baš ružičast. Pojadala se kako se bori da sačuva radna mjesta svom osoblju te da redovito dobiju plaću. Sigurna sam da joj Svami u tome jako pomaže.

U ponedjeljak 24. veljače 2003. godine Nadja je išla u bolnici na Šalati na operaciju treće mandule. Tada su joj povrijedili grlo i glasnice prilikom intubacije, tako da se inficiralo; dobila je visoku temperaturu i streptokok za koji je liječnik sam priznao da ga je dobila u bolnici. Tako je po drugi puta dobila streptokok u bolnici (prvi puta ga je dobila u rodilištu) i osim antibioticima liječila sam je vibhutijem koji ona i Demian vrlo rado jedu.

U Međugorje smo hodočastili kao i svake godine malo prije Duhova, i svaki puta mi se čini da je naš posjet ispunjeniji, duhovniji i da se vraćamo puni elana da učinimo nešto dobro u svom životu. Dok sam s vrha Podbrda gledala Međugorsku crkvu, Bijakoviće, Oazu mira, Cenacollo (komunu za liječenje ovisnika) razmišljala sam kako bi bilo lijepo tu živjeti jednog dana kada više neće biti toliko obveza u obitelji. Inače su do tada moja razmišljanja uvijek išla u pravcu Indije, ne skrivajući kako bih voljela svoje zadnje godine ovozemaljskog života provesti uz Babu. Ovo je bilo prvi puta da sam i na Međugorje gledala kao na svoje moguće utočište.

Početkom srpnja proveli smo dva tjedna na Krku. Bilo je to posebno iskustvo, jer su se prvi puta zajedno kupali i družili na moru Filip, Nadja i Demian. Ja sam pocrnila kao nikad prije, jer sam stalno sjedila s djecom u plicaku pa nije puno pomagao ni suncobran kog smo redovito imali na plaži.

Sličicu Filipa, Nadje i Demiana s Krka imala sam kasnije u ljetu sa sobom na intervjuu. Svami ih je sve troje blagoslovio.

Po dolasku na ovaj svijet, ljudi ne donose ništa sa sobom. Imetak, bogatstvo, bankovni račun i drugo stječe se tijekom života, na putu od rođenja do smrti. Ništa od svega toga ne možete ponijeti sa sobom prilikom napuštanja ovog svijeta. Zašto biste onda brinuli o tome tijekom života?

Vi se niste rodili da biste plakali. Stoga biste trebali sretni i napustiti ovaj svijet. Zašto biste brinuli o kratkotrajnim stvarima kao što su imetak i vlasništvo, koji su od ovog svijeta i koji su prolazni?

Takvo razmišljanje ne pristaje ljudskom biću. To su sve darovi Božji. Da li ste ikad prolili koju suzu za Boga? Ne. Vi brinete o prolaznim oblacima. To nije istinska priroda ljudskoga bića.

Babin božanski govor za Sankranthi 2008.

PREBIVALIŠTE BOŽANSKOG MIRA

Posjet voljenom Učitelju od 26. srpnja do 14. kolovoza 2003.

U Prashanthi Nilayam smo stigli u nedjelju 27. srpnja na popodnevi *daršan*. Na radost i iznenađenje mnogih Svami je to popodne izišao iz svog malog autića za golf i krenuo središnjim prolazom prema verandi. Poklonici koji su već duže tamo rekli su mi da se to dogodilo prvi puta nakon praznika *Gurupurnima*. Inače prođe golf autićem najčešće kraćim putem kroz žensku stranu do verande.

Drugi puta je Svami išao autom čak i na mušku stranu nekoliko dana kasnije da bi dao posebni *daršan* i uzeo pisma grupi od 3500 *sevaka* iz ruralnih predjela Indije koji su svi dobili *vibhuti* i *prasadam*. Inače, za vrijeme cijelog mog boravka u *ašramu* Svami je davao *daršan* dva puta dnevno kao i obično i zvao je ljude na intervju. No najčešće one koji su sjedili na verandi, i to uglavnom Indijce. Jedine iznimke koje sam ja vidjela su bile Diana Baskin, autorica knjige: ***Sjećanja na božanskog Učitelja*** i neke poklonice iz Italije koje rade u kuhinji.

Moj je prijatelj liječnik - ortoped iz Austrije, s kojim sam imala već prije nekoliko intervjuja, dobio dozvolu od Svamija da radi u Općoj bolnici u Puttapparthiju. Liječnici iz bolnice su ga uputili da napiše Svamiju pismo i zamoli ga za dozvolu da volontira u bolnici, te da priloži svoju fotografiju i opis svoje kvalifikacije ortopedskog kirurga.

Dr Alredgi je u srijedu 30. srpnja na jutarnjoj konzultaciji kod Svamija u 5 sati ujutro predao njegovo pismo Svamiju i On je odobrio da radi u bolnici do 14. kolovoza kad je bio dan našeg povratka. Svakodnevno je išao u bolnicu nakon jutarnjeg daršana i završavao između 12 i 13 sati, ovisno o broju pacijenata. Popodne je radio od 14,30 do 16 sati i u Kulvant Hall je dolazio između *daršana i bhajana*. Već za nekoliko dana dobio je dozvolu da s liječnicima sjedi na verandi gdje ga je uskoro Svami oslovio upitavši ga kad odlazi kući te mu je obećao da će ga pozvati prije nego ide kući.

Mi smo bili grupa od najprije 9 a zatim 7 poklonika iz Austrije i Hrvatske koja se svakog dana sastajala nakon popodnevni *bhajana* u parku. Otpjevali bismo zajedno 9 puta *Gayatri mantru* i razgovarali o aktualnim događanjima kao na primjer predavanju Tulsidasa ili Kumara, o Poruci dana ili smo izmjenjivali iskustva o knjigama koje smo tamo čitali.

Tako je došao 12. kolovoza (tu bih željela kratko primijetiti da sam do sada imala 4 puta intervju 12. kolovoza) a ove godine se ponovila vrlo slična situacija kao 1997. kad sam ujutro bila na *Omkaru i Suprabatamu* u hramu, nakon čega sam izvukla zadnji red za ulazak u Kulwant Hall. Sa svog mjesta sam jedva vidjela svog prijatelja iz Austrije koji se dignuo na verandi i podigao jedan prst, što je značilo da s njim na intervju ide samo njegova supruga. Ušli su u sobu za intervju, daršan muzika je prestala, a ja sam si tražila bolje mjesto za *bhajane*, kad je moj prijatelj istrčao iz sobe za intervju i pokazao znak OM koji je označavao našu grupu. Začula sam Majin glas koji me dozivao da smo i mi pozvani na intervju. Potrčala sam što sam brže mogla do vrata sobe za intervju, a kad smo ušli voljeni Gospod je upravo podijelio *vibhuti* ženama. Podijelili smo *vibhuti* među sobom tako da su ga i muški dobili iz ruke indijske liječnice koja živi u SAD-u. Osim nje na intervjuu je bio i jedan stariji indijski par koji je Svami odmah pozvao u manju prostoriju na privatni razgovor. Naša se grupa sastojala od tri člana iz Austrije (mog prijatelja liječnika, njegove supruge i još jednog dugogodišnjeg Svamijevog poklonika koji je inače bio u invalidskim kolicima, no na intervju je "dotrčao" zaboravivši da je danima bio vezan uz kolica). U našoj hrvatskoj grupi nas je bilo četvero: Maja, Borna, Ninoslav i ja. Prvo pitanje koje je Svami postavio nakon povratka iz manje prostorije bilo je: **Odakle ste?** Moj prijatelj iz Austrije je rekao da dolazi iz Austrije, a Borna i Ninoslav su odgovorili da dolaze od Svamija, no Svami nije bio zadovoljan tim odgovorom pa je upitao Ninoslava odakle dolazi njegovo fizičko tijelo. Na njegov odgovor iz Hrvatske Svami je klimnuo glavom i pomno ga promatrao. Slijedeće je pitanje bilo: **Kad odlazite?** Dok smo odgovarali Svami nas je svakog pojedinačno promatrao i moj je dojam da nas takvim jednostavnim pitanjima želi smiriti i riješiti bilo kakve treme pred Njim, ali i zagledati se dobro u našu dušu.

Tu je Svami izveo malu igru s Ninoslavom upitavši ga da li se vraća drugog osmog. To se je nekoliko puta ponovilo, a Svami je tim pitanjem pokazao svoje sveznanje. Naime po povratku u Hrvatsku u putovnici je otkrio da je umjesto izlaznog pečata na 02.08. bio udaren ulazni pečat. To je bila sasvim neznatna greška koju vjerojatno nije zamijetio čak niti carinski službenik, no ipak ona nije promakla Svamijevoj moći opažanja. Doista, ima li išta što Bogu nije poznato?

Odmah zatim je uslijedilo pitanje: **Jeste li kršćani?** Moj prijatelj liječnik je rekao da je kršćanin ali da ne prakticira tu religiju, Borna je odgovorio da je Svamijev poklonik, Ninoslav je rekao da je kršten no da je Svamijev poklonik, a Maja je rekla da nije krštena. Ja sam vrlo odlučno rekla da sam kršćanka, na što se Svami nasmiješio i rekao: **Good girl** (dobra djevojka). Nakon toga je ponovno upitao Bornu da li je kršćanin i nakon što je on potvrdno odgovorio rekao je zadovoljno: **Good boy** (dobar dječak).

U slijedećem trenutku Svami je već vršio onaj poznati pokret rukom i iz nje se odmotao prekrasni zlatni lančić s velikim zlatnim križem. Stavio ga je oko vrata mom prijatelju liječniku s riječima: **Isus je na križu!** (iako lik Isusa nije vidljiv na križu). Svami me je prvo upitao kako mi je majka, što se dogodilo po prvi puta u svim intervjuima koje sam imala. Odgovorila sam da je imala moždani udar i da nije baš dobro, no ono što tad nisam znala je bilo da joj je pozlilo dok sam ja bila u Indiji i da je pala na stepenicama, no Njegovom zaštitom nije ništa slomila, iako je žena s navršениh 80 godina. Da bih stvarno shvatila da je to bila Njegova zaštita, doživjela sam po povratku kući da je moja susjeda, koja je mnogo mlađa od moje majke, pala ispred naše kuće na travnjaku i slomila ruku te dobila gips koji je morala nositi preko 6 tjedana.

Tad me je Svami upitao kako su moja djeca? Držala sam u rukama sliku svojih unuka koju sam podigla da Mu je pružim no On je rekao: **Ne tvoja unučad već djeca, kako su?** Upitala sam ga misli li na mog sina, a On je klimnuo glavom pa sam tad rekla da puno radi da prehrani obitelj. Svami je upitao što radi, a ja sam rekla da radi na kompjutorima i zamolila ga da blagoslovi i čuva njega i njegovu obitelj. Svami je to učinio. Kasnije u manjoj prostoriji držao je i sliku moje unučadi u rukama i sve ih blagoslovio. Tek kasnije u Zagrebu razmišljajući o Svamijevom pitanju došla sam do zaključka da je kad me upitao kako su moja

djeca (inače me uvijek iznova sve od 1995. pitao kako je moj sin) mislio na moju snahu za koju se Njemu isto molim.

Svami upitao Bornu: **Što se tebi sviđa?**, a Borna je odgovorio: "Meni se Ti sviđaš!". Svami se na to nasmiješio, i onda je dalje upitao: **Da li ti se sviđa tijelo ili duša?** Borna je rekao da mu se sviđa oboje. Svami je tada rekao: **Ali ti moraš izabrati, hoćeš li tijelo ili dušu?**, na što je Borna rekao da želi biti jedno s Njim u *atmičkoj* svijesti. Svami je bio zadovoljan s tim odgovorom i onda se bio okrenuo indijskoj liječnici i rekao : **Pametan dečko. Amerikanac!**

Svami je u manju prostoriju pozvao indijsku liječnicu, a zatim mog prijatelja liječnika iz Austrije, sa suprugom i čovjekom koji je sve do intervju bio u kolicima. Saznali smo kasnije da je Svami blagoslovio patent koji je moj prijatelj liječnik pronašao o implantatima kostiju kao i njihovu kćerku koja nije bila prisutna. Svami je rekao pokloniku u kolicima da više ne ide u bolnicu na liječenje, da će mu pomoći te da više ne upotrebljava invalidske kolica već neka se trudi hodati unatoč mogućim bolovima. Kasnije smo bili svjedoci da je on to i učinio; hodao je *ašramom* gurajući ispred sebe invalidska kolica. Za njegovu je suprugu, koja nije bila prisutna, Svami materijalizirao *vibhuti* koji mu je zamotao u posebni papirić.

Kada smo Maja i ja ušle u manju prostoriju, Svami je zaustavio Bornu na vratima i upitao ga pokazujući na Maju tko je ona, a Borna je rekao: "Ona je učiteljica". Tada je Svami opet upitao pokazujući na mene: **A tko je ona**, a Borna je rekao "Ona je Sai poklonik". Tada je Svami lagano krenuo prema svojoj stolici, primivši pritom Bornu za ruku. Borna ga je vodio do stolice i pomagao mu da sjedne. Svami ga je držao za ruku cijelo vrijeme dok smo bili u maloj sobici. Borna je već prije imao dva intervju kod Svamija i nosio je sat koji mu je Svami materijalizirao. On je završio studij filozofije i religije na Isusovačkom fakultetu. Sjedila sam vrlo blizu Svamija i zamolila ga za dopuštenje da držim Njegovu božansku ruku. Kad mi je klimnuvši mi s osmijehom to dozvolio, nisam više ispuštala njegovu ruku do kraja intervju a i to me ispunjavalo bezgraničnom srećom. Konačno sam nakon dvije godine ponovno došla „kući“ i boravila u fizičkoj blizini voljenog Gospoda. Pogađajući moje misli On me je upitao: **Zašto dolaziš ovamo?** Odgovorila sam da imam potrebu da od vremena do vremena boravim u njegovoj fizičkoj prisutnosti. On je rekao: **Ali ja nisam ovo tijelo!** Požurila sam s odgovorom: "Znam Svami, no kad sam u Tvojim blizini Ti me pročišćavaš, liječiš i ja punim baterije kako bih se kod kuće mogla nositi sa svim problemima svakodnevnog života." Svami se nasmijao i nagnuo prema mom uhu šapćući: **Ali ja sam uvijek u Tvom srcu!** Kako je važno da to nikad ne zaboravimo.

Svami je opet razgovarao s Bornom i upitao ga što želi a Borna odgovorio da želi njega, a zatim je isto pitanje postavio Ninoslavu koji je automatski ponovio isto što je rekao Borna. Svami ga je ispravio i rekao da ne slijedi Bornu pa je tad rekao da želi *mokšu*. Svami nam je tada ispričao da postoje tri razine. Prva razina je fizička razina «svijest» i odnosi se na tijelo, um i osjetila. Njome funkcioniramo u ovome svijetu. Druga je razina, razina savjesti, to je Božji glas u nama koji nam govori što je ispravno, a što nije. Treća je razina božanska razina ili razina *atmičke* svjesnosti. Ona je najviša i tu čovjek i Bog postaju jedno. Svami je još nešto tiho, tiho rekao Ninoslavu na sanskrtu, ali to nam Ninoslav kasnije nije bio u stanju ponoviti. Duša je čula što je trebala čuti, iako njegove uši nisu razumjele niti riječi. Svami ga je upitao: **Jesi li razumio?** na što je on pomalo zbunjeno i na vlastito čuđenje rekao da jest. Tada mu je Svami rekao : **Good boy!** (dobar dječak) i pljusnuo po obrazu. Borna je vidio da ga je Baba pljusnuo tri puta, no Ninoslav je osjetio samo jednom. I opet je to bila jedna Svamijeva lila.

Upitala sam Svamija kako da se molimo Bogu za Boga. Rekla sam da sam malo zbunjena, da ne znam točno kako da se molim pa molim recimo, Gospoda Ganešu da otkloni prepreke na Svamijevu putu ozdravljenja ili molim *Surya Gayatri*, koja je namijenjena za zdravlje. Odgovorio je da je svaka molitva dobra, a Maja je čula da je rekao da su naše molitve Njegovo zdravlje. Upitala sam ga da li, budući je na Gurupoornimu rekao da je njegovo tijelo naša odgovornost, to znači da se trebamo moliti za njega i činiti pokoru ili to znači da se trebamo mijenjati kako On ne bi trebao toliko toga preuzimati od čovječanstva. Odgovorio je: **Znaš to je vrlo teško**, (no nije pojasnio što je to teško, a ja pretpostavljam da je za mene teško shvatiti objašnjenje) **no s vašim suosjećanjem i molitvom ja transformiram svijet**. Rekao je prisutnima da sam Njegov dobar dugogodišnji poklonik. Upitao me otkad dolazim u Indiju, a kad sam odgovorila da dolazim od 1989. godine i da za njega znam od 1983. godine, rekao je da je vrlo sretan i dugo me je blagoslivljao.

Ninoslav je za vrijeme boravka u manjoj prostoriji držao Svamija za gornji dio potkoljenice malo niže od Maje, koja je Svamija držala za koljeno. Svami ih je upitao zašto ga drže za nogu, a Ninoslav je odgovorio da to čini zato jer ga želi dodirnuti. Tada se je Svami veselo nasmiješio a on je iskoristio priliku i pitao ga kako je njegov kuk. **Što?** upitao je Svami. "Svami, Tvoja operacija kuka?" pitao je Ninoslav. **Ahaaaaaa**, reče Svami, **Svami je uvijek u atmičkoj svjesnosti, Svamija kuk ništa ne boli**, i tada se je Svami udario

dlanom po mjestu operativnog reza pokazujući nam na taj način još jednom kako ga ništa ne boli i kako bismo se i mi trebali dići na razinu atmičke svjesnosti, a ne boraviti u tjelesnoj svijesti.

Zamolila sam Svamija da me vodi u pisanju treće knjige pod naslovom: **Utjelovljenja ljubavi**, a On me odmah upitao gdje je knjiga. Rekla sam kako na daršan ne smijemo unositi nikakve knjige a On se pravilo vrlo iznenađen kad je to čuo. Pričala sam Mu kako bih željela u knjizi opisati sve pozitivne promjene koje se događaju u nama i oko nas kad postanemo u svakom trenutku svjesni činjenice da smo **utjelovljenja ljubavi**, kako nas Svami oslovljava u svakom Svom govoru. Svami me "slušao" očiju uzdignutih prema nebu podižući ruke na blagoslov a tad me odjednom pogledao u oči i rekao: **Što, što si rekla?** Svami je bio "otplovio" nekamo daleko, daleko a tad me je s osmijehom gledao dok sam ponovno pričala o knjizi. Rekao je kako moram biti vrlo koncentrirana i birati prave riječi da taknem srca čitalaca. Zamolila sam ga da me vodi i nadahnjuje, a On je obećao da hoće.

Maja, profesorica matematike molila je Svamija da joj pomogne da bude bolji učitelj, no kako je to teško jer djeca ne uče, varaju i nedisciplinirana su pa se ona tad ljuti. Svami je rekao da je ona dobra učiteljica no ponekad malo nagla i da na tome treba poraditi.

Svami se obratio meni i upitao me: **Zar Ti nisi Bal vikas učiteljica?** Rekla sam da sam to bila mnogo godina a da sad imam kod kuće svoju unučad i mnogo obaveza pa ne stižem. Rekao je kratko: **Good so!** (dobro je tako), što je meni bila potvrda da su moje obaveze sada prvenstveno u obitelji.

Borna je rekao Svamiju da bi volio pisati svoj magistarski rad iz filozofije o Vedanti. Svami ga je tada upitao što je Vedanta. Borna je rekao da je Vedanta - istina i da je ona pravo znanje, a tada mu je Svami dva puta nešto rekao, najvjerojatnije na sanskritu, što nismo razumjeli. Svami je upitao Bornu pokazavši svoj dlan što je na njemu a Borna je rekao «sve» a Svami nam je objašnjavao da je sve i ništa na njegovu dlanu. U slijedećem trenutku učinio je onaj poznati pokret, a mi smo se svi s oduševljenjem gledali u njegovu ruku. Pokazao nam je zatvorenu ruku okrenutu prema gore i upitao Bornu što mu je u ruci. Borna je rekao da ne zna a ja sam šapnula da je sve u toj ruci. Osmjehnuo nam se i otvorio ruku, a na dlanu mu je bio zlatno srebrni medaljon veličine većeg dukata. Pokazao nam je *šri čakra* stranu rekavši da je to *mantra* i tamo je bila utisnuta *mantra* koju nismo znali pročitati. Borna je upitao da li je to *Gayatri mantra*, no Svami se samo nasmijao i puhnuo u medaljon koji se promijenio i tada nam je s druge strane pokazao prekrasnu božicu Lakšmi. Ninoslav nam je kasnije ispričao nešto vrlo interesantno da je on vidio najprije božicu Sarasvati s instrumentom „*veenom*“ a zatim da je Svami okrenuo novčić na drugu stranu gdje je bila *čakra*. I tek onda kad je Svami puhnuo u novčić, našla se na novčiću božica Lakšmi. Ninoslav se pitao zašto je samo on to vidio a jedan Indijac mu je dao objašnjenje da je Sarasvati bila na duhovnoj razini njemu bliska. Koliko je to istina, a koliko tek Svamijeva lila pokazat će vrijeme.

Ponovno je puhnuo i pokazujući nam *yantru* (sveti diagram) objašnjavao je da su to *mantra*, *yantra* i *tantra*. Stavio je medaljon meni u ruke s toliko ljubavi da su me obilile suze radosnice. Rekao je Borni kako me već dugo znade a meni je to bila dragocjena informacija jer sam duboko u srcu osjećala da sve milosti koje sam u ovom životu primila od Svamija nisam mogla zaslužiti u samo ovom životu. Rekao je: **Nosi ga uvijek uz sebe i dobro pazi jer on će se mijenjati**. Ja sam upitala zbunjeno: "Svami, medaljon će se mijenjati sam od sebe?" Svami je odgovorio da će se mijenjati no, malo kasnije je rekao da dođem drugi dan i da će ga On promijeniti u konačni oblik. Upitala sam Svamija da li da dođe cijela grupa drugi dan što je On potvrdio.

Nisam dalje ništa pitala jer sam se sjetila intervjua iz 1994. godine koji je isto bio 12. kolovoza kad mi je isto tako Svami rekao da dođem drugi dan i da će mi promijeniti prsten. Tada sam ga upitala: "Svami, hoće li me seve pustiti unutra", a On je odgovorio da ne brinem. Drugi dan je došao pred mene i rekao mi da idem na intervju. Ovaj puta se to nije ponovilo. Svami je sa svojim autićem za golf prošao kraj nas i nije nas pozvao. Kasnije sam se obratila gđi Shoewry i upitala je trebam li što učiniti, no ona mi je savjetovala da samo mirno čekam i prepustim Svamiju da učini nešto, ako to bude potrebno. Za Svamija vrijeme ne postoji, tako da će to «sutra» biti jednom drugom prilikom a medaljon se do sada nije promijenio.

U Prashanthi knjižnici sam kupila i jednu knjigu o Lakšmi da bi naučila više o njoj i kako je štovati, a medaljon pažljivo pratim hoće li se promijeniti. Borna je zamolio Svamija da pomogne da se popravi komunikacija u Sai organizaciji a ja sam ga zamolila na nam pomogne da se bolje organiziramo i radimo više *sevu* u Hrvatskoj. Svami je obećao pomoći.

Molim se da božica Lakšmi podari dobrobiti Hrvatskoj ne samo na materijalnom već i na duhovnom planu.



Svakodnevni satsang u parku u Prashanthi Nilayamu

BOŽICA LAKŠMI

Naša je grupa u Indiji posjetila Subba Rao-a koji nam je pročitao *mantru* na medaljonu i objasnio njeno značenje. To je himna božici Lakšmi koja se nalazi kao dodatak petoj knjizi jednog od najstarijih vedskih tekstova **u Rig-Vedhi**.

Subbha Rao nam je pokazao medaljon koji mu je Svami materijalizirao, a na njemu je bio Šiva s jedne strane a Om (princip *Šivine* energije) s druge. Pojasnio je da se ne može odvojiti osoba od njene energije,

kao što se ni plesač ne može odvojiti od plesa. Božanski kozmički plesač i njegova kozmička energija su neodvojive. Šiva je nosilac te energije a snaga onog što radi je Šakti, no oni su neodvojivi.

Subba Rao nam je dao i svoje predavanje koje je održao poklonicima iz Španjolske kad je pokušao objasniti značenje medaljona s likom Durge, a koji je Svami materijalizirao njima. Medaljon je s druge strane imao *yanthru* ili sveti dijagram s *mantram* posvećenom božici Lakšmi kakva je bila i na medaljonu koji je Svami materijalizirao na našem intervjuu.

U svom predavanju spomenuo je kako je Svamija prije 16 godina upitao sa skepsom o efektivnosti upotrebe *mantra* i da li u ovom **kali dobu** poroka, nasilja i nevjerovanja, *mantra* ipak djeluju. Baba ga je pogledao i nasmijao se rekavši: **Ti si sin jednog velikog vedskog učitelja. Kako si mogao postaviti takvo pitanje?** Subba Rao se ispričao Svamiju i rekao kako je na materijalističkom Zapadu bio predugo izložen "pranju mozga" i zbog toga njegov skepticizam. Svami je rekao: **Mantra su u svako doba neprolazno snažne i djelotvorne.**

S tim u vezi sjetio se, kako ga je Baba dvije godine prije zapitao u Brindhavanu: **Subba Rao, kako su naši preci štovali Boga?** Odgovorio je prvom vedskom himnom iz **Rig-vede** čije je značenje: "Obraćam se božanskoj vatri" a tad je nastavio: "Svami, oni su se najprije obraćali božanskoj vatri a **Šivi** su se molili tako da su u vatru bacali svoje žrtvene darove recitirajući *mantra* posvećene Bogu vatre. Prva riječ u *mantri* je vatra, Bog vatre."

Kad je spomenuo riječ "vatra" koja se odnosila na Boga vatre, iz Babinog praznog dlana zaiskrile su kao neke vatrene žeravice i tad je materijalizirao medaljon na kome se s jedne strane nalazio Šiva, a s druge strane bio je praiskonski OM, esencija Šivine snage. Tad ga je Svami pozvao da priđe sasvim blizu i upitao da li nosi sveti konopac (kakav nose svi inicirani u Vede) a na njegov potvrdni odgovor, izvukao ga je i taknuvši ga samo bez odvezivanja, medaljon se našao obješen na konopcu.

Subba Rao je nastavio predavanje i rekao da svaki božanski princip ima *mantru* posvećenu njemu. *Mantra* je sveta kombinacija riječi, moćna snaga u obliku božanskog princip zvuka *Shabda Brahman*.

Lakshmi mantram koja se nalazi na medaljonu, koji je materijalizirao Baba, obraćamo se Bogu vatre da prizove božicu Lakšmi koja upravlja napretkom, bogatstvom, moći, savršenstvom i ispunjenjem. Vede potvrđuju da je Bog jedan, no on ima bezbroj aspekata, a prema tome koji vam je aspekt najbliži možete imati i viziju tog aspekta Boga.

Ako se upitamo kakav je naš odnos prema božanskom, neograničenom, nemjerljivom i skrivenom kad smo ograničeni, konačni, neuki i kako stupamo u kontakt s božanskim odgovor će biti - preko *mantra*, jer *mantra* su mostovi koji povezuju individualnu dušu s kozmičkim božanskim silama i principima. *Mantra* su tako moćne da kad se obratite Bogu iskreno i punim srcem, s potpunom vjerom i uvjerenjem tad vam On i odgovori: „Tu sam, tu sam!“ To su iskusili mudraci koji su otkrili te *mantra*, koje su im bile objavljene u dubokoj meditaciji. One su najveće ljudsko bogatstvo. One su univerzalne, a Baba, živući avatar, dao je *mantra* svima na upotrebu. Prije su one bile dobro sakrivene i dostupne vrlo malom broju ljudi.

Dakle u ovoj *mantri* na medaljici pozivamo Boga vatre da nam donese milost božanske Majke, Lakšmi, koja daruje beskonačno dobrotu, milost i božansku ljepotu, jer ona je izvor svake ljepote.

Božica Lakšmi je istina, dobrotu, ljepotu. Prava je ljepota samo božanska ljepota. Svake druga je samo blijedi odsjaj te božanske ljepote. Prava ljepota se sastoji od majčinske ljubavi, suosjećanja i naklonosti prema svoj svojoj djeci. Ona je utjelovljenje blagostanja, napretka, ljubavi i savršenstva.

Subba Rao je dalje nastavio pitanjem zašto se obraćamo božanskoj Majci, a ne božanskom Ocu kad su oboje zapravo isto. Šiva i Šakti su dvije strane istog novčića. Pojasnio je da je naše tijelo djelo majke i mi joj dugujemo naše rođenje. Na početku života majka nam je bliža od ikog drugog. Majka je utjelovljenje ljubavi. Ona čuva i hrani svoje dijete ne očekujući išta za uzvrat. Osim toga majka najbrže odgovara na potrebe djeteta. Prvo se u svemu obraćamo majci, a po toj analogiji princip univerzalne božanske Majke prvi je i najistaknutiji princip. To je princip univerzalne ljubavi. Nakon što je dijete zazove, dolazi brza majčina pomoć. Oca najčešće ni nema jer je na poslu. Tako *mantra*, preko kojih se obraćamo univerzalnoj božanskoj Majci, daju odmah rezultat.

Mantra na medaljici koju mi je Svami materijalizirao glasi:

**Aardhraam Yah-Karineem Yashtim
Suvarnaam hena-Malineem,
Suuryam hiranmayeem Lakshimim
Jaathavedho ma aavaha**

To je himna božici Lakšmi a nalazi se u **Rig-vedu**. Zadnjih 15 stihova tog teksta tvore himnu **Shree Suuktha** iz koje je uzeta ova mantra. Ona slavi univerzalnu božicu bogatstva koja daje blagostanje i napredak, a osnovne su joj karakteristike čistoća, pobožnost i mir što je predstavljeno sa simbolom OM.

Štovanje božice Lakšmi ima velike blagodati, ako se štuje upotrebom **Šri čakre**, klasičnim, svetim dijagramom ili *čakrom* koja otklanja negativnosti u pokloniku i njegovoj okolini te obnavlja njegove latentne dobre kvalitete čistoće, pobožnosti, napretka, blagostanja i mira.

Samo majka odgovara odmah na poziv svog djeteta koje plače, a isto tako i mi možemo dobiti pomoć puno prije i uspješnije obratimo li se principu božanske Majke. Tako su i veliki mudraci, iako su oni veliki filozofi nedualnosti, kada su molili činili to preko božanske Majke. Božanska Majka je put, jer ona uklanja sedam velova *maye* (veliku zemaljsku iluziju) da bi zadobili viziju Boga. Stoga je princip božanske Majke beskrajno dubok princip naše duhovne prakse. Molitve upućene božanskoj Majci donose najmoćnije svete vibracije i rezultate.

Duhovni dijagram u medaljonu se sastoji od četiri trokuta usmjerena prema gore i pet prema dolje. To su trokuti koji ulaze jedni u druge što predstavlja interakciju između Boga, prirode i čovjeka. Četiri trokuta usmjerena prema gore označavaju četiri najvažnija cilja u životu: ispravno djelovanje, napredak, ispunjenje dobrih želja i iznad svega oslobođenje (*mokša*) ili kao alternativu 4 tipa oslobođenja (živjeti u božanskoj svijesti, živjeti blizu božanstva, živjeti sa svim božanskim kvalitetama, doživjeti jedinstvo s Bogom). Pet trokuta okrenutih prema dolje simbolizira elementarne svjetovne aspekte života koji ovise o pet elemenata: zemlja, voda, vatra, zrak i prostor.

Bindhu centralna točka dijagrama ima jedinstvene karakteristike u smislu zračenja neograničene energije. Ova je točka izvan dimenzije i nematerijalna baš kao i Svamijev prazni dlan. Svami se obratio Subba Raou riječima: **Pogledaj Subba Rao nema ništa u toj ruci**. Međutim kad je on pogledao Svamijeva ruka je upravo materijalizirala *vibhuthi*, ili *lingu*, ili neki nakit. Iz ničeg nastaje sve. A zatim jednim pokretom ruke sve je opet dematerijalizirao. Tako je centralna točka *čakre* duhovna točka, fokus sve energije koja teče. Isto tako u meditaciji koncentracija na jednu točku će stvoriti mnogo duhovne snage. *Čakra* ili dijagram koji se odnosi na božicu Lakšmi zrači snagom uspjeha, dobrobiti, ljubavi, milosti i duhovnosti.

Om u dijagramu stoji za energiju praiskanskog zvuka, to je zvuk iznad svih zvukova, to je uzvišena stvarnost i zvuk tišine, zvuk kreacije, beskonačni zvuk, koji vibrira u cijeloj kreaciji od začetka kreacije do njenog kraja. Udisaj i izdisaj tvore u nama vibraciju **So-Ham** (ja sam On, ja sam Bog). To je zvuk duhovnosti, zvuk tišine. Om u dijagramu simbolizira Apsolut, (*parabrahman*), a **šrim** predstavlja energiju Apsoluta *šakti*.

Šrim označava univerzalnu ljubav, ljepotu, dobrotu, suosjećanje, napredak, dobrobit, a iznad svega milost i blagoslov. Apsolut je vrlo apstraktan i transcendentalan, pa je u praksi mnogo lakše obratiti se aspektu praiskanske energije **šakti**, jer ona je majčinski aspekt univerzalne božice napretka.

Laabha u dijagramu označava svjetovnu dobrobit, dok **Shubha** znači duhovno bogatstvo.

Subbha Rao je rekao da je bio jako radostan kad je ugledao medaljon s *mantram* koja štuje ljubljenu božansku Majku, *mantram* iz poznate vedske himne. Štovanje božice Lakšmi donosi dvostruku korist; materijalni napredak i duhovnu dobrobit. Da bi zadobili milost božice Lakšmi i njen blagoslov, srca nam trebaju biti ispunjena ljubavlju, dobrotom i suosjećanjem.

Aardhraam označava božicu koja je "mokra" od suosjećanja i dobrote. Ona je tako puna samilosti da kad ljudi pate njene se oči pune suzama. Majka izražava svoje osjećaje, dok otac obično to ne čini. Dok majka odgovara iz srca, otac to često čini iz uma. On obično promišlja i odvaguje koja mu je korist od toga. U njegovoj reakciji može biti napetosti, no, u odgovoru majke je spontanost koja dolazi iz čistog srca.

Kad je Lakšmi izronila iz Oceana bila je mokra. Na slikama na kojima je Lakšmi nalaze se i dva slona koji je polijevaju vodom. Voda je ono što podržava život, a ona je Majka priroda u svom svojem obilju i slavi. Lakšmi se priziva *mantram* koja daje napredak i sreću pokloniku.

Ono što je značajno na medaljonu koji je nama Svami materijalizirao je Lakšmi kojoj se s jedne strane nalazi slon, a s druge labud, koji je inače vozilo božice Sarasvathi. Kad se još prisjetimo da je Svami rekao da će se medaljon mijenjati, a da je Ninoslav još tijekom intervjua u jednom času na medaljonu vidio **Sarasvati** to bi moglo značiti da je možda transformacija medaljice već počela, no tko to osim Svamija može znati?

Karineem se odnosi na osobnost, koja ima snagu i autoritet. Budući je ona *šakti*, ima moć i autoritet kao kraljica. Legenda o Lakšmi govori da je ona nastala bućkanjem oceana mlijeka. Kako je došlo do toga? Nebeska bića i njihova polu-braća, nepravedni demoni uvijek su se međusobno borili za prevlast. U tim su borbama gubili mnogo ljudi na obje strane pa su se na kraju dogovorili da zajedno pokušaju pronaći nektar besmrtnosti. Počeli su miješati ocean mlijeka. Najprije su mnogi loši principi izronili iz oceana zbog njihovih loših osjećaja, koje su imali i jedni i drugi. Ti negativni principi su stvorili otrove (halahala) koji su doveli u pitanje njihov opstanak. Šiva koji štiti no, i uništava je odlučio ih je spasiti i popio je otrov koji mu je spalio grlo i oduzeo boju. Tako se Šiva naziva i božanstvom s plavim grlom. No, bućkanjem oceana izronile su i mnoge pozitivne stvari. Suradnja među njima je dovela do dobrih rezultata na obje strane, jer čak i kad neprijatelji surađuju, bar za neko vrijeme, dolazi do napretka i mira.

Suvarnaam u mantri znači zlato. Zlato označava bogatstvo. Lakšmi daje i svjetovno i duhovno bogatstvo.

Hena Malineem znači da Lakšmi nosi vijenac zlatnih cvjetova, a zlato označava princip ljubavi, dobrote i ljepote.

Suuryaam u mantri označava da je Lakšmi blještava poput Sunca i sjaji dinamičnom energijom. **Suurya** označava boga Sunca, a on je najimpresivnija manifestacija fizičke energije koju doživljavamo na našoj planeti Zemlji. Sunce je izvor svih naših energija, a slično tome je naš Svami najimpresivnija vidljiva manifestacija duhovne energije danas na svijetu. U vrijeme kad se Svami vozio u zlatnoj kočiji sa Suncem u začelju, nastala je **Sai Suurya Gayatri mantra**. Tada je Svami inspirirao Subbha Raoa, koji je bio zaslijepljen Njegovim sjajem dok su zrake tek izašlog Sunca padale na Njega, da brzo zapiše tu *mantru*. **Hiranmayee** označava da je božica Lakšmi zlatna. Riječ "zlato" ima tri značenja. Jedno je značenje bogatstvo i **Lakšmi** može podariti novac no on nema moć. Zlatni princip zapravo znači sjajni princip ljubavi. Osoba sjaji kao zlato kad iz nje zrači ljubav. Ljubav je zlatna. Zlatna *linga Hiranyagarbha* je princip ljubavi, a Svami je rekao kad je "porodio" zlatnu *lingu*:

Ljubav cirkulira mojim krvotokom a ljubav je taj sjajni, zlatni princip koji zrači.

Svami je još rekao da se njegova ljubav skrutila u jajoliki oblik *linge*. *Linga* simbolizira oblike života: žive stanice, ljudski embrio i kozmičko jaje. Sve ovo troje ima jajoliki oblik. Mikrokozmos i makrokozmos su slična oblika. Svi oni nastaju zbog principa Ljubavi, a to je prvi princip koji nastaje iz praiskonskih voda kreacije.

Bog je rekao: **Odvojio sam se od sebe kako bi mogao voljeti sebe**. Budući se u svakoj osobi nalazi *atmička* božanskost svi su stvorovi jednako atraktivni. Svami kaže da je on poput majke, koja daje mlijeko iz svojih grudi svakom potrebitom djetetu. Mlijeko automatski navire iz njenih grudi. Tako ona ne samo da iskazuje ljubav prema djetetu, već ga i hrani. I to je razlog zbog čega su žene moćnije od muškaraca. Muškarci nemaju tu snagu hranjenja djeteta. Svako se biće rađa iz majčine utrobe i ona ga s ljubavlju hrani. Majčina ljubav uspijeva svoju krv pretvoriti u mlijeko. Sličan je Svamijev božanski majčinski princip ljubavi. On kaže da je ljubav u svakoj i najsitnijoj stanici njegove krvi. Ona se ukružuje u čvrsti oblik *linge* i izlazi kroz duhovno srce i kroz jednjak. *Linga* je ukružena ljubav. Svami je tri puta bacio *lingu* na pod rekavši kako je božanska Ljubav neslomljiva. Slična je i majčinska ljubav koja se ne može uništiti.

Jaathavedhah u mantri predstavlja boga Vatre. On rastjeruje mrak neznanja i predstavlja svjetlo znanja.

Vede su znanje, a znanje je moć i energija

Ma (meni) **Aavaha** (donesi) – neka mi bog Vatre donese milost božice **Lakšmi**.

Sai čakra se odnosi na Sai duhovnost. To je dijagram Sai duhovnosti nabijen posebnom energijom. Svami je prstom prelazio svakom linijom i svakim slovom *Sai čakre* i na kraju ju je blagoslovio tri puta, tako da je ona ne samo energetiziran, već i od Boga posvećen dijagram. Zbog toga se njena upotreba i efekti upotrebe osjećaju širom svijeta. U Bogoti u Kolumbiji su Sai poklonici izgradili hram posvećen Saiju, a u sredinu hrama su postavili *Sai čakru*. Subbha Rao je rekao da je bio oduševljen kad je vidio fotografiju novoizgrađenog hrama sa *Sai čakrom* postavljenom u sredini hrama. Budući je Kolumbija zemlja nasilja, droge, atmosfera je onečišćena, odlučili su se za izgradnju hrama u koji su postavili *Sai čakru*. I u drugim regijama svijeta gdje vlada nasilje *Sai mantra*, a posebno *Sai čakra* može djelovati čudotvorno i smirujuće na okolinu.

Vrlo je interesantno, rekao je Subba Rao, da je Svami španjolskoj grupi dao medaljicu koja s jedne strane ima aspekt božanske majke Durge a s druge strane medaljice je *Lakšmi mantra*. Durga pruža zaštitu a dva lotosa u njenim rukama simboliziraju čistoću, ljepotu i milost. Kako je s jedne strane Durga a s druge *Lakšmi mantra* medaljica predstavlja i zaštitu i napredak.

U Univerzalnoj Božankoj Majci koja je čista ljubav postoje tri kreativne snage. Ona daje snagu volje, snagu znanja i snagu djelovanja. Božica Durga posjeduje snagu volje koja otklanja sve prepreke, božica Sarasvathi podaruje znanje, a božica **Lakšmi** daje snagu djelovanja čiji su rezultati napredak i zadovoljstvo. Ova tri principa Univerzalne Božanske Majke su tri oblika istog integrirajućeg principa ljubavi. Središnja točka u *čakri ili yantri* predstavlja vibraciju energije ljubavi Božanske Majke. Tri strane trokuta u sredini dijagrama predstavljaju tri energije kojima vladaju tri božice Dhurga, Lakšmi i Sarasvathi. Tri devetke prikazane u kutu predstavljaju trojstvo sadržano u jednom u Božanskoj Majci. Svami ujedinjuje tri božanske snage i kao takav predstavlja nama jedinstvenu Univerzalnu Božansku Majku. On sjedinjuje Durgin aspekt zaštite s aspektom Lakšmi koji podaruje blagostanje kao i aspektom **Sarasvathi** koja daje znanje. On među nas širi vrhunsko nedualističko znanje o jedinstvu čovjeka s Apsolutom, o jedinstvu individualnog sebstva s višim sebstvom. To je bit **Upanišada**. Vrhunsko znanje predstavlja spoznaja da smo božanski. Svamijeva haljina nema džepova no on puni džepove svojih poklonika mnogim darovima. Svami često poklonicima materijalizira sat, no sam ga ne nosi. Materijalizira i prsten i lančić no sam to ne nosi. On je stvarno poput Šive koji ne nosi nikakve ornamente. Njegov je jedini ornament *vibhuthi*, a Svami ga materijalizira za svoje poklonike. Svami je ispunjen zlatnim principom ljubavi, silom koja nas vodi na put svjetla i oslobođenja, a to je razlog zbog kojeg Svami za **Mahashivaratri** "porađa" zlatnu *lingu* kroz usta.

Subba Rao je rekao da je velika milost dobiti takav medaljon i obrazložio da Svami kaže da je božanska milost rezultat triju faktora. Prvi se odnosi na dobra djela učinjena u prošlom životu, drugi se odnosi na dobra djela učinjena tijekom sedam generacija naših predaka, a treći se odnosi na našu vjeru i nastojanja u ovom životu. Ova tri faktora ujedinjena rezultiraju tad božanskom milošću. Tek kad sam pročitala ova objašnjenja koja nam je dao Subba Rao činilo mi se da sam shvatila zašto je Svami rekao Borni da me poznaje već dugo vremena. Beskrajno sam zahvalna Svamiju za sve milosti koje sam primila, no osjećam i veliku odgovornost da na bilo koji način ne iznevjerim Njegovo povjerenje i milost.

Subba Rao nam je ispričao da je *mantra* koja je utisnuta na medaljonu vrlo snažna molitva i da pomaže u našoj transformaciji pa nam tako Svami pomaže na našem duhovnom putu. Kako mi je bilo dosta teško zapamtiti *mantru* počela sam je ispisivati kao *likhita japu*. Kad sam je naučila napamet počela sam prevoditi ovaj tekst i tako se upoznala bolje sa značenjem svake riječi u *mantri*. Tad sam dobila i kazetu s Vedama na kojoj se nalazi ta *mantra* pa sam počela učiti i izgovaranje *mantra*. Subba Rao nas je upozorio da je i vrlo važno kontemplirati o misteriju Svamijeve božanskosti i meditirati na lik Univerzalne Božanske Majke Lakšmi. Preporučio je i ponavljanje *mantra* ujutro i navečer odnosno kad god ulovimo vremena jer ona umiruje i utiskuje se u najdublje slojeve naše svjesnosti. Rekao je da ćemo odjednom, poput munje osjetiti njeno djelovanje, oslobodit se svih vezanosti i naš će život biti pun božanskog mira i blaženstva.

Subba Rao je govorio o **Šri yantri** kao jednom od najstarijih simbola čovječanstva. Tisućama godina simbolizirao je u Indiji sreću, blagostanje i zdravlje te je upotrebljavan za meditativne vježbe. Danas su znanstvenici s raznih područja ponovno otkrili interes za ovu *yantru*. Renomirani fizičar iz Amerike dr. Patrick Flanagan nazvao je **Šri yantru** "vrhunskom dijagramskom energijom," i opisao je njenu energetsku snagu sedamdeset puta većom od snage piramide. Njena neobična energetska snaga ovisi o vrlo egzaktnoj geometriji. Njena kompleksna geometrija, ključ njenog efekta ima interesantne matematičke implikacije. U ovoj *yantri* nećemo naći samo zlatni presjek već tu postoje i paralele s geometrijskom strukturom atoma vodika kao i proporcije njegovih emisijskih linija. Originalna je **Šri yantra** precizno geometrijski rekonstruirana i pridodana joj je sinergetska boja. Najbolje ju je objesiti na sjevernoj ili sjeverno-istočnoj strani sobe. Osnovica centralnog trokuta (s točkom u sredini) treba biti okrenuta prema gore. **Šri yantru** se može upotrijebiti i za energitiziranje hrane, napitaka i drugih stvari. Jednostavno hranu ili nešto drugo treba staviti na **Šri yantru** i ostavite ih tamo nekoliko minuta (što dulje to bolje). Kad se to radi osnovica trokuta treba biti okrenuta prema istoku.

Šri yantra je dio holističkog *Vasati* koncepta za harmoniziranje atmosfere i prostora. *Jantra ili čakra* je geometrijski dijagram koji se upotrebljava kao ikona u meditaciji ili štovanju nekog božanstva. To je geometrijski zapis slova/riječi koji se odnosi na određeno božanstvo.

Božanski univerzalni princip ljubavi je uzrok sveg manifestiranog i sve prožima. Svami kaže da ako povežemo svoj fizički ja s kozmosom doseći ćemo veliku ekspanziju. Kroz ljubav čovjek umnaža svoju snagu u beskonačnu snagu. **Upanišade** kažu da najprije trebamo svoje ja povezati s obitelji, pa postepeno s prijateljima, pa s ljudima u svom gradu, u državi, na planeti Zemlji, solarnom sistemu, galaksiji i cijelom univerzumu. Snaga mikrokozmosa se mnogostruko umnaža u makrokozmosu.

Purusha Suuktha u Rig-vedhi nas podučava kako povezati svoje ja s kozmosom na raznim razinama počevši od fizičke. Nakon fizičke se s kozmosom povezujemo na mentalnoj razini, a na razini super svjesnosti mudraci i jogiji su imali viziju *Hiranyagarbhe* (zlatna *linga*, koja sadrži cijeli univerzum u mikroskopskom obliku). Svjesnost postoji na svim razinama a na nivou *Hiranyagarbha tejasa* je duhovno srce, na koje čovjek može meditirati da bi postigao povezivanje s kozmičkom energijom.

Hiranyagarbha ili princip vrhunske ljubavi je prva manifestacija *Parabrahmana*, nepromjenjivog božanskog Apsoluta. Iz *Hiranyagarbhe* je emanirao cijeli univerzum.

Makrokozmos i mikrokozmos imaju istu strukturu. Živa stanica, ljudski embrio i kozmos imaju jajoliki oblik *linge*. Do iste su istine došli danas moderni fizičari

Yantra imaju snagu skrivene *atmičke* energije i obično su energetizirane recitiranjem *mantri* velikih Učitelja.

Saithree mantru, yantru i tantru je Subba Rao energetizirao sam Svami slijedeći prstom sve linije dijagrama.

Yantra meditacija je vrst joge, put sjedinjenja s Bogom kroz vizualizaciju geometrijskog dijagrama. Ta vrst meditacije je za Zapadnjake dosta teška, jer nemaju dovoljno znanja o tome. Duhovni tražitelj može zamisliti Boga u bilo kojem liku, s bilo kojom vibracijom energije u kreaciji. **Sai Mahayantra** je inspiracija za sve duhovne tražitelje koji u Svamiju vide božansko utjelovljenje.

Subba Rao je završio predavanje rekavši da su i *yantra i mantra i tantra* latentne u čovjeku i da čovjek ponavlja *mantru SO-HAM* 21.600 puta dnevno. *SO-HAM* znači: "Ja sam Bog" i čovjek to nesvjesno ponavlja prilikom svakog udaha i izdaha. Ljudsko tijelo je *yantra* a srce (*hridaya*) je *tantra*.

BUJICA ŽIVOTA

Po povratku iz Indije bila sam toliko osnažena fizički i duhovno da mi ništa nije bilo teško učiniti. Veliku radost predstavljalo mi je bavljenje s unucima, a u rujnu su došli i Englezi s humanitarnom pomoći i bio mi je pravi užitek obići i razveseliti potrebite koje već godinama obilazimo.

Početak listopada prisustvovala sam, vrlo rastužena, Dinkovom sprovodu. Usto mi je bilo jako žao što su na misi zadužnici, odmah nakon sprovoda, osim obitelji ostali samo Borna, Snoopy i ja. Koliko se Svami trudi da nas pouči ljubavi za svaku religiju, a pogotovo onu u kojoj smo rođeni, no, kad mi to trebamo provesti u praksu, nema baš odaziva.

U Sai centru smo izmolili 9 **Očenaša** za Dinka kao i 108 puta **Gayatri mantru** za sve samoubojice i one koji nemaju dovoljno snage i odlučnosti da se suoče sa svim nedaćama svakodnevnog života.

Nedjelja, 19. listopada bila je dan posvećen *sevi*. Već u subotu popodne su stigli Irmgard i Reinmond s punim autom stvari za potrebite obitelji koje oni redovito obilaze, a u nedjelju su im se pridružili Aloisija, Bernhard i Mathias. Aloisia i Irmgard dolaze s humanitarnom pomoći u Hrvatsku još od 1993. godine a Reinmond i Bernhard su se pridružili nešto kasnije. Bernhard je mladi liječnik koji je 5000 Eura, koje je dobio od roditelja kad je diplomirao, poklonio obitelji iz Bosne za preuređenje garaže u stambeni prostor. U toj obitelji žive baka, majka koja svojim radom kao čistačica u Ministarstvu financija uzdržava obitelj, (iako ima velikih problema s grbom na leđima koja joj otežava teški fizički rad koji obavlja) i 15 godišnji sin, jedan od najboljih đaka u svojoj školi. Uz još neke dobrotvorne priloge drugih Sai poklonika su kupili garažu u Kućama iza Velike Gorice, gdje si uređuju stan za življenje. Obišli smo još neke obitelji prognanika koje godinama poznajemo iz zbjegova, a koje sad žive u svojim nedovršenim kućama.

Kad smo nakon završenog posla sjeli kod mene oko stola da nešto pojedemo, razvio se vrlo srdačan razgovor o tome koliko je bilo lijepo zajednički učiniti nešto dobro i razveseliti tolike ljude, no više od svega naša srca je ispunjavalo blaženstvo koje donosi osjećaj da smo nešto učinili čime će naš Učitelj biti zadovoljan.

Navečer sam prolistala dnevnu štampu i šokirala se tekstem pod naslovom: "Hrvatski apsolvenci na Kreti". Zavapila sam Bogu i pitala se što učiniti za obraćenje mladih na Zapadu kad vidim kako se cvijet hrvatske inteligencije oko 1500 apsolventa iz cijele Hrvatske provodi na svom apsolventskom putovanju.

Kao kontrast tom zbivanju u isto vrijeme u Indiji je počeo trodnevni program, **Gram Seva** u kome je sudjelovalo preko 8000 mladih iz 23 pokrajine Andra Pradesha. Nakon što su mjesecima dobrovoljno čistili i uređivali domove najsiromašnijih te im nosili hranu u ruralnim područjima Andra Pradesha, bilo im je dopušteno da tri dana provedu u Prashanthi Nilayamu gdje su preuzeli sve *seva* aktivnosti u *ašramu*, a 19. listopada su pred Svamijem izveli kulturni program. On se sastajao o nacionalnih plesova i pjesama u kojima je učestvovalo 1000 mladih te predstave koja je govorila o ispravnom djelovanju. Svami je bio duboko dirnut i izrekao je mnogo pohvalnih riječi o njihovom djelovanju i programu. Pozvao ih je da nastave sa svojim aktivnostima i da na taj način šire poruku ispravnog djelovanja (*dharme*) po svim ruralnim područjima pokrajine Andra Pradesh.

No, kako sam odlučila da ću u ovoj trećoj knjizi pisati uglavnom o pozitivnim pomacima u društvu, kad jednom shvatimo da smo svi utjelovljenja Božje ljubavi, želim pronaći što više takvih primjera i na Zapadu, gdje je nekako mnogo teže uistinu moralno i čisto živjeti. Sjećam se intervju a 1997. godine kojem su osim naše grupe prisustvovali i Babini MBA studenti, a kada je On njima rekao kako su oni uz Njega zaštićeni, dok su mladi na Zapadu izloženi mnogim štetnim utjecajima kroz medije i loše društvo.

Jedan pozitivni primjer našla sam u istim novinama koje su pisale o razuzdanim apsolvencima, naime u Cerni kod Županje održan je izbor za najuzorniju hrvatsku seosku ženu 2003. godine. U sklopu izbora kandidatkinje su se pred žirijem predstavljale svojim ručnim radovima, kolačima i zimnicom. Najuzornija je žena učiteljica i majka troje djece, koja uz gazdinstvo stiže pisati i za novine.

Jedna druga interesantna vijest koja je privukla moju pažnju govori o tome kako je devetnaestogodišnja Britanka, kvadriplegičarka kojoj su liječnici nakon prometne nesreće rekli da više nikad neće hodati, nakon 11 godina učinila prve korake. Pred godinu dana započela terapiju duha i tijela nazvanu Instruktor uma, a njen instruktor H. Ogali učio ju je fizičkim i mentalnim tehnikama koje pomažu izlječenju tijela. Vježbajući najmanje osam sati dnevno postigla je nevjerojatne uspjehe.

S druge strane znanstveno istraživanje koje je ovih dana završeno u Sjedinjenim Državama pokazalo je da molitva zapravo ne pomaže bolesnima. U trogodišnjem istraživanju pod nazivom Projekt *mantra*, koje su vodili kardiolozi na Sveučilištu Duke u Sjevernoj Karolini molilo je 12 molitvenih skupina diljem svijeta. Za bolesnike su molile američke majke katolkinje, časne sestre karmelićanke u Baltimoreu, muslimani, budistički redovnici u Nepal, židovi u Jeruzalemu te liječnici i studenti u Manchesteru.

Analiza rezultata pokazala je da nema bitne razlike u oporavku među bolesnicima za koje se molilo i onih za koje nije te je zaključak da molitva ne pomaže, iako su dva prijašnja istraživanja utvrdila da molitva

pozitivno djeluje na bolesnike. Crkva nije oduševljena tim projektom jer, kako je rekao jedan engleski biskup, „molitva nije automat u koji ubaciš novac i dobiješ čokoladicu“, a vjernici upozoravaju da su Božji putovi tajanstveni. Članak završava pitanjem, što ako se Bog smilio i pomogao baš onim jadnicima za koje nitko ne moli?

Moje je mišljenje o tome, da je za nečiji oporavak odlučujuća njegova karma no ako svojim dobrim djelima to zaslužimo Bog nam može ublažiti karmu i vratiti zdravlje. Međutim, na Svamijevu primjeru kad nije izliječio svog mlađeg brata nakon što je doživio infarkt, iako je čak zajecao dok je govorio o njemu nakon njegove smrti, ukazuje na zakone karme u koje se Svami vrlo rijetko upliće. Već sam pisala o tome da molitva u svakom slučaju pomaže i onom koji moli i onome za koga se moli, no u kojoj mjeri, to ovisi o nečijoj karmi i Božjoj milosti.

Nesvakidašnja vijest o pojavi znakova križa (stigma) na tijelu 13 godišnje djevojčice Vere Barišić iz Piškorevca kraj Đakova podsjetili su me na velečasnog Zlatka Sudca o kojem se u zadnje vrijeme mnogo ne čuje. Pročitala sam negdje da je na Lošinju održao seminar ili duhovne vježbe za ljude iz javnog života (prisustvovala mu je i Nensi Brlek poznata televizijska spikerica), no inače mediji o njemu šute.

Ruska pravoslavna crkva proglasila je nepropisno prelaženje ceste smrtnim grijehom u pokušaju da smanji broj pješaka koji stradavaju u nesrećama. Iako je namjera pozitivna, kako se ljudi mogu igrati s Božjim zakonima? Živimo u vremenu u kojem se čovjek često miješa u Božje zakone smatrajući se svemogućim i sveznajućim, no posljedice takovih djela su najčešće tragične.

JOGA U SVAKODNEVNOM ŽIVOTU

Tekst u ***Večernjem listu*** od 23. listopada 2003. godine u rubrici ***Odjeci*** pod naslovom: ***Joga je oko vas i protiv vas. Bez identiteta ostaješ bez nade***, me je stvarno zbog svoje jednostranosti i isključivosti rastužio. Autor teksta kaže da višegodišnjim redovitim prakticiranjem joge postiže se emocionalna ravnodušnost (niti se možeš razveseliti, niti ražalostiti, to je ono što zovu *nirvana*) perceptivna neosjetljivost. Potpuno otupjela svijest (nemaš sluha za probleme bližnjih i okoline- jer vjeruješ da oni odrađuju svoju karmu, a ti svoju) kao neka biljka puniš se i prazniš energijom. Polako počinješ gubiti kontrolu nad svojim životom, javlja ti se osjećaj da netko manipulira tvojim životom i kao da gubiš svoju volju i svoj identitet- što zapravo i jest krajnji cilj tih ezoterijskih duhovnosti: uništiti ego i stopiti se s jednotom, s bezimеноm kozmičkom energijom koju oni zovu Bog. Dakle uništiti svoj identitet, tj svoju dušu. Što reći kad netko ne razlikuje ego od duše.

Kampanja protiv joge nastavila se i u ***Jutarnjem listu*** od 27. listopada 2003. godine gdje je objavljeno otvoreno pismo pod naslovom: ***Katoličke udruge protiv joge u školama. Vlada odmah treba prestati financirati jogu u školama.*** U pismu piše, budući da, unatoč protestima vodstva najbrojnijih vjerskih zajednica u Hrvatskoj i apelima pojedinaca, projekt udruge ***Joga u svakodnevnom životu*** nastavlja svoje djelovanje u školskom sustavu, katolici okupljeni u udrugama, pokretima i zajednicama obraćaju se javnosti i kažu : "Prosvjedujemo protiv pokušaja da se pod krinkom vježbe i dragovoljne izvannastavne aktivnosti u školske programe uvodi hinduizam, uz financijsku potporu Ministarstva prosvjete i sporta, i to kroz program Obuka prosvjetnih djelatnika za primjenu iz sustava ***Joga u svakodnevnom životu***, stoji u otvorenom pismu poslanom jučer te se od Vlade traži da se takva praksa odmah dokine. Tvrde kako zahtjev temelje na tumačenjima svih relevantnih stručnjaka za religiozne pokrete i prakse koji izričito ukazuju na neodvojivost joge od hinduističkog shvaćanja života i svijeta, koji je u posvemašnjoj suprotnosti s kršćanskim poimanjem dostojanstva čovjeka

Joga je neodvojiva od hinduističkog shvaćanja života i svijeta, koji je u posvemašnjoj suprotnosti s kršćanskim poimanjima slike Božje, razlikovanja dobra i zla, valoriziranja duhovnih i materijalnih vrednota na kojima bi se trebao temeljiti osobni i zajednički život, ističe se u pismu koje potpisuju 34 udruge. Drže stoga da je uvođenje tog programa u škole, pa makar i na mala vrata, zapravo promicanje hinduizma, tim prije što je predviđeno da ti tečajevi u sebi sadrže tehnike meditacije na hinduističkoj osnovi.

Svamidijeva Joga u svakodnevnom životu zapravo ne pripada ortodoksnom indijskom filozofskom joga sustavu, nego je riječ o komercijaliziranoj novotariji tipičnoj za brojne današnje sekte.

Budući da je riječ o kršenju Ustava Republike Hrvatske i načela odvojenosti države i religije, tvrdi se u pismu, potpisnici traže da Vlada Republike Hrvatske odmah obustavi daljnje financiranje iz proračuna za provođenje tog programa za nastavnike i da se to ni na koji način ne vezuje uz školski sustav, osobito indoktrinacijom djece. Zatim traže da se političke stranke jasno odrede o tom pitanju te da se javnost o toj temi istinito i cjelovito izvještava.

Podsjećaju da su se, uz Katoličku crkvu, i druge vjerske zajednice u Republici Hrvatskoj negativno izjasnile o spornom „programu“.

Držimo svojom dužnošću apelirati na vjernike i na sve ljude dobre volje da na predstojećim parlamentarnim izborima obrate pozornost na izjašnjavanje stranaka i o ovom pitanju te da ne dopuste da se, manipulirajući voljom naroda, u školski sustav uvode sadržaji koji su u suprotnosti s općeprihvaćenim sustavom vrijednosti i europskom kulturnom tradicijom, zaključuje se u upućenom otvorenom pismu, koje potpisuju 34 katoličke udruge, pokreti i zajednice.

Što reći na sve to, do napisati citat iz Babinog govora od 31. kolovoza 2001. godine:

Božji postupci mogu biti vrlo različiti, a svima nije očigledno što oni znače. Tako da na različite situacije ljudi reagiraju na vlastiti način, iskazujući svoje stavove. Takve reakcije ljudsko su djelo, i ne odgovaraju stvarnosti danog događaja. Čini vam se da ljutnja koja je u vama potiče od druge osobe. Na isti način, različiti stavovi kao i pohlepa, ljubomora, ponos itd. jesu čovjekovi unutrašnji stavovi koje projicira na druge.

Evo kako nas Svami poznaje i kako nam pomaže da nadvladamo bilo kakve negativne misli koje bi nas mogle povrijediti. Uvijek kad doživim isključivost, netoleranciju i nerazumijevanje, razmišljam o tome kako ti ljudi i nisu krivi za svoju uskogrudnost, agresivnost ili sklonost osuđivanju jer njima na njihovom stupnju evolucije jednostavno nije dano da stvari vide drugačije. Na žalost oni ne shvaćaju da će njih same najviše povrijediti to što vrijeđaju i ponižavaju druge i da to neće umanjiti činjenicu da je u svijetu, tijekom proteklih desetljeća došlo do velikog porasta zanimanja za duhovne teme.

Goga i Laci poslali su nam internetom interesantni materijal iz kojeg izdvajam neke dijelove o kojima sam mnogo razmišljala i koji su mi pomogli:

*Samospoznaja je postala cilj ljudskog života, ali mnogi ljudi i dalje to ne želi znati. Mnogi znanstvenici i filozofi ne znaju istinsku i pravu svrhu života, a i većina ljudi ne želi progledati. Postoji razina iskustva koja običnom čovjeku otvara vrata u dublju svjesnost. **Bhagavad-gita** kaže: "Kao što utjelovljena duša u ovom tijelu neprestano prelazi od dječastva do mladosti i starosti, duša na sličan način prelazi u drugo tijelo nakon smrti. Samospoznatu dušu ne zbunjuje takva promjena." Čovjek mora shvatiti osnovno načelo istine - da nije ovo tijelo. Kad shvati ovo osnovno načelo, može napredovati k dubljem znanju.*

Reinkarnacija znači da se duša ponovno utjelovila. U svom sljedećem životu možemo ući u drugo tijelo, ali, patnja će postojati - bilo u kojem sljedećem tijelu ukoliko nismo naučili lekcije iz prošlog života. Ta patnja uključuje rođenje, starost, bolest i smrt. Kako bismo izbjegli ove četiri vrste patnje moramo zauvijek napustiti tijelo. Kako to doseći? Za to je potrebno mnogo života, no prisutnost avatara na Zemlji nam može puno pomoći u napretku.

Kao ljudska bića trebamo težiti k samospoznaji, a ne jednostavno djelovati na razini životinja. Svako živo biće je zatočeno u materijalnom tijelu, no ako u ovom životu shvatimo da su naše patnje uzrokovane tijelom, onda ćemo se truditi da iz njega izađemo, bilo u smislu nevezanosti, bilo spoznajom ili svjesnim oslobođenjem. Jednog dana morat ćemo napustiti sadašnje tijelo i prihvatiti drugo. To je zakon prirode i ne možemo ga izbjeći, no možemo težiti spoznaji atmičkog principa u nama, jer mi ljudi posjedujemo posebnu sposobnost da dosegne apsolutnu Istinu.

Prema doktrini reinkarnacije, ako živo biće u sadašnjem životu napravi neki mali pomak u duhovnom napretku, onda mu se u sljedećem životu dopušta da nastavi s te točke.

Duša može razvijati svoje urođene duhovne odlike tijekom mnogih života, sve dok se ne vrati svom izvornom domu u duhovnom svijetu....

Sve što je rođeno mora i umrijeti. No, vi možete izbjeći smrt tako da se više ne rodite. Kad spoznate da ste beskonačna atma, više ne podliježete ograničenjima ponovnog rađanja. U tome je tajna. Kako doći do te spoznaje? To je rezultat dugotrajnog brušenja i čišćenja emocija i drugih impulsa. Možete raditi najredovitije japu (ponavljanje Božjeg imena) ili se podvrgnuti najtežim iskušenjima, no ako niste kreposni sve je beskorisno.

Misao dana 6. studeni 2003.

U časopisu **Svjetlost** ugodno me iznenadio razgovor s **John O'Donohuem**, irskim piscem, katoličkim svećenikom i vizionarom čija slika budućnosti povezuje različite duhovne tradicije i utjelovljuje duh druida današnjice, ne na uzak ili sektaški način, već u duhu širokom poput oceana. On smatra da se dva razgovora moraju dogoditi vrlo brzo ako želimo spasiti naš svijet. Prvi je razgovor islama i kršćanstva, a drugi je onaj između intenziteta duhovnog traganja ljudi s jedne strane i duhovne gladi, novog oblika svijesti s druge strane. Ima tako mnogo autonomnih, oslobođenih, duhovnih ljudi koji se više ne žele ponašati poput djece u roditeljskoj instituciji ne pokušavajući biti odgovorni, nego žele sami tragati i sami pronaći vlastiti pristup k tradicijama mudrosti.

Bilo da govori o očaju mladih, omamljenosti potrošačkog društva ili čistoj poeziji keltskog puta, njegove riječi uvijek blistaju osjećajem povjerenja i nade u konačnu ljepotu i snagu Duha. On razmišlja o klimi naše kulture koja je zrela za duhovnu renesansu.

Moj prijatelj liječnik iz Austrije s kojim sam imala intervju u ljeti 2003. godine slušao je nekoliko mjeseci kasnije u Muenchenu predavanje dr. Slavka Ivkovića o Megaminu i imao je vrlo interesantna zapažanja u odnosu na lijek. Megamin je vulkanskog porijekla koji se već u mnogim kulturama upotrebljavao kao ljekovito sredstvo i to uvijek kao prah. Nanosio se na kožu ili uzimao oralno. Megamin je svjetlo sivi prah koji se posebnim postupkom raspršuje u najsitnije molekularne čestice. Na taj način se dobiva povećana površina sa strukturom kristala tetraednog oblika. Tu se radi o kristalu silicijskog oksida koji je obogaćen atomima aluminijska, kalcija, kalija i mnogih drugih. Taj se mineral zove Zeolith.

On je odmah uočio sličnost s *vibhutijem*. *Vibhuti* je pred mnogo, mnogo godina Gospod Šiva nakon jedne vulkanske erupcije dao čovječanstvu na uporabu. *Vibhuti* se također nanosi na kožu ili uzima oralno. Fini je prah svjetlo sive boje, a pepeo od kojeg se dobiva sastoji se od spoja silicijuma. I *vibhuti* koji materijalizira Svami bio je analiziran i u njemu su pronađeni čisti kristali silicijskog oksida. Tako je za njegov pojam *vibhuti* dan čovječanstvu za liječenje kroz Megamin, a da ljudi o tome ništa ne znaju. Ako je njegova teza točna možemo s pravom reći: „Čudni su putovi Gospodnji“.

HARMONIČNO SUGLASJE I AKHANDA BHAJANI

Akhanda bhajani 8. i 9. studenog 2003. godine održavali su se u isto vrijeme kad su milijuni ljudi širom svijeta molitvom i meditacijom obilježavali najspektakularnije planetarno poravnavanje u 6.000 godina tzv. **Harmonično suglasje**. To pjevanje prožima cijeli naš planet izliječujućim vibracijama. Izvodi se u Sai centrima širom svijeta, a oko 4 sata u 24 sata koliko se održavaju pjevaju se zajednički u cijelom svijetu bez obzira na kontinente i geografske položaje.

Najprije o tome što Svami kaže o *akhanda bhajanima* koji se od 1976. godine održavaju diljem svijetu kao posebni poklon Svamiju za rođendan.

Akhanda bhajani pomažu da se podigne svijest čovjeka po cijelom svijetu na viši stupanj. Danas je čovjek prisiljen da udiše zrak zagađen zvukom nasilja, mržnje, okrutnosti i zloće. Predano pjevanje može pročistiti atmosferu i učiniti je čistom, mirnom i oplemenjenom. To je bio razlog zbog kojeg se počelo s globalnim pjevanjem akhanda bhajana u isto vrijeme po cijelom svijetu. Ovim neprekidnim pjevanjem bhajana kroz 24 sata diljem svijeta u svim zemljama širi se poruka ljubavi kroz imena Utjelovljenja ljubavi. To pjevanje prožima atmosferu mislima na Boga te daje mir i radost što ih On izliva na čovječanstvo. Ono ne djeluje samo na određeno područje, već prožima cijelu atmosferu. Neka melodije i sklad izviru iz vaših srdaca i neka svi dožive blaženstvo u ljubavi koju iskazujete kroz pjesmu.

Cijela je atmosfera preopterećena elektro magnetskim valovima. Zbog zagađenja tim valovima i čovjekovo srce postaje zagađeno. Da bi pročistili takvu atmosferu trebate pjevati Gospodovo ime i posvetiti radiovalove. Zagađenje postoji u zraku koji udišemo, vodi koju pijemo i hrani koju konzumiramo. Sve to treba biti pročišćeno prožimajući atmosferu božanskim imenom. Pjevajte Božje ime s radošću u srcima.

Vibracija svetog zvuka koja se uzdiže nebu iz pjevanja Božjeg imena ima mističnu energiju koja privlači sveprisutnog Gospoda pokloniku čije srce pjeva. Božje ime ima snagu da preobrazi, liječi i spasi poklonika. Pjevanje Božjeg imena je kraljevski put do samorealizacije. Kad svi poklonici pjevaju bhajane u jedan glas božanska energija prožima cijelu okolinu i naelktrizira je. Akhanda bhajani se održavaju u cijelom svijetu za dobrobit ne jedne osobe ili nacije već za dobrobit cijelog čovječanstva; da bi nastao mir, sklad i blaženstvo.

Harmonično suglasje se događalo u vrijeme potpune lunarne eklipse u 01,29 sati 9. studenog 2003. a Chrissie Blaze, poznati astrolog, autor knjiga i predavač objašnjava značenje tog fascinirajućeg vremena u našoj povijesti. To je vrlo značajan trenutak rijetkog kozmičkog usaglašavanja. Potpuna lunarna eklipsa je dio onog što se u astrologiji zove **veliki sekstil** – prekrasno, harmonično zračenje između šest planeta našeg solarnog sistema. Unutar tog položaja još je jedna jaka formacija a to je **Davidova zvijezda**, jedan vrlo važan mistični simbol.

Ovo je jedan od najvažnijih planetarnih poravnavanja u periodu 3000 godina prije Krista i 3000 godina poslije. To je vrlo snažno vrijeme iako da bi se osjetili njegovi efekti mogu proći još stoljeća. Opće mišljenje drži da je to vrijeme puno milosti i blagoslova za one koji usmjere svoja srca i umove na duhovno i iskoriste snažne energije koje vladaju. Mnogo se nagađalo što bi se moglo dogoditi u to vrijeme. Chrissie Blaze smatra da se neće događati neke spektakularne vanjske manifestacije već je to prilika za

duboke uvide ako smo duhovno pripremljeni za to. Ipak jaki planetarni položaji često koincidiraju i s raznim događanjima u svijetu i oni su nam kao putokaz iz svemira. Astrologija se služi božanskim jezikom i ovakve događaja koristi da nam saopći nešto važno.

No, prvo mi trebamo podignuti svoju vibraciju na viši stupanj kroz duhovnu praksu i meditaciju da bi se usaglasili s onim o čemu je riječ. Jednom kad naučimo postići to suglasje u sebi tad možemo očekivati da se počnu događati čuda.

Da zaključimo; to je vrlo vrijedno i važno vrijeme za sve one koji žele ovaj naš svijet učiniti boljim.

Usaglasiti se s tim visokim vibracijama i energijom možemo moleći, meditirajući ili nesebično služeći bližnjem. Dobra je ideja u to vrijeme posjetiti neka sveta mjesta i postići suglasje s prirodom te odati počast našoj Majci Zemlji. Na taj način mi pomažemo da se podigne kolektivna svijest čovječanstva.

U članku Coe Savage (svjetski poznat astrolog iz Kanade) stoji da je pojava Davidove zvijezde u studenom 2003. godine tako jaka kao električni udar od više milijuna volti. Hoćemo li ga osjetiti? Ovisi o našoj slobodnoj volji hoćemo li se moći vinuti iznad oblaka našeg ljudskog negativnog u više, sjajne sfere i iskusiti blaženstvo koje tamo vlada. Taj se veliki događaj naziva **Harmonično suglasje** kao i **Harmonično sjedinjenje srđaca 2003. godine**.

Planete Mars, Saturn i Sunce tvore u to vrijeme veliki trigon, a Mjesec, Jupiter i asteroid Chiron zajedno tvore isto trigon i tako nastaje šestokraka Davidova zvijezda. Veliki trigoni u astrologiji uvijek označuju veliko olakšanje i izvanrednu pomoć. Točno vrijeme tog događaja je između 01,20 sati i 02,20 sati (po srednje-evropskom vremenu) 9. studenog 2003. godine. To nebesko događanje poklapa se i s punim mjesecom u znaku bika i pomrčinom mjeseca koja će se odigrati sedam minuta prije.

No, to nije sve što će se dogoditi na nebu u to vrijeme. Sunce i Mjesec nalaze se u opoziciji, tako da su udaljeni 180 stupnjeva kao i uvijek kad je pun mjesec. Ono što je najinteresantnije je položaj Neptuna, planeta božanske svjesnosti, čija se tamna strana očituje u samožrtvovanju i mučeništvu, koji sa Suncem i Mjesecom tvori «T kvadrat» koji označava neku poteškoću ili izazov. Da bi se ublažila jedna takva energetska konstelacija traže se uvijek energije koje bi «izliječile» tu negativnost a one se u ovom slučaju nalaze točno u opoziciji Neptunu, u znaku Lava. Lav je odgovoran za srce, središte naše ljubavi. Na taj način dobivamo odgovor kako se ponašati u toj teškoj konstelaciji. U stvari nam kaže da moramo napustiti dualnost Neptuna; iluziju, samoobmanjivanje, patnju i osjećaj da smo žrtvom. Tad se možemo usmjeriti duboko u središte duhovnog srca i doseći **kristovsku svijest** ili jednostavno prosvijećenu svijest.

Patricia Cota-Robles u časopisu:»Uzmi u ruke svoj život« u srpnju 2003. godine piše da su se ljudi pripremali za ove trenutke doslovce tisućama godina. Ona smatra da stojimo na pragu najveće promjene svijesti koja se dogodila čovječanstvu. Za vrijeme **Harmoničnog suglasja** otvorit će se multidimenzionalan prolaz božanske svjesnosti i pomoći će čovjeku da osvijesti kozmičko **JA JESAM – ja sam sve što u kozmosu postoji**. U tom trenutku će dosad nepoznata frekvencija božanske svjesnosti preplaviti svakog čovjeka, ženu i dijete i povratiti im svjesnost o Jednoti svih. Ta galaktička konfiguracija će početi 9. studenog za vrijeme pomrčine Mjeseca a dobivat će sve više na snazi sve do pomrčine Sunca koja je 23. studenog 2003. godine (Babin rođendan).

Za one koji su više znanstveno orijentirani biti će interesantno vidjeti da se frekvencija zaleđa Zemlje, njeno «lupanje srca ili puls» (Schumannova rezonanca) dramatično povisila. Iako postoje manje razlike od regije do regije prosječna je frekvencija već desetinama godina 7,83 Herca i ta se vrijednost smatrala konstantom pa su globalne militarističke komunikacije bile prilagođene toj frekvenciji. Najnovija istraživanja pokazuju da se ta frekvencija popela na 11 Herca te da i dalje raste. Znanstvenici su zbunjeni tom pojavom, dok puls Zemlje raste, pada snaga njenog magnetskog polja.

Moguće su posljedice tog da nam se čini dok se krećemo prema nultoj točki da se vrijeme ubrzava; 24 satni dan nam se čini samo kao 16 satni. Nulta točka ili promjena polova magnetskog polja, o kojoj se govori već tisućama godina izgleda da se naglo približava. Mogla bi se dogoditi u isto vrijeme s 4 ciklična bioritma Zemlje koji se mijenjaju svakih 20 godina 12. kolovoza (to se dogodilo i 2003. godine a na taj dan je naša grupa imala intervju kod Babe). Promjena nulte točke mogla bi nas odvesti u 5. dimenziju gdje će se sve što pomislamo ili zaželimo odmah manifestirati. To uključuje i našu ljubav i strahove. Naše namjere biti će od presudne važnosti. Naše će se fizičko tijelo također mijenjati kako ćemo se približavati nultoj točki. Naš DNA bi se trebao proširiti na 12, a trebali bi dobiti i novo svjetlosno tijelo. Uz to postat ćemo intuitivniji. Sve ove informacije ne bi smjele uplašiti čovjeka, nego ga pripremiti da bude spreman na sve promjene koje bi trebalo donijeti novo doba SVJETLOSTI.

Jedan peruanski šaman izjavio je da bi ta konstalacija mogla izazvati jednu «vremensku rupu» koja bi omogućila svim onima koji su spremni da u tom trenu uđu u svoja svjetlosna tijela.

Astrologija tzv. Huber škole iz Švicarske ponudila je horoskop kuća kao i horoskop mjesečevog čvora iz kojeg se vidi još jedna dodatna posebnost tog vremena. Tako 8. 11. 2003. godine u 12,20 (po srednje-

evropskom vremenu) daje vrlo snažnu energetski duboko prožimajuću konstalaciju koja ukazuje kako nadvladati «crveni kvadrat» (vrlo teška situacija puna stresa, napetosti, teškoća u kojoj se nalazimo u životu i koja obično ukazuje na naše potencijale i izazove u okruženju u kojem živimo u odnosu na obitelj, partnera, posao) koja se tamo nalazi. Kao što ova snažna energija čisti razne turbulencije u našoj atmosferi tako i mi trebamo sve ono teško i zastrašujuće što nas okružuje nadvladati i zadržati mir okrećući se prema unutra (plavi trigoni) te se napajati apsolutnom ljubavlju koja je u nama.

ISKUŠENJA

Dana 23. studenog 2003. godine osim što je bio Svamijev rođendan, bio je i dan Krista kralja, a u Hrvatskoj su se tog dana održavali izbori. Vrlo čudna koincidencija – vidjet ćemo što će nam donijeti. Još me nešto iznenadilo; naime dvije osobe čijim obiteljima redovito pomažemo Mara Crnić (samohrana majka) i Katarina Faget (djevojčica od 7 godina) iz obitelji sa šestero djece imaju taj dan rođendan. Razmišljala sam kako prije toga nisam naišla nikad u svom životu na nekog tko ima rođendan isti dan kad i Svami. No, kad se na mojim vratima na Svamijev rođendan pojavio Stanko Plečko (Sai poklonik koji je povremeno navraćao u Sai centar a mnogo je godina živio u Švicarskoj i tamo se upoznao sa Svamijevim učenjem) sjetila sam se da i on ima taj dan rođendan. Zajedno smo pričajući o Svamiju malo proslavili Babin rođendan, jer sam zbog slomljene palčane kosti na desnoj nozi trebala mirovati. Zbog toga nisam otišla ni na proslavu Svamijeva rođendana koja se ovaj puta održavala u kazalištu Vidra, gdje je u sklopu proslave održana i predstava **Ramayana** 2.dio. Svi su mi ispričali da je predstava bila prekrasna, tako da me nije previše začudilo da su neki učesnici predstave bili u siječnju od Svamija pozvani na intervju. Rekao im je da je bio na predstavi **Ramayana**. A kad su ga pitali da li je zadovoljan predstavom, jednom je mladiću materijalizirao prsten s zelenim kamenom, a jednoj je djevojci rekao da kad osjeća bol u truhu, na koju se tužila, ponavlja **Om Namah Shivaja** i pri tome palcem dodirne svaki prst na ruci od kažiprsta do malog prsta pa zatim natrag do kažiprsta. Nakon nekog će vremena osjetiti olakšanje.

Božić je uvijek radostan u kući gdje su djeca, a u našoj pogotovo jer se i Nadjin rođendan slavi 26. prosinca. Miris kolača širi se kućom već nekoliko dana prije Badnje večeri, no djeci je najradosniji trenutak kićenje bora i otvaranje poklona. Gledaju se videokazete sa crtićima o Božiću i jedan od najdražih crtića je Nadji i Demianu „Mali bubnjar“ koji govori o Isusovom rođenju i događanjima u prvim danima Isusova života. Čitaju se i priče o Božiću što sve ispunja radosnim očekivanjem, nekakvom svečanom napetošću i nestrpljenjem. Jedna je od zanimljivih priča koju djeca vole, priča Ivana Brić Mažuranić: **Badnja večer u sirote Kate**

Već u predvečerje Badnjaka upita mala Maca mamu: “A hoćemo li mi, mamice, imati božićno drvce?” Mali Božo i Marko stajali su uz Macu i ispitljivo zurili u mamicu što li će kazati.

Mama žalosno reče: “Mali Božić neće naših vrata ni prozora ni opaziti, eto kako nam slabo gori svijeća! Neće vam, djeco, donijeti ni božićnog drveta. Budite sretni što, evo, imamo danas, hvala Bogu, dosta jesti i što smo zdravi!”

Djeca se pokunje, povuku se u kut i tu se je čulo šaptanje i dogovaranje. Začas dođe mala Maca i opet umoli mamu: “Pusti nas, mamice, na pola sata od kuće, mi ćemo si naći drvce.”

I opet su mala braća zurila molećim pogledom u mamu. A ona im reče: “Pa idite, male lude, no vani je studen, a gdje ćete usred grada drvce naći?”

Djeca se veselo pokupe i odu. Mala ih je Maca žurno i puna radosti vodila dugačkim rasvijetljenim ulicama, pokraj izloga punih krasnih stvari, do glavnog trga, gdje su se već nekoliko dana prodavala božićna drvca. Tu sad nije već nikoga bilo, a po smrznutoj zemlji ležalo je mnoštvo odrezanih i odlomljenih malih i većih borovih grančica, čak i jedno odbačeno maleno drvce.

Djeca su stala veselo i smijući se kupiti u naramak što su više mogla borovih grančica i tako, svaki s punim naramkom a naprijed Marko s malim drvetom, vratiše se kući.

“Majko, eto sada začas Božića!” viknu sav blažen mali Božo. I stadoše djeca namještati drvce u staru, polupanu klupčicu, pričvršćivati na zidove grančice, a mali Marko skoči na dvorište i začas se vrati noseći punu košaricu gruda snijega. Maca stade moliti mamu: “Daj nam, draga mama, lojenicu, onu čitavu, tamo iz ladice, da i kod nas bude Božić!”

Majka se smiješila dječjoj žurbi i dade im, a oni razrezaše lojenicu na male komade, pričvrste ih po drvetu; mali Marko natakne svuda po granama po grudu snijega, koje su se bijelile kao golubovi ... Djeca zapale lojenice, snijeg se na grudama počeo topiti - kapljica su polagano padale krijeseći se kao alemovi kad bi letjele mimo lojenica, i drvce kao da je bilo obasuto dragim kamenjem i bijelim golubovima.

Uto se začuje kako na vratima nešto grebe i ozva se tužno cviljenje. Djeca otvore i vide malo crno pseto koje je drhtalo od zime i cviljelo. Mali Marko priskoči odmah, podigne ga i uzvikne: “Ah! To će biti naše! Vidiš, mamice, da smo i mi dobili dar.”

I prigrlji pseto, koje se zguri u Markov topli kaputić. Sva se mala družba odmah skupi oko psića, kojega odmah okrstiše "Darkom" i koje je sada moralo, pošto se je ugrijalo, s njima dijeliti božićno veselje i njihovu večeru.

Tek kad su lojenica dogorjele i snijega ponestalo, odluče se djeca, blažena i sretna s ove Badnje večeri, na počinak. Darka smjestiše na mekane krpe i svaki ga pomiluje, a mali Marko još se dugo od njega nije mogao odijeliti, a pseto je veselo mahalo repom i lizalo Marku ruke.

Još iste noći vrati Darko dječici i Kati dobročinstvo koje su mu učinili. Borove su grančice, naime, u peći još bez prestanka lagano praskale, a noću jedna iskra skoči iz peći na košaru koja se upali i stane lagano tinjati, a poslije i gorjeti. Darko skoči s ležaja te lavežom probudi Katu, koja utrne vatru u zametku.

A kako nije poslije nikad nitko za njega pitao, ostade on uvijek kod njih.

Više od četiri mjeseca trajali su moji problemi s nogom jer se pojavio „sudek“; rjeđa komplikacija trauma koja označava povredu živca tako da je noga stalno naticala, crvenila i plavila te bila jako bolna. Moja požrtvovna mama dvorila me je i omogućavala mi da mirujem a tek kasnije sam shvatila kako je to bila velika milost Božja da mi je ona pomagala u tom za mene teškom razdoblju, jer je to bila posljednja zima koju smo proživjele zajedno. Cijelu sam zimu provela u natikačama jer nisam mogla obuti nikakve cipele, a od Williija (liječnika i homeopata iz Muenchena) sam saznala da to područje povrede predstavlja mentalno srce i da bih trebala naučiti ovladati svojim osjećajima. Iako se već kroz cijelo vrijeme, još od pisanja druge knjige: **Budi volja Tvoja**, trudim da to naučim, očito još nisam dovoljno dobro savladala lekciju. Tješilo me samo u svim ovim problemima da šepam isto kao i Baba, i da se bar na taj način stalno identificiram s Njim.

Predavanje prof. Anila Kumara koje je održano 29. srpnja 2001. godine u Prasanthi Nilayamu, (čiji mi je prijevod baš tih dana došao u ruke), pomoglo mi je da mnoge stvari nekako „bolje posložim“ i doživim to kao Svamijevu poruku ohrabrenja. Dijelove tog predavanja, koji su me duboko dotakli, uvrstila sam stoga na stranice ove knjige:

Njegovo udaljavanje sve više i više od našeg vanjskog pogleda i zahtijevanje od nas da se okrenemo u sebe ima svoju svrhu. Bhagavan je usvojio prisilnu i bolnu metodu. Razmaženo dijete, koje je naviklo da ga majka nosi na rukama početi će plakati kada je zatraženo od njega da samo hoda.

Dakle, svi smo mi razmaženi. On sada želi da sami hodamo i mi zato plačemo. No, nema druge alternative nego da odrastemo! Ja ne mogu očekivati od moje majke da me nosi sve do dana kada ću biti umirovljen! To je tako glupo i djetinjasto. Čovjek treba biti kao dijete, ali ne i djetinjast. Kao tražitelj moraš biti kao dijete, no ne i djetinjast zato da bi mogao ući kroz Nebeska vrata. Očekivati maženje i osobnu pažnju kroz čitav naš život nije ništa drugo nego cilj koji postavlja ego. Nesebičnost se mora jednom naučiti zato je Bhagavan usvojio metodu 'prisile'. Dakle, mi moramo dorasti situaciji.

*Kada je Bhagavan u Svom govoru za **Gurupurnimu** rekao: **Odsada pa nadalje nema više padanamaskara**, mnogi su bili šokirani. To je bila nagrada ili poticaj za mnoge, jer mi tražimo svoje pavo da se prepozna naša predanost. Upravo tako kao što dobivate titulu magistra nauke nakon dvije godine studiranja, tako dobivate padanamaskar nakon dvije godine predanosti! Tako je padanamaskar postao neka vrsta zahtjeva, vrsta publiciteta ili predstave, stvar pokazivanja, ego-zadovoljenje ili samodopadnost. Sada kada je Bhagavan to prekinuo, što to zapravo znači? On želi od nas da nadržemo takvo duhovno samozadovoljavanje. Trebamo ići iznad toga. Dakle, ono što se danas događa ovdje je za naše vlastito dobro.*

*Netko je pitao Bhagavana: "Svami, posjetili smo određena mjesta gdje postoje knjige, Nadi Grandhi, koje su sastavili prastari mudraci. One su nam rekle sve o prošlosti, a također su nam prorekle i budućnost. Svami, ali ja ipak sumnjam." Svami reče: **Nastavi. Počeo si sa sumnjom. Nastavi sa slijedećim pitanjem.** Čovjek je rekao: "Svami, to što je predavač rekao o prošlosti je potpuno točno. Zaista se dogodilo kako je rekao. No, određene stvari koje je rekao o budućnosti nisu se dogodile. Kako da to razumijem?" Baba je rekao:*

Te su knjige sastavili veliki mudraci. Mudrac Brighu napisao je Brighu Nadije. Ukoliko ne možeš uhvatiti njegovu valnu dužinu, ukoliko nisi na razini njegove misli i intelekta ti ga ne možeš interpretirati. Ti ne možeš razjasniti te prastare stranice ukoliko nisi tako mudar kao mudrac ili inteligentan kao on. Prošlost možeš lako pročitati jer je prošlost - prošlost. Priča ili povijest je uvijek ispravna jer si već prošao kroz nju. Čovjek, međutim, ne može interpretirati budućnost. Onaj tko može proviriti u budućnost to je svetac ili mudrac. Ova sposobnost interpretacije nije dana svima. Jednostavno zahtijevajući sto rupija oni izjavljuju: "Ja mogu čitati Nadi knjigu." To nije tako. Znanje mudraca ne može biti vrednovano i kupljeno za sto rupija!"

Ova Svamijeva poduka iz astrologije mnogo mi je pomogla u vrednovanju raznih horoskopa s kojima sam se dosta bavila u životu. Iako su mi moja natalna karta i karmički horoskop mnogo pomogli da bolje upoznam sebe, ipak sam shvatila da je jako važna interpretacija raznih aspekata, a Svami kaže da tu sposobnost imaju uglavnom mudraci ili sveci.

Dani su prolazili a ja sam puno razmišljala o tome gdje sam „najtanja“ u ovladavanju svojih osjećaja. Prisjetila sam se koliko su me potresla samoubojstva dvoje mladih poznatih muških osoba koja su se dogodila u razmaku od samo nekoliko mjeseci; zatim samoubojstvo jednog prognanika iz Bosne čijoj smo obitelji godinama pomagali, još dok su živjeli u vagonima u Zaprešiću, a kad sam početkom 2004. godine pročitala Jagadishanovo pismo u kojem nas je obavijestio o samoubojstvu svog 23-godišnjeg sina doslovce sam zaridala. Zašto, zašto se toliko ljudi odlučuje za takav korak. Svakodnevno molim za osobe koje su počinile samoubojstvo ili to žele učiniti, no karma je neumoljiva, a mi moramo sve prepustiti Bogu i moliti, moliti, moliti.

Misao dana od 31. listopada 2003. godine kaže:

Svatko mora naučiti tajnu sreće koja se sastoji u tome da suze ne lijemo ni za kime, osim za Bogom. Vi ste dobili tu šansu, tu jedinstvenu dobru sudbinu da imate Saijev daršan. Zaronivši duboko u uzburkane vode svjetovnog postojanja izronili ste herojski s rijetkom perlom u rukama-Saijevom milošću. Nemojte dozvoliti da vam isklizne iz ruke i ponovno potone u dubinu. Čvrsto je držite i molite da je možete zauvijek zadržati i biti ispunjeni radošću koju ona daje.

Još me jedna stvar strašno pogodila, a to je bila saznanje o incestu između majke i sina u jednoj obitelji s četvero djece, kojima smo isto dugi niz godina pomagali. Neprestano sam se pitala kako je ta majka, koja teško radeći u kuhinji jedne bolnice uzdržava cijelu obitelj (muž joj je bez posla), mogla doći u takvu situaciju s maloljetnim sinom. Ukoliko pokušamo ovakve situacije tumačiti ostajemo zatečeni, i kao jedino objašnjenje nekako mogu prihvatiti da je ta osoba možda na tako niskom evolucijskom stupnju razvoja da takvi neljudski porivi u njoj postoje i da ona jednostavno ne može drugačije.

Duboko u duši znala sam da sreća unatoč svim ovim iskušenjima postoji. To nije bilo neko intelektualno ili emocionalno osvjeđenje; to je bilo neko skriveno savršenstvo koje se ne može opisati, ali sigurno postoji. Zbog nedostatka stalnog cilja koji daje radost života, stalno upadamo u krize i čini nam se da smo lađa u koju udaraju burni valovi na otvorenoj pučini. No, ako rastvorimo sva vela maje i odbacimo sve bezvrijedno te osvijestimo da nam je jedini cilj sjedinjenje s Apsolutom, tad ćemo uspjeti odstraniti sve one nakupljene brige i strahove, i u duši će nam zavladatai spokojstvo, radost i mir.

Život je nepotpun bez jednote s Bogom. Sasvim je prirodno da zreo um i otvoreno srce teže tom jedinstvu. Odavna se aspektima sjedinjenja s božanskim bave razne religije, umjetnost, muzika i literatura. Skoro svaki čovjek koji je izložen patnji svakodnevnog života, teži spoznati bit kreacije i ostvariti kontakt s božanskim. Stotinama godina čovjek pokušava nadvladati svoju odvojenost od Boga. Jedan način je da se ljudska svijest podigne do stupnja da bi dosegla Boga, a osoba koja to postigne ostvaruje to jedinstvo. Drugi način je da se Bog približi ljudskoj razini kao *avatar*, jer želi direktno komunicirati s čovjekom. *Avatari* su ambasadori atmičke stvarnosti koji rade za dobrobit ljudskog roda. Oni su svjetlost koja daje svjetlost svima.

Svami kaže:

Atma je osnova božanskog života. Tijelo je utjelovljenje atme. Svjetovni život treba biti u suglasju s duhovnim aspiracijama. Dharma je duhovni izraz Božanske volje u odnosu na čovječanstvo. Svaki poklonik ima vlastitu koncepciju o tome što je božansko. Ni jedan se specifični lik ne može pripisati Bogu. Božja se milost izljuje na svakog poklonika onoliko koliko to razina njegove duhovne svijesti može prihvatiti.

Iz Babinog govora 23.2.1990.

Danima skoro ne spavam jer prodaja naše obiteljske kuće, ili bar jednog od dva stana, postaje sve izvjesnija. Noću se molim ili pišem *Likitha Japam* a mantrе koje ispisujem uključuju i ***Om Namah Šivaya, Lakšmi mantru: Om shrim klim lakshmi-narayanabhyam namah***, kao i *mantru* koja piše na medaljonu koji mi je Svami dao. Molim se i za vodstvo Duha svetog da učinim najbolje u situaciji kroz koju moramo proći. Iako ne mogu savladati strah i teško mi uspijeva sve predati Bogu i smireno čekati izlaz iz ove teške situacije osjećam da mi Bog u tome uvijek iznova pomaže.

Strah se može ukloniti kroz vjeru u Boga, kroz vjeru da sve što se događa je za vas najbolje i da je Božja volja. Tihom prihvatanje je najbolje oružje protiv straha. Tuga dolazi od egoizma i osjećaja da ne zaslužujete ono što vam se događa i što vas čini bespomoćnim. Kad nestane ega, nestane i tuge.

Misao dana 26. listopada 2003.

U ožujku 2004. godine uoči mog rođendana kad sam navečer palila svjećicu na oltaru njen plamen je bio vrlo čudan kao jedan plavi biser i ja sam opčinjena gledala u njega i ponavljala **Gayatri mantru**. Nakon desetak minuta plamen se pretvorio u normalni plamen svijeće, a ja sam to doživjela kao posebnu Babinu prisutnost. Zatvorila sam oči i nastavila ponavljati **Gayatri mantru**, no, misli su me stalno vukle na svakodnevne probleme. Tad se po prvi puta u mom životu pred mojim zatvorenim očima pojavio ekran na kome sam moglo jasno pročitati riječi: **Ja sam Bog**. Doživjela sam to kao Babinu poruku da se prisjetim svoje prave prirode i toliko ne brinem o svjetovnim obavezama i problemima. Bila sam duboko ganuta i tiho sam zahvaljivala i za ovaj znak Njegove bezgranične ljubavi.

Roy iz Engleske, koji nas je posjetio, donio nam je video kasetu **Amadeus** i Nadji se toliko vidjela da ju je skoro svaki dan željela ponovno gledati. Da li je to Mozartova božanska muzika ili nešto drugo nisam još otkrila, no često me pita usred nekog filma ili crtića: „kakva je to muzika“. Očito njena dušica još jako reagira na zvukove, pogotovo ako je to „muzika sfera“ kakvom se smatra Mozartova glazba.

U knjizi Gerde Johst **U zvjezdanom sjaju vječnosti** našla sam o Mozartu slijedeće:

Mozart je dječje zaigran, beskrajno obdaren, prožet Božjim strujanjima, a njegova je muzika neprekidno Božje objavljivanje. Mozart je trajna molitva zahvalnica sreće i radosti, on je trajno likovanje božanske ljudskosti, jedinstveno oduševljenje duše obasjane svjetlom.

Krajem travnja 2004. godine sanjala sam da se nalazim u jednoj velikoj hali (ne u Indiji) i da dolazi Baba koji ispred sebe nosi veliki križ od drveta svijetle boje. Kako mi se približava taj križ prebacuje na leđa, kao što ga nosi Isus. Blizu sam Svamija i pokušavam uhvatiti Njegov pogled, no On gleda negdje u daljinu i jako je tužan. Prolazi tako kraj mnoštva ljudi i odlazi u nepoznato. Budim se u noći i razmišljam o simbolici tog sna i pitam se koliki je teret Svami natrpao na Svoja leđa da olakša čovječanstvu „nositi križ“ pod kojim svi stenjemo.

Već 5. svibnja saznali smo da je Svami opet imao udes i nekoliko ga dana uopće nije bilo na *daršanu* a iza toga dugo nije hodao. Polako smo se morali navikavati na *daršane* iz automobila što mnogima nije baš lako palo.

Od 16. do 18. travnja 2004. održana je u Rimu Sai konferencija za 4. zonu s temom: **Jedinstvo, čistoća, božanskost** kojoj je prisustvovalo oko 2.000 ljudi, a Hrvati su, osim Talijana koji su bili domaćini, bili najbrojniji. Konferencija se održavala u hotelu Ergife Palace i bila je izvanredno organizirana. Bilo je predivno doživjeti toliko poklonika na jednom mjestu, u sasvim drugačijim uvjetima nego što je to u Indiji. Bilo je izvanrednih predavanja, radionica i bogoštovnog pjevanja. Svamijeva se prisutnost osjećala na svakom koraku. Dr. Goldstein je govorio s velikim zanosom o našoj misiji, i kako samo svojim životima i svojim primjerom možemo svjedočiti tko je naš Učitelj. Svamijeva poruka – ljubav spram Boga i bratstvo među svim ljudima te društveni rad kao poticaj čovječanstvu ono je zbog čega smo se okupili na Sai konferenciji i produbili razne aspekte djelovanja. U autobusima kojima smo putovali vladalo je pravo obiteljsko ozračje, a na povratku smo izmjenjivali dojmove i iskustva s tog predivnog sastanka.

Istina i ljubav postoje samo u vlastitim grudima. Kad negujete ljubav, možete postići sve u životu. Svami je utjelovljenje ljubavi, ljubav je njegov najveći imetak. Moja je dužnost da tu ljubav podijelim s vama. Ako možete razumjeti tu ljubav na duhovan način te je ispravno iskoristiti, napredovat ćete. Ništa vas ne može zaštititi osim Svamijeve ljubavi. Morate shvatiti tu istinu ljubavi. Svi ste braća i sestre. No i među braćom i sestrama javljaju se različitosti. Zato negujte uzajamnu ljubav. Uvijek zadržite veselo raspoloženje sa slatkim osmijehom na licu. Nikad nemojte na lice navlačiti masku kao da ste popili ricinusovo ulje. Samo tada će vaš život biti plemenit i uzoran. Budite uvijek sretni i veseli. Što vam nedostaje? Imate sve, ako imate Svamijevu ljubav i milost.

Iz Babinog govora za Novu godinu 2008.



S Leom, Slavicom, Ljiljanom i Višnjom na Sai konferenciji u Rimu



S Mimi u Rimu kraj jedne od Babinih slika u hotelu Ergife Palace za vrijeme Sai konferencije

INDIGO I KRISTALNA DJECA

Ljetne smo praznike opet proveli na Krku i djeca su došla na svoje; stvarno su uživala kupajući se u moru. Demian je više volio svoj bazenčić napunjen morskom vodom, no s mamom je ponekad ulazio i u duboku vodu. Ja sam koristila svaki slobodni trenutak čitajući knjigu o Kristalnoj djeci.

S djecom sam gledala animirani film „Legenda o medvjedu“ u kojem jedan od troje braće pogine u borbi s medvjedom da bi spasio drugu dvojicu. Kad jedan od preostale braće ubije medvjedicu za kojom je ostalo mladunče od svega nekoliko dana, bude uvučen u nebesku svjetlost i inkarnira se ponovno na zemlju kao medvjed koji pomaže tom malom medvjediću da odraste. Treći brat stalno goni tog medvjeda (ne znajući da je to zapravo njegov umrli brat) da bi osvetio svoja dva brata.

Bila sam jako iznenađena takvim sadržajem animiranog filma za djecu i pitala se da li je autor filma osoba koja zna nešto o reinkarnaciji ili je odabrao tu temu sasvim „slučajno“. U knjizi o Lakšmi, koju sam nakon intervjua kupila u Indiji naišla sam na priče kako su se ljudi koji su činili zlo ponovno inkarnirali u životinje. Možda je autor filma bio stvarno upućen u drevne indijske spise, no bilo kako bilo tema je bila interesantna i djeci i meni.

Za Uskrs 2004. godine, uoči svog 2. rođendana Demian je konačno progovorio svjesno prve riječi a to je bilo na pitanje kako ide krava: „mu!“, kako ide maca: „miau!“ i kako ide pas: „av, av!“. Svi su već bili zabrinuti stoga što uopće nije govorio, no na kompjutoru je bio pravi majstor i slagao je igrice za mnogo stariju djecu od sebe.



Nadja, Lana, Vito, Hana i Demian djeca s kojom se najčešće družim



Svami s poznatim indijskim kriket igračem VVS Lakshmanom i njegovom obitelji

Toliko sam puta već u ovoj knjizi počela pisati dogodovštine i razna mala čuda iz života moje unučadi s kojima provodim mnogo vremena, no kad sam si malo razmislila shvatila sam da nije dobro narušavati privatnost njihova života. O svim pojedinostima svog života i svojih pogleda na život pišem vrlo iskreno i neposredno, jer sam sama tako odlučila, a oni će tek odlučiti kad malo narastu žele li s nekim podijeliti svoja iskustva.

Iz tog ću razloga radije pisati o **Indigo, Kristalnoj ili Zvezdanoj djeci**.

Karakterističan primjer o najboljoj učenici svijeta, djevojčici sa sjevera Indije koja je postala novi svjetski rekorder kad je s manje od devet godina izravno prešla iz prvog u 10. razred osnovne škole. Taj slučaj me naveo da se više pozabavim temom o Indigo djeci. O tome fenomenu čitala sam najprije u knjizi H. Murpheta: „Svjetla našeg doma“, pa kasnije neke materijale na internetu. U Zagrebu sam o toj temi slušala Johannesa Mattiessena koji je održao predavanje u prepunoj sali Evropskog doma, a u magazinu **Svjetlost** naišla sam na njegov iznimno zanimljiv razgovor s Darkom Imenjakom o Indigo djeci. U članku o Indigo djeci u magazinu **Svjetlost** Johannes Mattiessen govori da živimo u posebnom prijelomnom razdoblju povijesti čovječanstva u kojem će se mnoge stvari promijeniti. Indigo djeca su na Zemlju počela stizati s namjerom da nam pomognu. Kompetentni liječnici su otkrili da su čak i fizička tijela ove djece drugačija, da imaju drugačije organe. Očito je, njihova tijela su prilagođena da bolje odgovore na izazove vremena.

Mattiessen govori i o primjeru dječaka po imenu Flavio koji živi u Argentini i kome je sada 16 godina. On je s 5 godina napisao svoju prvu knjigu pod nazivom: **Došao sam izravno sa Sunca**. U knjizi ima mnogo crteža i slika kojima je prikazao svoja iskustva prije dolaska na Zemlju. Između ostalog, opisuje kako je neposredno prije svog dolaska vidio dvije različite majke na Zemlji i kako je morao odlučiti kojoj će majci otići. Kod jedne majke vidio je u auri sivo-plavu boju a kod druge narančasto-crvenu. Intuitivno je odlučio da ode majci s narančasto-crvenom austom, jer je imao osjećaj da će ga ona bolje razumjeti i podržati. Kada je imao 4 godine, rekao je to majci a ona je odgovorila: „To je zanimljivo, očekivala sam te.“ Tada joj je Flavio ješ rekao: „Ne želim ići u školu, jer ću izgubiti svoje nadosjetilne sposobnosti. Molim te ne šalji me tamo.“ Majka je to prihvatila i tad je znao da je izabrao pravu majku. Flavio je bio toliko senzibilan po pitanju svoje majke da je jednom, kada je imao oko 4 godine i kada mu je majka otišla u kino pogledati neki film, sljedećeg jutra točno opisao sadržaj filma koji je ona gledala. S obzirom da je bila sigurna da je on spavao dok je ona gledala film, upitala ga je kako znađe sadržaj filma. Flavio je odgovorio: Bio sam s tobom u tvojoj auri jer se nisam mogao odvojiti od tebe, gledao sam film zajedno s tobom.

Najviše informacija sam našla u knjizi Lee Carrol i Jan Tober: **Indigo djeca – došli su novi klinici** i u knjizi Doreen Virtue: **Kristalna djeca**. Za indigo djecu se u knjizi kaže da su to ona djeca koja pokazuju nov i neobičan sklop psiholoških osobina i obrazac ponašanja, a za koja se općenito nije ranije znalo.

Ovo je možda najuzbudljivija, premda neobična promjena osnovne ljudske prirode ikad primijećena i dokumentirana u nekom društvu koje raspolaže sredstvima da to učini.

U knjizi autori govore da su prije nekoliko godina, ljudi počeli govoriti o specifičnim teškoćama sa svojom djecom. Sve se češće čulo o novoj vrsti djece ili o barem novoj vrsti problema za roditelje. Priroda poteškoća je bila neobična, jer je tražile izmjenu ponašanja između odrasle osobe i djeteta, što je bilo neočekivano, i čini se netipično, za ono što je iskusio naš naraštaj. I profesionalci, koji se isključivo bave djecom, izvješćivali su o sličnim izazovima. Mnogi su bili ogorčeni, i na kraju svojih snaga. I odgajatelji diljem Amerike – među kojima neki s praksom i duljom od 30 godina - imali su iskustvo kako su kod te djece neke stvari drugačije.

Indigo dijete je dijete koje pokazuje nov i neobičan sklop psiholoških osobina i novi obrazac ponašanja, a za koji se uopće nije znalo ranije. Taj obrazac ima zajedničke jedinstvene čimbenike koji navode na pomisao da svi koji dolaze s njima u kontakt (osobito roditelji) mijenjaju svoj način postupanja s njima, baš kao i odgoj, da bi postigli ravnotežu. Ako se zanemare ti novi obrasci, potencijalno se stvara neravnoteža i frustracija u umu tog dragocjenog novog života. Predmet ovog poglavlja je ustanoviti, ograničiti i ocijeniti osobine indigo djece.

Indigo djeca nisu imali "životne programe" slične našima i još uvijek ih nemaju. To su kompjuterizirana djeca što znači da će u njih glava biti zastupljenija od srca. Mislim da ta djeca dolaze na svijet već s nekim spremnim mentalnim pravilima vizualizacije. Ona znaju da je ono što vizualiziraju njihovo, ako ga mogu nekako imenovati. To su tehnološki usmjerena djeca što bi moglo značiti da ćemo se ubuduće još više tehnologizirati. U dobi od 3 ili 4 godine, ona se razumiju u kompjutere što je problem odraslima u dobi od 65 godina.

To su djeca rođena za tehnologiju i možemo pretpostaviti da će nas ona uvesti u tehnologiju o kojoj nismo ni sanjali.

Indigo djeca su se počela javljati oko 1982. godine, a primjećivalo ih se i znatno prije ali u rijetkim slučajevima. Sve do 1985. godine nije bilo sigurno hoće li ta djeca ostati na Zemlji.

Autorica ih voli nazivati duginim mostom, mostom iz treće u četvrtu dimenziju. Treća dimenzija je razumna dimenzija, dimenzija razmišljanja. Četvrta dimenzija je dimenzija bivanja. Ovdje razgovaramo o ljubavi i časti, o miru i sreći, ali rijetko kada to provodimo u djelo. Sve više napredujemo. U četvrtoj ćemo dimenziji to doista i činiti. Počinjemo shvaćati da je rat besmislen i da je pokoravanje nekoga samo drugi oblik ubijanja samoga sebe. Ova djeca to već znaju.

Indigo djeca imaju prirodene iscjeljujuće sposobnosti koje obično već jesu aktivne; međutim, možda ih ne znaju koristiti! Najspektakularnija je stvar, koju je autorica primijetila, bila formiranje grupa. Ona se prilagođavaju čak i prostorno, osobito oko nekog drugog djeteta koje je možda bilo bolesno ili uzrujano, i to tako da su sjedili oko njega i miješali svoju energiju s energijom tog djeteta. Najčešće su se grupirali u parove, ali bi ponekad stvarali grupe i sjedili bilo u trokutu, bilo u obliku dijamanta. To se nije događalo napadno nego veoma suptilno. Kad bi završili, krenuli bi na nešto drugo.

Roditelj pun ljubavi i blagosti te otvorenog srca spremno uviđa da ta djeca nose velike darove probuđenja i sjećanja. Ovi nas malci nagone da se usredotočimo na trenutak i podsjećaju nas na igru, smijeh i slobodu. Gledaju nas u oči da bismo iznova vidjeli sami sebe, onakve kakvi smo bili u djetinjstvu. Čini se da znaju što se događa u našim životima, te nas oštro podsjećaju na naše duhovno boravište. Sve dok ih ne blokiraju roditeljska moć i društvene restrikcije, istupit će naprijed i reći ono što imaju za reći.

Indigo djeca došla su da služe planetu, svojim roditeljima i svojim prijateljima kao poslanici neba, nositelji mudrosti.

Indigo djeca donose suptilne poruke izvan našega cjelokupnog znanja. Dobro ih promatrajte, slušajte njihove poruke i uronite u njih. Na takav nam način pomažu iznalaženju naše istine, naše svrhe i našeg mira. Gledajte ih u oči. Neka su blagoslovljena naša indigo djeca! Točno znaju što su došli ispuniti na ovom planetu. Čvrsto podupirem tu pojavu, ne samo kao roditelj, nego i kao savjetnik, i doista cijenim što imam takav uvid.

Većina indigo djece vide anđele i druga bića u eteru. S vremena na vrijeme, detaljno opisuju ono što vide. To nije mašta, to je objašnjenje. Među sobom, indigo djeca otvoreno govore o onome što vide sve dok ih ne obeshrabre drugi ljudi. Srećom, sve se više ljudi otvara i sluša te poslanike. Naše tlapnje o djeci zamjenjuje radoznalost i povjerenje.

Indigo djecu fasciniraju točnost i međuljudski odnosi. Lako se uznemire ako stvari, osobito razgovori, postanu nesinkronizirani. Uživaju u spontanosti i lako se uzbude iako nema nikakvog očitog razloga. Mnogim ljudima je teško komunicirati s takvim poslanicima, jer im pristupaju s već unaprijed stvorenim uvjerenjima i pravilima, a koja djeca nemaju.

Oni zahtijevaju više pažnje, osjećaju kako je život predragocjen da bi ga se pustilo da tek tako prolazi. Oni žele da se stvari događaju i često forsiraju situaciju kako bi ostvarili svoja očekivanja.

Te poslanike njihovi vršnjaci mogu emocionalno uzrujati, jer ne razumiju pojavu indigo djece. Indigo djeca ne mogu shvatiti kako to da se drugi ljudi bave ičim drugim osim ljubavlju. Međutim, izrazito su fleksibilna i sposobna pomagati djeci kojoj je pomoć potrebna, premda ona često odbijaju njihovu pomoć. Dok su mlada indigo djeca mogu imati poteškoća u prilagođavanju drugoj djeci.

Ne možemo ni sumnjati da su stigli sa sviješću opremljenijom za suočavanje sa stvarnošću nego li je posjedujemo mi ostali. Neka svatko od nas ostane čist u srcu i otvorena duha, i neka prihvati osobno uručene darove poslanika s neba.

Nova indigo djeca, došla su ovamo da nam prenesu novo shvaćanje čovječanstva. Ona su darovi svojim roditeljima, planetu i svemiru. Poštujemo li ih kao darove, pristajemo uz božansku mudrost koju nam donose da bi pomogli uzdići vibraciju planeta Zemlje.

Ova djeca suosjećaju s drugim živim bićima; s planetom, sa životom uopće, životinjama, biljkama i s drugim ljudima. Ona reaguju na okrutnost, nepoštenje, neljudskost, glupost i neosjetljivost. Premda žele razne stvari, nisu opterećena materijalizmom (osim ako si nisu dali odviše maha) i obično su velikodušna.

Istraživanja na polju psihologije, dosljedno ukazuju na činjenicu da roditelji, koji su osjetljivi i interveniraju da pomognu svojoj djeci, imaju zauzvrat djecu koja su također osjetljiva i pomažu drugima. Nedavna su istraživanja pokazala da se brzina otkucaja srca smanjuje kad se pomaže drugome. Oni koji nisu skloni pomaganju drugima, njima srce kuca mnogo brže.

Pomaganje drugima ne samo da dolazi iz srca, već je i dobro za srce. Imamo konkretne dokaze da je altruizam emocionalno i fizički zdrav! Čak i prije nego steknu sposobnost verbaliziranja moralnih principa ili njihovog konceptualiziranja, djeca će ga ispoljavati.

Treba zapamtiti da je ovo dijete imalo (više manje) isti broj života, kao i roditelji, i da je stoga duhovno biće s određenim iskustvima, talentima, karmom i karakternim osobinama. Ova su djeca izabrala svoje roditelje da bi naučila određene lekcije, stekla iskustvo, razvila određene aspekte svog karaktera i radila na jačanju svojih slabih strana duhovoga razvoja.

To roditelja ne oslobađa odgovornosti kao roditelja, ali ga oslobađa toga da snosi potpunu odgovornost za ono što će nastati od te djece. Kao duhovna bića, ona su jednaka roditelju. Izabrali su da ovog puta budu djeca određenih roditelja; možda su u nekom drugom životu ti roditelji bili njihova djeca. Mi smo sličniji našoj djeci, a ona su sličnija nama nego li smo to spremni priznati.

Roditelji se trebaju smatrati počašćenim, jer su ih ova djeca izabrala iz određenog razloga, i trebaju biti dorasli situaciji podajući im svoje vrijeme, svoju pozornost i sami sebe; to je ljubav.

Mnogi ovi malci nisu zaboravili Veliko Biće koje zrači kroz filter njihove individualnosti. Uloga roditelja je pomoći im da rastu ali tako da nikada ne zaborave tko su zapravo.

Djeca koja su se nedavno inkarnirala, različita su od prethodnih naraštaja. Nimalo ne podnose nepoštenje i neautentičnost. Odmah znaju kad netko laže!

Indigo djeca su se ovoga puta inkarnirala iz veoma svetog razloga: da pomognu u uspostavljanju novoga društva koje će se temeljiti na poštenju, suradnji i ljubavi. Do trenutka kada odrastu, naš će svijet biti bitno drugačiji od onoga danas. U njemu neće više biti nasilja i natjecanja. Sjetit ćemo se svoje sposobnosti da iskažemo svoje potrebe pa neće biti ni potrebe da se natječemo s drugima. Budući da će se iznova aktivirati naša prirodna telepatska umijeća, laganje neće biti moguće. I pošto će svatko uvidjeti jedinstvo svih živih bića, društvo će se osnivati na promišljenosti.

Mi sebi stvaramo teški karmički dug ako ometamo božansko poslanje ove djece. Od izuzetne je važnosti da im pomožemo ostvariti duhovni uspjeh. Da bismo u tome uspjeli, moramo biti veoma iskreni s njima.

Kad nas nešto upitaju, trebamo im reći istinu, čak i ako se pritom osjećamo nelagodno.

Duhovna važnost prirodne prehrane siromašne mesom ili posve lišene mesa, promiču mnoga istočnjačka usmjerenja ali i Pitagorina filozofijska škola (kolijevka moderne metafizike i duhovnog iscjeljivanja zapadnoevropske civilizacije).

Razlog tome jest što je hrana nositelj vibracijskih frekvencija. Hrana viših frekvencija pomaže tijelu u bržoj rezonanciji pa osoba može lakše ostati usredištena u svom istinskom stanju jastva. Uz više frekvencije, vaše će prirodne intuitivne sposobnosti lakše primati Božje poruke, poruke vaših duhovnih vodiča i anđela. Živa, svježja hrana, poput povrća, voća i proklijalih žitarica, ima najviše vibracijske frekvencije. Mrtva, smrznuta, sušena ili prekuhana hrana ima najniže. Niske vibracije također nalazimo u šećeru, bojama za hranu, konzervansima i pesticidima (koji imaju energiju smrti).

Ako se hranite pretežno vegetarijanskom hranom, netretiranom kemikalijama, vi pomažete sebi i svom djetetu u postizanju najviše duhovne frekvencije, potrebne za energiju Novog doba. Zapravo, stručnjaci koji liječe ADHD - poremećaje savjetuju upravo takvu prehranu.

Ova djeca su mirotvorci, mudre stare duše i najveća nada za boljitak ovoga planeta. Ona su zainteresirana za širenje mira, u kući, među roditeljima. Njima je do toga stalo, znatno više nego li drugoj djeci, uz to siju mudrost koja nas ostavlja bez daha. Dolaze na svijet s "već prirođenim" humanitarnim instinktima, pokazujući ih od samoga početka. Znaju kamo pripadaju. Ona predstavljaju novi evolucijski iskorak čovječanstva.

Starija djeca (otprilike 7 – 25 godina) koju nazivamo Indigo djecom i Kristalna djeca imaju neke zajedničke osobine. Obje generacije su visoko osjetljive, duhovne i imaju važne životne ciljeve. Uglavnom se razlikuju po temperamentu. Indigo djeci je svojstven duh ratnika, budući je njihova kolektivna svrha uništiti zastarjele metode koje nam više ničemu ne služe. Ona se ovdje nalaze da bi dokinula sustav vlade, obrazovanja i pravni sustav kojima nedostaje integritet. Za postizanje ovog cilja potrebni su im temperamentnost i vatrena odlučnost.

Nažalost, uslijed terapije lijekovima Indigo djeca često gube svoju predivnu osjetljivost, duhovne darove i energiju ratnika.

Za razliku od njih, Kristalna su djeca blage i mirne naravi. Razumije se, da i ona ponekad imaju napadaje mušičavosti, međutim, ta su djeca uglavnom pomirljiva i bezbrižna. Za generaciju Kristalne djece bilo je od velike koristi to što su im Indigo djeca utirala nove puteve. Indigo djeca su predvodnici koji nose mačete i odsijecaju sve čemu manjka integritet. Njih slijede Kristalna djeca, raščišćenim putem u sigurniji svijet.

Ove dvije generacije nazivamo Indigo djecom i Kristalnom djecom, budući da upravo ovi izrazi najtočnije opisuju boje njihovih aura i energija. U aurama Indigo djece prevladava indigo plava boja. To je boja "čakre trećeg oka", energetskog centra koji se nalazi na čelu, između obrva. Ova čakra upravlja vidovitošću, odnosno sposobnošću za opažanje energije, vizija i duhova. Brojna Indigo djeca posjeduju ovaj dar.

Kristalna djeca imaju prekrasne, višebojne, svjetlucave aure pastelnih boja, poput prizme kvarcnog kristala. Ova je generacija, osim toga, opčinjena kristalima i kamenjem, odatle ime "Kristalna djeca".

Generacija koja je prethodila Kristalnoj djeci bila su Indigo djeca; ona su bila ta koja su utirala put. Jedan od duhovnih darova Indigo djece jest njihova sposobnost da 'nanjuše' nepoštenje, baš kao što pas može osjetiti strah. Indigo djeca znaju kada im lažete, kada se prema njima ponašate pokroviteljski ili njima manipulirate. I, budući da je njihov zajednički cilj najava novog svijeta poštenja i moralne cjelovitosti, Indigo djeca imaju usađene unutarnje detektore laži. Ratnički duh, koji posjeduju, neki odrasli doživljavaju kao prijetnju. Osim toga, Indigo djeca nemaju sposobnosti prilagođavanja disfunkcionalnim situacijama, bilo kod kuće, na poslu ili u školi. Ona nisu sposobna odvojiti se od vlastitih osjećaja; ona se ne mogu praviti da je sve u redu... ukoliko nisu pod utjecajem lijekova i sedativa.

Urođena duhovna nadarenost Kristalne djece također je pogrešno shvaćena; posebice je to slučaj s njihovim telepatskim sposobnostima, a koje su pravi razlog što oni počinju govoriti mnogo kasnije od većine mališana.

U novom svijetu kojeg sa sobom donose Indigo djeca svi ćemo postati mnogo svjesniji naših intuitivnih misli i osjećaja; nećemo se toliko oslanjati na izgovorenu ili napisanu riječ. Komunikacija će biti brža, izravnija i mnogo iskrenija, jer će se provoditi izravno iz jednog uma u drugi. Već i sada sve veći broj pojedinaca dolazi u dodir sa svojim duhovnim sposobnostima. Naše zanimanje za paranormalno neprekidno potiču knjige, TV emisije i filmovi o toj temi.

Stoga ne iznenađuje da je generacija koja je uslijedila nakon Indigo djece nevjerovatno sklona telepatiji. Mnoga Kristalna djeca počinju kasno govoriti; kod njih nije neuobičajeno da progovore tek s tri ili četiri godine. Međutim, roditelji nemaju problema u komunikaciji sa svojom tihom djecom, daleko od toga! Roditelji komuniciraju mislima sa svojom Kristalnom djecom, a "Kristali" se služe kombinacijom telepatije, govora znakovima koje su sami oblikovali i zvukova (uključujući i pjesme) kako bi prenijeli ono što žele priopćiti.

Problemi počinju u trenutku kada liječnici i stručnjaci na području odgoja i obrazovanja procijene kako "Kristali" imaju "nenormalne" obrasce govora. Nije slučajno da s porastom broja rođenja Kristalne djece rekordno raste i broj dijagnosticiranih slučajeva autizma!

Istina je da se Kristalna djeca razlikuju od drugih generacija, no, zašto bismo te razlike smatrali patološkim? Ukoliko djeca uspješno komuniciraju kod kuće, a roditelji ne uočavaju nikakve druge probleme... Zašto stvarati nevolje tamo gdje ih nema?

Kriteriji za dijagnozu autizma potpuno su jasni: autistična osoba živi u svom svijetu, isključena, bez veza s drugim ljudima. Austična osoba ne govori, jer je ravnodušna prema komunikaciji s drugim osobama. Kristalna djeca su potpuno drukčija; ona su iznimno vezana za druge ljude, komunikativnija su, brižnija i nježnija od bilo koje druge generacije. Osim toga, prilično su filozofski i duhovno nadarena, te izražavaju do sada neviđenu razinu dobrote i osjetljivosti. Kao primjer može se navesti da spontano grle ljude kojima je to potrebno. Autistična osoba to ne bi učinila!

Postoje brojne priče o velikim povijesnim ličnostima koje su kasno progovorile, a među najslavnijima je bio Albert Einstein. Einsteinova sestra, Maja, navodi kako je njezin nadareni brat imao više od dvije godine kada je prvi puta progovorio. Prema navodu iz "U. S. News & World Report" od 9. prosinca 2002., prva rečenica koju je Einstein izgovorio bila je kada se požalio da mu je mlijeko prevruće. Njegovi zapanjeni roditelji upitali su ga zašto nije prije govorio. Maleni genij navodno je odgovorio: "Jer je prije sve bilo u redu."

"Pažnja usmjerena prema višoj dimenziji" je definicija koja bi mnogo točnije opisivala ovu generaciju djece. U tom smislu, Kristalna djeca doista ne zaslužuju etiketu autizma. Ona nisu autistična, nasuprot – ona zaslužuju poštovanje, a ne etiketu disfunkcionalnosti. Ukoliko govorimo o disfunkcionalnosti, tada se mora reći da su upravo takvi sustavi koji se ne prilagođavaju neprestanoj evoluciji ljudske vrste. Ako ovu djecu posramljujemo raznim etiketama ili ih činimo pokornima pomoću lijekova, time uništavamo dar s neba; uništiti ćemo civilizaciju prije nego što pusti korijenje. Srećom, postoje mnoga pozitivna rješenja i alternative. A isto ono nebo koje nam je Kristalnu djecu poslalo, može pomoći i nama koji smo odlučili tu djecu zastupati.

Većina roditelja opisuje sretan odnos sa svojom Kristalnom djecom, odnos u kojem postoji vrlo malo problema. Mnogi roditelji, bake i djedovi diljem svijeta opisivali su svoje "Kristale" kao "anđele", "ljubav svoga života", "pravu radost" i tako dalje.

Primijetila sam kako nisu samo Kristalna djeca duhovno iznimno osjetljiva, već su takvi i njihovi roditelji. Duše "Kristala" očigledno su birale majke i očeve koji ih mogu odgajati u okružju u kojem se njeguje duhovnost. Ponekad bih nailazila na djecu koja su dospjela kod duhovno nesvjesnih roditelja. U tim slučajevima su njihove bake i djedovi oni visoko evoluirani radnici svjetla koji pomažu da se zaštiti i izoštri duhovno znanje i nadarenost djeteta. Mnogi su mi roditelji rekli kako su njihova Kristalna djeca ozbiljni duhovni učitelji od kojih su naučili mnogo toga posebice o tome kako biti izuzetno dobar i prepun ljubavi.

Čak i u domovima gdje ne postoje nikakve formalne vjerske ili duhovne težnje, Kristalna djeca govore o ozbiljnim, ezoterijskim temama. Ponekad ona uče o Bogu, molitvi, anđelima i obredima od svojih roditelja. No, vrlo često "Kristali" posjeduju urođeno znanje o duhovnosti. Oni su maleni filozofi, visoki svećenici i svećenice. Očigledno je da su oni u skladu s Božanskim. Osim toga, oni donose i znanje iz drugih života. Kristalna djeca su izuzetno filozofski usmjerena, često govore o duhovnim temama za koje bismo vjerovali da prije pripadaju u područje razmatranja odraslih. Melissa kaže kako njezin sedmogodišnji sin Liam neprestano postavlja pitanja koja ona ne bi očekivala od djeteta njegove dobi. Na primjer, Liam često postavlja pitanje što je to "tijelo duše", tko je Bog, i tome slično. Liam ponekad sam odgovara na svoja pitanja. Možda njegova ispitivanja pokreću kanalizirani odgovor. Na primjer, on govori: "Svi smo mi Bog."

Kristalna djeca snažno su povezana s energijom Zemlje, prirode, Mjeseca i zvijezda. Poput drevnih druida, Babilonaca i Egipćana, i ona su zadivljena zvjezdanom nebom i punim mjesecom.

Vjerojatno ih njihova super-osjetljivost čini ispravno svjesnim snažnog iscjeliteljskog utjecaja Mjeseca. Mnoga Kristalna djeca noću mogu vidjeti Mjesec i zvijezde prije negoli oni postanu vidljivi očima odraslih. Ne samo da Kristalna djeca imaju duhovne sklonosti i urođene sposobnosti iscjeljivanja, već su neka od njih i alkemičari i Božanski čarobnjaci. Ona prkose zakonima gravitacije i mislima pokreću stvari! Ponajprije, psihokineza je sposobnost pomicanja fizičkih predmeta pomoću misli ili snažnih emocija. Osim toga, o psihokinezi se govori i kada osobna moć nekog čovjeka ometa protok struje u kućanskim aparatima, satovima, baterijama, pa čak i uličnoj rasvjeti. Slijede primjeri za to na koji način neka Kristalna djeca izvode začuđujuće psihokinetičke podvige.

Duše Kristalne djece ispunjene ljubavlju na podjednako čaroban način mogu nas posjetiti u našim snovima ili meditacijama, poput anđela koji nas vode i donose Božanske poruke.

Koliko god izgledalo kao da Kristalna djeca dolaze sa nekog drugog planeta ili iz nekog drugog kraljevstva, ona su bez dvojbe duboko povezana sa Zemljom, prirodom i životinjama. Ova djeca više vole biti vani i igrati se među drvećem, kamenjem, cvijećem i vodom nego bilo gdje drugdje! Neki roditelji, štoviše, imaju poteškoća zadržati takvu djecu u kući.

Posve je u skladu i činjenica da su Kristalna djeca fascinirana kristalima i kamenjem. Ona su izuzetno osjetljiva na životnu energiju. Ova djeca znaju da je kraljevstvo minerala jednako živo kao i ostala Božja kraljevstva. Kristalno dijete smatra da kamen prekrasnog oblika jednako zaslužuje naklonost i pozornost, kao i osobe i životinje. U očima Kristalne djece svi su oni Božja živa bića.

Isto tako, priličan broj majki navodi kako se njihova Kristalna djeca žele hraniti na prsima i nakon navršene prve godine života. Većina roditelja kaže kako izbacivanje šećera iz prehrane pomaže u stabilizaciji raspoloženja djeteta i razine energije. Jedna majka kaže kako njezina petogodišnja kći postaje divlja, i praktički ju je nemoguće kontrolirati, ako pojede nešto što sadrži čokoladu.

Kristalna djeca posebno su vezana uz jednog ili oba roditelja, bake i djedove, uz sve one koji ih mogu razumjeti na dubljoj razini. Kada jednom stvore takvu vezu, Kristalna djeca ne vole biti odvojena od te osobe. "Kristali" o toj odrasloj osobi ovise radi utjehe, razumijevanja i zagrljaja. Kod takve djece lako se može razviti tjeskoba zbog odvojenosti, jer se ona plaše da ih drugi ljudi neće razumjeti. Ova se djeca osim toga možda plaše da druga djeca i odrasle osobe mogu biti loše naravi; osjetljiva Kristalna djeca nastoje izbjeći patnju tako da se drže uz odraslu osobu u koju imaju povjerenja.

Interesantan je slučaj Pam Caldwell koja kaže kako njezina četverogodišnja kći Hannah pokazuje ozbiljan problem odvajanja. Ona uopće ne želi ostati sama, posebno ako treba biti odvojena od majke.

Neki roditelji vide metafizičku utemeljenost ovog tobožnjeg 'pripajanja'. Carri Lineberry kaže kako je njezina trogodišnja kći Maia neobično vezana uz nju. Carri opisuje: "Osjećam da je moj odnos prema njoj veoma značajan. Sebe smatram njezinom 'silom utemeljivanja' ili nečim tomu sličnim."

Sveta misija roditelja, bake ili djeda, ili učitelja Kristalnog djeteta od vitalnog je značenja. Ovoj duši treba biti od pomoći u osjetljivom balansiranju između nastojanja da zadrže visoke duhovne frekvencije i začudan dar telepatije i osjetljivosti... i istovremenog prilagođavanja životu na Zemlji. Taj zadatak nije lagan, no, srećom, uvelike mogu pomoći nebeski anđeli i anđeli na Zemlji

Forsiranje Kristalnog djeteta može dovesti jedino do sukoba snaga. Pam kaže kako je njezina četverogodišnja kći Hannah veoma draga i sa njom sve ide glatko, ukoliko ju ne pokušavate forsirati da učini nešto protiv svoje volje. Kada joj se objasni logika koja se krije iza tog zahtjeva, Hannah će se obično s tim složiti ili će pronaći bolje rješenje. Najbolji je način za postizanje toga razgovarati s Hannom kao s odraslom osobom i pritom koristiti jezik koji odgovara njezinoj dobi.

S tim se slaže i Penny, majka još jednog Kristalnog djeteta. "Dopustite im da budu drukčija i nemojte ih silom tjerati da se uklope u 'normalni' model. Nemojte ih siliti ni na što, jer sa svojom djecom možete razgovarati instinktivno. Ona će progovoriti kada za to budu spremna, kada budu smatrala da je potrebno progovoriti verbalno. To se obično događa kada dođu u dodir s drugim ljudima koji naizgled ne razumiju njihov jedinstveni način komunikacije.

Neki od roditelja smatraju "roditeljsko povezivanje" posebno korisnim načinom odgajanja Kristalne djece. Roditeljsko povezivanje je filozofija koja savjetuje roditeljima da se fizički i emocionalno povežu sa svojom djecom na način da osjećaju i reaguju kada dijete plače; da dijete hrane na prsima; da dojenče nose u nosiljci za bebe; da spavaju s djetetom i stvore mu nježno okruženje u domu. O ovakvom načinu roditeljstva raspravlja se u mnogim knjigama i na Internetu.

Razmišljala sam o tome kako danas postoje djeca koja su sigurno razvijenija od prijašnjih generacija i koja posjeduju posebne darovitosti. Mnoga od njih sjećaju se gdje su bila prije nego što su došla na Zemlju ili se sjećaju prošlih života, iako veliki broj ljudi to ne vjeruje.

Dok Indigo djeca imaju usađeno znanje da je nešto pogrešno u našem svijetu, Kristalna djeca imaju vrlo duboke uvide, darovitosti i spoznaju o svemu što ih okružuje.

Pitam se kad će doći do značajnih promjena u kolektivnoj svijesti čovječanstva zahvaljujući ovoj djeci i djeci koju Svami odgaja već preko pola stoljeća u istini, ljubavi, miru, ispravnom djelovanju i nenasilju.

U svom govoru za Sankranti 2008. godine Svami je rekao:

Utjelovljenja Ljubavi! Dragi studenti! Vi stječete priznanja u različitim oblastima znanja. Ali od kakve je to koristi? Suvremeno obrazovanje vodi samo k raspravama, a ne k mudrosti. Koja je korist od stjecanja obrazovanja koje vas ne može voditi k besmrtnosti? Steknite znanje koje će vas učiniti besmrtnima.

Koja je korist od stjecanja brojnih priznanja ukoliko ne shvatite bit vlastite prirode? Obrazovanje koje njegujemo mora u konačnici doprinositi društvu. To je vrsta obrazovanja koju biste trebali njegovati. Dijelite svoje znanje s drugima. Tek tada ćete na pravi način proširiti svoje horizonte i sama svrha vašeg ljudskog postojanja bit će ispunjena.

Pojedinac je samo jedan. Kada mu se pridruži još jedan, dobijemo društvo kome svatko treba dati doprinos.

RIJEKA ŽIVOTA

Sasvim iznenada 1. rujna 2004. umrla je moja mama. Dan prije ispekla je još pecivo i kolače za 27. rođendan mog sina Velimira koji smo skromno proslavili u krugu obitelji. Mirno je otišla na počinak, a ujutro kad se ustala i pokušala odjenuti doživjela je moždani udar od kojeg je istog popodneva preminula. Bio je to veliki šok za sve nas, no ona je otišla blago i Bogu predano kao što je i živjela.

Opraštala sam se s njom i u snovima tako da sam je ni tjedan dana nakon smrti sanjala, i u tom smo se snu dogovorile da se nađemo kod neke crkve. Gledam je u snu kako se penje uz brijeg do crkve i tiho stenje, jer joj je teško ići uzbrdo. Ja govorim kako baš nije dobro što smo se tu dogovorile jer je njoj teško penjati se gore. Ona mi odgovara da joj je dobro i dok se spremamo ući u crkvu ona ugleda neku ženu i kaže mi da je ta žena iz njene molitvene grupe te da će prvo malo popričati s njom. San završava tako da ja sama ulazim u crkvu.

U drugom snu, u sobu, u kojoj smo Nadja, Demian, mama i ja, kroz prozor sa šumske strane ulazi ogromna, grozna zmija. Ja zovem Nadju i Demiana da brzo dođu u drugu sobu jer je ta zmija jako opasna, no mama uzima neki štاپ i ubije zmiyu te kaže: „Ne bojte se, ona više nije opasna“.

U trećem snu, u prosincu iste godine, mama mi kaže da je već kasno i da ostavim posao, jer ću inače zakasnuti u crkvu. A to je noć prije nego što je moja šogorica Ivanka obavila obred krštenja i firme u Crkvi sv. Križa na Sigetu. Razmišljala sam kako sigurno i mama iz druge dimenzije prisustvuje tom događaju i kako je poput mene ispunjena radošću dok gleda Ivanku kako za vrijeme sv. Mise pjeva i sudjeluje u obredu.

Majčina je smrt u meni potakla mnoga razmišljanja.

Sjećam se da sam prije dosta vremena od teozofa slušala da onima kojima umre neka vrlo bliska osoba tada imaju veliku šansu za duhovni rast. Kao slučajno dospjela su mi u ruke dva teksta vezana uz smrt:

Blisko iskustvo smrti i Svjedočanstvo svjetlosti od Helen Greaves.

U prvom tekstu naišla sam na Mellen-Thomas Benedicta, umjetnika koji je 1982. godine preživio iskustvo blizine smrti. Bio je mrtav preko sat i pol i tijekom tog vremena, uzdigao se iz svog tijela i otišao u Svijetlo. Znatiželja o svemiru, odvela ga je daleko u udaljene dubine postojanja, čak i dalje, u energetsku Prazninu Ništavila iza Velikog Praska. S obzirom na njegovo iskustvo blizine smrti, dr. Kenneth Ring je rekao, "Njegova priča je najinzvarednija, zanimljivija od svih s kojima sam se susreo u mom opsežnom istraživanju o iskustvu blizine smrti."

Thomas Benedict u tome tekstu kaže da je bolovao od raka u posljednjem stadiju; stanje u kojem je bio bilo je nemoguće liječiti operacijom. Da su mu i dali bilo koju vrstu kemoterapije samo bi ga još više učinili biljkom. Rečeno mu je da će živjeti još šest do osam mjeseci.

S obzirom da nije imao nikakvu duhovnu osnovu, počeo je vjerovati da je priroda učinila grešku i da smo mi vjerojatno kancerogeni organizmi na planetu. Njegov je pogled na svijet bio ozbiljno negativan. To je bilo ono što ga je vodilo u smrt. Iskušao je razne metode alternativnog liječenja, ali ništa nije pomoglo. Nikada se prije nije stvarno suočio s Bogom. Nije bio u nikakvoj vrsti duhovnosti u to vrijeme, ali je započeo put učenja o duhovnosti i o alternativnom liječenju.

Jednog jutro 1982. oko 4:30, jednostavno je znao da je to dan kada će umrijeti. Nazvao je nekoliko prijatelja i oprostio se s njima. Bio je početak tipičnog osjećaja iskustva približavanja smrti. Odjednom je bio potpuno svjestan i stajao je uspravno, ali njegovo tijelo je bilo na krevetu. Oko njega je bila tama. To što je bio izvan tijela bilo je živopisnije nego obično iskustvo. Vidio je svaku prostoriju u kući, mogao je vidjeti vrh kuće, oko kuće, ispod kuće. Tu je bilo i Svjetlo. Okrenuo se prema Svjetlu. Bilo je veličanstveno, opipljivo, primamljivo. Želio je ići k njemu kao što se želi ići u zagrljaj voljene majke ili oca. Kako se počeo kretati prema Svjetlu, intuitivno je znao da će ako ode u Svjetlo, biti mrtav. Zato je krećući se prema Svjetlu rekao, "Molim te pričekaj malo, samo pričekaj jednu sekundu. Želim razmisliti o ovome; želim razgovarati s tobom prije nego što odem."

Na njegovo iznenađenje, cijelo iskustvo se zaustavilo na toj točki. Svjetlo je mijenjalo razne oblike kao Isus, Buda, Krišna, mandale, arhetipski likovi i znakovi. Nekom vrstom telepatije pitao je Svjetlo što se tamo događa? Svjetlo je odgovorilo. Informacija koja mu je bila upućena je bila u skladu s njegovim uvjerenjem a ako je netko budista, katolik ili fundamentalist, povratna informacija bit će u skladu s njihovim uvjerenjem. Kako mu se Svjetlo razotkrilo, postao je svjestan da je ono što vidi kalup **Višeg Sebstva**. Pretvorilo se u kalup, u mandalu ljudskih duša. Ono je također i kanal do Izvora. Svako biće dolazi izravno kao direktno iskustvo iz **Izvora**. Svjetlo mu se otkrilo u svojem najjštinitijem energetskom obliku, kao Više Sebstvo a sva Viša Sebstva povezana su kao jedno biće, svi ljudi su povezani kao jedno biće, svi su ljudi različiti aspekti jednog bića. To nije povezano s nijednom osobitom religijom već kao ljubav koju čovjek oduvijek želi, vrsta ljubavi koja liječi, iscjeljuje i obnavlja. Postoji mreža oko planeta čime su sva Viša Sebstva povezana. Tada se Svjetlo pretvorilo u najdivniju stvar koju je ikad vidio: mandalu ljudskih duša na ovom planetu.

U toj prekrasnoj mandali je vidio kako smo lijepi u srži, u našoj jezgri. Mi smo najljepše kreacije. Ljudska duša, ljudski kalup koji činimo svi zajedno potpuno je fantastičan, i to je promijenilo njegovo mišljenje o ljudskim bićima istog trenutka. Bio je zapanjen što u nijednoj duši nije postojalo nimalo zla, da duši nije svojstveno da bude zla. Svjetlo mu je reklo da strašne stvari koje se događaju ljudima mogu ih natjerati da čine zle stvari, ali njihove duše nisu zle i da je ono što svi ljudi traže ljubav. Ono što kvari ljude je nedostatak ljubavi.

Otkrivenja koja su dolazila od Svjetla činilo se da ne prestaju, i tada je upitao Svjetlo, "Da li to znači da će čovječanstvo biti spašeno?" Odjednom je, kao uz zvukove truba popraćeno spiralnim svjetlima, Veliko Svjetlo progovorio: "Zapamti to i nikada ne zaboravi: spasi, otkupi i iscijeli se. Uvijek se jesi. Uvijek se budeš. Stvoren si sa snagom da to možeš činiti još prije postanka svijeta."

Tog trenutka shvatio je da SMO SVI MI VEĆ BILI SPAŠENI, a spasili smo se zato što smo stvoreni tako da se automatski popravljamo kao i ostatak Božjeg univerzuma. U tome je bit drugog dolaska. Sa svim srcem sam se zahvalio Božjem Svjetlu na ovoj objavi.

Činilo mu se da ga je Svjetlo udahnulo još dublje. Bilo je kao da ga to neopisivo Svjetlo, Svjetlo Ljubavi potpuno upija. Ušao je u drugu sferu, dublju od prethodne, i postao svjestan nečeg većeg, mnogo većeg; beskrajne rijeke Svjetla, RIJEKE ŽIVOTA. Svjetlo ga je potaklo da se napije iz te rijeke i iz samog Života dok se srce ne zadovolji. Bio je u ekstazi.

Tražio je Svjetlo da vidi ostatak Univerzuma; iza našeg sunčevog sustava, iza svake ljudske iluzije a Svjetlo mu je reklo da može putovati tom Rijekom. I bio je nošen kroz Svjetlo do kraja tunela.

Odjednom kao da je jurio od planeta do planeta rijekom Života. Vidio je Zemlju kako je odletjela. Sunčev sustav, u svoj svojoj veličanstvenosti, projurio je i nestao. Brže od brzine svjetlosti, proletio je kroz središte galaksije, a cijeli Univerzum bujao je od raznih oblika ŽIVOTA. Vidio je mnogo svjetova. Dobra vijest je da nismo sami u Svemiru!

Dok se vozio Rijekom svjesti kroz centar galaksije, rijeka se širila u fascinantne pojedinačne energetske valove. Mislio je da ide negdje; ustvari da putuje, ali tad je shvatio da, kako se Rijeka širila, njegova svijest se također širila kako bi ušla u svaki dio Univerzuma! Cijela kreacija je prošla pokraj njega i iščezla u točki Svjetla. To je bilo nezamislivo čudo!

Gotovo istog trena pojavilo se drugo Svjetlo. Dolazilo je sa svih strana, i bilo je tako različito; Svjetlo sačinjeno od više od svih frekvencija u Univerzumu. Njegova svijest, ili biće, širilo se od dodirnih točaka s cijelim Holografskim Svemirom i dalje.

Kada je prešao u drugo Svjetlo, došli su mu odgovori da je upravo transcendirao Istinu. Kad je prešao u drugo Svjetlo, proširio se izvan prvog Svjetla i našao u dubokom miru, iza sve tišine. Mogao je vidjeti ZAUVIJEK, iza Beskonačnosti.

Bio je u Praznini. Bio je u predkreaciji, prije Velikog praska. Prošao je kroz početak vremena - Prvu Riječ - Prvu vibraciju. Bio je u Oku kreacije. Osjećao se kao da dodiruje Božje lice. To nije bio religiozan osjećaj. Jednostavno je bio jedno s Apsolutnim Životom i Sviješću.

Kad je rekao da može vidjeti zauvijek, mislio je na to da je mogao iskusiti kreaciju koja je u nastanku. Bila je bez početka i kraja. Znanstvenici doživljavaju Veliki prasak kao jedan događaj koji je stvorio Univerzum. On je vidio da je Veliki prasak samo jedan od nebrojeno mnogo Velikih praskova koji stvaraju Univerzume vječno i istovremeno. Jedine ljudske slike koje bi to bar približno mogle opisati bile bi načinjene na superkompjuterima koji koriste račune fraktalne geometrije.

Drevni ljudi su znali za to. Oni su govorili da je Božja priroda takva da periodično stvara nove Univerzume izdišući, i uništava Univerzume udišući. Ta razdoblja zovu se Yuge. Moderna znanost to naziva Veliki prasak. On je bio u apsolutnoj, čistoj svijesti. Mogao je vidjeti sve Velike praskove ili Yuge koje su nastajale i uništavale se. Odjednom je ušao u sve njih istovremeno. Vidio je da svaki mali djelić kreacije ima moć stvaranja. Vrlo je teško to objasniti.

Trebale su mu godine nakon što se vratio da pronade riječi za iskustvo Praznine. Praznina je apsolutna nula; nered koji oblikuje sve mogućnosti. To je Apsolutna Svijest; mnogo više od same Univerzalne Inteligencije.

Gdje je Praznina? Znao je da je Praznina unutar i izvan svega. Upravo sada dok živimo, uvijek smo istovremeno izvan i unutar Praznine. Čovjek ne mora otići nigdje ili umrijeti da bi stigao tamo. Praznina je vakuum ili ništa između svih fizičkih manifestacija. PROSTOR između atoma i njihovih komponenti. Moderna znanost počela je proučavati taj prostor između svega. Oni to nazivaju Nulta točka. Gdje god da ju pokušavaju izmjeriti, njihovi instrumenti prelaze van ljestvice u beskonačno. Znanstvenici ne poznaju način čime bi točno izmjerili beskonačnost. U ljudskom tijelu i Univerzumu ima više nultih točki nego svega drugog.

Ono što mistici zovu Prazninom ustvari nije prazno. Prepuno je energije, drugačije vrste energije koja je stvorila sve ono što jesmo. Sve od vibracije Velikog praska, od prve Riječi, koja je prva vibracija. Biblijski "Ja jesam" ustvari ima upitnik na kraju. "Ja jesam - Što sam ja?"

Kreacija je Božje istraživanje Božjeg Sebstva kroz sve zamislive načine, u tekućem, beskrajnom istraživanju kroz svakoga od nas. Kroz svaku vlas kose na čovjekovoj glavi, kroz svaki list na drvetu, kroz svaki atom, Bog istražuje Božje Sebstvo, doslovno Vas, Mene. Sve je veliko Sebstvo. To je razlog zašto Bog zna čak i kad pojedini list otpadne. To je moguće zato što gdje god da jeste tu je središte univerzuma. Gdje god da je bilo koji atom, to je središte univerzuma. Tu je Bog u tome i Bog u Praznini.

Dok je istraživao Prazninu i sve Yuge ili kreacije, potpuno je bio izvan vremena i prostora koje mi poznajemo. U tom proširenom stanju, otkrio je da je kreacija ustvari Apsolutna Čista Svijest, ili Bog, koji dolazi, iskusiti život onako kako ga mi poznajemo. Sama Praznina je lišena iskustva. To je predživot, prije prve vibracije. Božja priroda je nešto više od Života i Smrti. Zato u Univerzumu ima mnogo više od života i smrti što se može iskusiti! Bio je u Praznini i bio je svjestan svega što je ikad bilo stvoreno. Bilo je kao da gleda kroz Božje oči. Postao je Bog. Odjednom nije više bio on. Jedino je mogao reći da je gledao kroz Božje oči. I odjednom je znao što je svaki atom, i mogao je sve vidjeti. Jako je interesantna stvar spoznaja o Praznini; išao je tamo da bi se vratio natrag sa spoznajom da Bog nije tamo. Bog je ovdje. Bog nam je dao sve, sve je ovdje - to je mjesto gdje je. I ono u čemu smo sada je Božje istraživanje Boga kroz nas. Ljudi su jako zaokupljeni težnjom da postanu Bog, a pri tome ne uviđaju da mi već jesmo Bog i da Bog postaje mi.

Kada je to shvatio, završio je s Prazninom, i želio se vratiti u ovu kreaciju ili Yugu. To se činilo kao prirodna stvar. Tada se odjednom vratio kroz drugo Svjetlo, ili Veliki prasak, slušajući nekolicinu baršunastih zvučnih udara. Rijeka svijesti nosila ga je natrag kroz cijelu kreaciju.

Prošao je kroz središte naše galaksije, koja je crna rupa. Crne rupe su veliki procesori ili reciklatori Univerzuma. Na drugoj strani Crne rupe smo mi; naša galaksija; koja je bila prerađena iz drugog Univerzuma. U svojoj potpunoj energetskej konfiguraciji, galaksija je izgledala kao fantastičan svjetlosni grad. Sva energija ove strane Velikog praska je svjetlo. Čak i sub-atom, atom, zvijezda, planeta, čak i sama svijest sačinjena je od svjetla i ima energiju i/ili čestice svega živoga. Sve je sačinjeno od Božjeg Svjetla; sve je vrlo inteligentno.

Dok je bio nošen tom Rijekom mogao je vidjeti kako nailazi veliko Svjetlo. Znao je da je to Prvo Svjetlo; Kalup Višeg Sebstva Svjetla našeg sunčevog sustava. Tada se pojavio cijeli sunčev sustav u Svjetlu, popraćen jednim od baršunastih zvučnih udara.

Vidio je da je sunčev sustav u kojem živimo naše veće tijelo i svaki čovjek je dio toga. I zemlja je veliko stvoreno biće koje smo mi. Mogao je vidjeti svu energiju koju stvara sunčev sustav, i to je nevjerojatan svjetlosni spektakl! Mogao je čuti Glazbu nebeskih tijela. Naš sunčev sustav, kao i sva nebeska tijela,

stvara jedinstven kalup svjetla, zvuka i vibracijskih energija. Napredne civilizacije s drugih zvjezdanih sustava mogu opaziti život kakav poznajemo u svemiru dojmom koji nastane u vibracijskom ili energijskom kalupu. To je dječja igra. Zemljino Dijete čuda (ljudska bića) proizvode gomilu zvukova upravo sada, kao da se djeca igraju u dvorištu univerzuma.

Rijeka ga je donijela ravno u središte Svjetla. Osjećao se kao da ga je Svjetlo zagrlilo kad ga je ponovno uvuklo svojim dahom. Slijedio je još jedan nježan zvučni udar; bio je u velikom Svjetlu Ljubavi s Rijekom života koja je protjecala kroz njega. To je Svjetlo ljubavi najjače od svega, i ono ne sudi. Ono je idealan roditelj za Dijete čuda (ljudska bića). Svjetlo mu je objasnilo da smrt ne postoji; mi smo besmrtna bića. Vječno smo živi! Shvatio je da smo dio prirodnog živućeg sustava koji se neprestano reciklira. Nikad mu nije bilo rečeno da se mora vratiti natrag. Jednostavno je znao da hoće. To je bilo prirodno nakon onoga što je vidio. Nije znao koliko je dugo po ljudskom vremenu bio u Svjetlu. Ali došao je trenutak kada je shvatio da su sva njegova pitanja dobila potpune odgovore i da je njegov povratak blizu.

Svaki čovjek ima drugačiji život i niz pitanja na koja želi odgovor. Neka naša pitanja su univerzalna, ali svatko od nas istražuje tu stvar koju nazivamo Životom na sebi svojstven način. Zato je svaki oblik života drugačiji, od planina do pojedinog lista na drvetu. I to je vrlo važno nama ostalima u Univerzumu. Jer sve to doprinosi „Velikoj slici“, punini Života. Mi smo doslovno Božje istraživanje Samog Boga u beskrajnom plesu Svjetla. Naša jedinstvenost obogaćuje ukupan Život.

Započevši povratak u životni ciklus, nikada mu nije palo na pamet, niti mu je itko rekao, da će se vratiti u isto tijelo. To jednostavno nije bilo važno. Imao je potpuno povjerenje u Svjetlo i Životni proces. Kad se Rijeka udružila s velikim Svjetlom, zamolio je da nikada ne zaboravi otkrića i osjećaje onoga što je naučio na drugoj strani.

Tada je bio odveden natrag kroz Svjetlo ponovno u vibracijsku sferu. Cijeli proces se izokrenuo pri čemu je dobio još više informacija. Vratio se natrag kući dobivši učenja o mehanizmima reinkarnacije. Znao je da će biti reinkarniran. Zemlja je veliki prerađivač energije, a pojedinačna svijest se širi iz nje u svakoga od nas. Po prvi put se doživio čovjekom, i bio je sretan. Biti ljudski dio Boga... to je fantastičan blagoslov. To je blagoslov iznad svakog našeg i najvećeg mišljenja o tome kakav bi blagoslov mogao biti. Za svakog od nas je nevjerojatno i veličanstveno biti ljudski dio ovog iskustva. Svatko od nas, ma gdje se nalazili, blagoslov je za planet, upravo ovdje gdje jesmo.

I tako je prošao kroz proces reinkarnacije očekujući da bude negdje beba. Ali dobio je učenje kako je pojedinačan identitet povezan sa sviješću. I tako se reinkarnirao natrag u svoje tijelo.

Ovaj mu se svijet više činio kao san nego onaj. Nakon tri dana ponovno se osjećao normalno, jasnije, ali ipak drugačije nego što se ikad osjećao u životu. Nije više mogao vidjeti ništa loše u ljudskim bićima što je prije viđao. Prije toga je bio u dobroj mjeri osoba koja stalno sudi drugima. Mislio je da su mnogi ljudi zabrljali; ustvari je mislio da su svi zabrljali osim njega. No, sada mu je sve postalo jasno.

Zagonetka života ima jako malo veze s inteligencijom. Svemir uopće nije intelektualan proces. Intelpekt pomaže; briljantan je, ali trenutno to je jedino s čime prosuđujemo, umjesto da to činimo svojim srcima i mudrijim dijelom sebe.

Središte zemlje je veliki pretvarač energije, baš kao što se može vidjeti na slikama našeg magnetskog polja zemlje. To je naš ciklus, koji povlači reinkarnirane duše natrag i ponovno ih izbacuje. To je dio grupne svijesti zvane čovječanstvo a to što smo dostigli ljudsku razinu znak je da sudjelujemo u individualnoj svijesti.

Vidio je da su rase nakupine osobnosti. Nacije su nakupine osobnosti. Gradovi imaju osobnost i grupne duše koje privlače određene ljude. Obitelji imaju grupne duše. Pojedinačni identitet sudjeluje kao pojedinačne grane grupnih duša. Različita pitanja koja ima svatko od nas vrlo su važna jer to je način na koji Bog istražuje samoga Sebe - kroz nas. Zato postavljajmo svoja pitanja. Pronaći ćemo Sebe i pronaći ćemo Boga u tom Sebstvu, jer samo Sebstvo postoji.

Počeo je uviđati da smo svi mi ljudi srodne duše. Mi smo svi dio iste duše koja se razdijelila u mnogo kreativnih smjerova, ali ipak je ista. Dok gleda u svako ljudsko biće vidi srodnu dušu, onu koju oduvijek traži. Osim toga, najveća srodna duša koju ćemo ikada imati jesmo mi sami. Svi smo mi i muško i žensko. To doživljavamo u maternici i kroz stadije inkarnacije. Ako tražimo tu srodnu dušu izvan sebe, možda ju nikada ne nađemo; ona nije tamo. Isto kao i što Bog nije "tamo". Bog je ovdje. Započnimo najveću ljubavnu vezu koju smo ikada imali... sa svojim Sebstvom. Iz toga ćemo voljeti sve ostalo.

Spustio se u nešto što se može nazvati Pakao, i bilo je vrlo iznenađujuće. Nije vidio Sotonu ili zlo. Njegovo spuštanje u pakao bilo je spuštanje u svaku ljudsku naviku mizerije, neupućenosti i tame neznanja. Činilo se kao vječnost jada. Ali svaka od milijuna duša oko njega imala je upaljenu svjetlosnu zvijezdu uvijek dostupnu. Ali činilo se kao da nitko na to ne obraća pažnju. Svi su bili obuzeti svojom tugom, traumama i

jadom. Nakon onoga što se činilo kao vječnost, počeo je dozivati to Svjetlo, kao što dijete zove roditelja u pomoć.

Tada se Svjetlo otvorilo i napravilo tunel koji je došao ravno do njega i odvojio ga od sve boli i straha. Svjetlo mu je prišlo i pretvorilo se u velikog zlatnog anđela i ukazalo mu da je to njegova nadduša, njegovo više Sebstvo, izuzetno star dio nas samih. Tada je bio odveden u Svjetlo.

Uskoro će znanost količinski odrediti duh. Neće li to biti divno? Trenutno imamo uređaje koji su osjetljivi na suptilne energije ili duhovne energije. Fizičari koriste atomske kolidere kako bi zgnječili atome i vidjeli od čega su sačinjeni. Došli su do kvarkova i oduševljenja, i svega toga. Jednog će dana doći do te male stvari koja sve drži na okupu, i morat će to nazvati... Bogom. S atomskim koliderima nisu samo vidjeli što je ovdje unutra, već i grade čestice. Hvala Bogu da je većina njih traje samo koju milisekundu ili nanosekundu. Tek počinjemo shvaćati da i mi stvaramo kako idemo naprijed. Kad je vidio zauvijek, došao je u područje gdje postoji točka u kojoj nadilazimo sve znanje i stvaramo sljedeći dio, sljedeći nivo. Mi imamo tu moć stvaranja kako istražujemo. I to je širenje Boga kroz nas.

Bila sam poprilično zbunjena ovim tekstom, jer ipak dosta odudara od onog što sam dotad znala o smrti. No, kako sam otvorena za sve što može bolje pojasniti svrhu našeg ovozemaljskog postojanja i pomoći nam na duhovnom putu, ovo mi je sve dobrodošlo i kao poticaj na dublje poniranje. Nekoliko sam puta čitala neke dijelove teksta i mnoge su mi stvari postajale sve prihvatljivije.

SVJEDOČANSTVO SVJETLOSTI

Knjiga ***Svjedočanstvo svjetlosti***, koja, za moj pojam, može biti utjeha mnogima i koja će nam pomoći u jačanju vjere i nade, potakla me danima na razmišljanja o mojoj pokojnoj majci. Pokušavala sam nekako spoznati gdje se ona sada iza smrti nalazi, i pomaže li dušama kao što je opisano u knjizi.

Pola godine iza mamine smrti umrla mi je, iznenada, od srca dobra prijateljica koje je bila divna osoba, no duhovno potpuno nepripremljena za smrt. Pričvrstila sam njezinu sliku na sliku moje majke, koja uvijek stoji na oltaru, i molila sam majku da joj pomogne u snalaženju na toj duhovnoj dimenziji. Imala sam čvrstu vjeru da to moja majka i čini.

Kada je umrla majka moje snahe, ona je sanjala moju i svoju majku kako su zagrljene došle k nama u kuću i kako nas je moja mama blagoslivljala svetom vodom, što je za života znala često raditi. Taj san bio je za mene znakovit jer je na neki način potvrđivao da se naši pokojni brinu jedni za druge i da se međusobno pomažu kao što je to opisano u ovoj knjizi.

Telepatija kao način komuniciranja među živim ljudima postaje sve više prihvaćena i u znanosti, no telepatija između živih i takozvanih "mrtvih" je manje uobičajena. Mnogo je knjiga napisano o raznim načinima komunikacije s mrtvima (automatsko pisanje, trans i sl.) a u ovoj knjizi opisana je telepatska komunikacija između dvije osobe koje su za života radile zajedno na mnogim poljima fizičkog i duhovnog djelovanja. Helen Greaves dugogodišnja je spisateljica s područja misticizma, posebice u području komunikacije s drugim dimenzijama, a osoba koja joj se javlja „iz onostranosti“ je pokojna časna sestra Frances Banks.

Predgovor knjizi je napisao R. M. Lester, koji je poznao obje osobe. On je izjavio da svi koji su ih poznavali mogu potvrditi da je Helen Greaves poslužila kao izvanredni "kanal" za poruke koje je primala, jer govor kojim se služi u pisanju odgovara u potpunosti načinu izražavanja pokojne Frances Banks. Nadodao je da njena poruka – da je smrt tijela samo blag prelaz prema mnogo slobodnijem i ispunjenijem "životu", vrlo jasno i autentično svjedočanstvo.

Kanonik Pearce-Higgins osvrnuo se na početku knjige na to da Frances, iako časna sestra, govori u svojim porukama u nekoliko navrata o reinkarnaciji. Rekao je da takve poruke mogu biti kamen spoticanja za čitaoce kršćanske vjeroispovijesti, no upozorava da samo mali broj njih danas poznaje činjenicu da je punih 500 godina i kršćanstvo vjerovalo u reinkarnaciju a da je Sabor u Konstantinopolu 553., koji je ukinuo dotadašnje vjerovanje u reinkarnaciju, bio nepravilno konstituiran, i da je Papa odbio da mu prisustvuje. On dalje navodi da na Zapadu danas 12 posto ljudi vjeruje u reinkarnaciju dok 10 posto prihvaća kršćansko tumačenje o nepostojanju reinkarnacije. Spominje i više poznatih imena koja su unatoč svom opredjeljenju za Krista vjerovali u reinkarnaciju (Rudolf Steiner, Edgar Cayce, Dr Ian Stevenson)

U bibliografiji Frances Banks, časne sestre anglikanske crkve mnogo je napisano o njenom nesebičnom radu u Africi gdje je podučavala na koledžu za učitelje u Grahamstownu najprije psihologiju, engleski i likovni, a kasnije je na Rhodes sveučilištu specijalizirala dječju- i odgojnu psihologiju.

Napisala je nekoliko knjiga koje se još uvijek koriste u afričkim koledžima i školama. Nakon 15 godina provedenih u Africi vratila se u Englesku i postala tutor u Maidstone zatvoru u Kentu. U tom je razdoblju

napisala knjigu **Nauči ih živjeti** posvećenu zatvorenicima. Nešto kasnije svoj je duhovni potencijal i extra senzibilna zapažanja pretočila u knjigu pod naslovom **Granice otkrivenja**.

Doživjela je 72 godine i svoj je život posvetila traženju istine, traženju mogućnosti da ujedini psihologiju s religijom, da pronađe središte svijesti u svakom čovjeku i utaži svoju duboku unutarnju težnju za sjedinjenjem s Bogom. Na tom je polju vrlo usko surađivala sa svojom prijateljicom Helen Greaves i nije čudno što je kasnije baš nju izabrala da njene spoznaje i poruke pretoči u knjigu.

Frances je umrla od raka, no vrlo smireno se opraštala od ovozemaljskog života, a neke od posljednjih riječi uputila je doktoru koji ju je liječio rekavši: "Doviđenja doktore, vidimo se na drugom svijetu." Vrlo brzo nakon svoje smrti počela se javljati svojoj prijateljici tako da je ona telepatski dobivala poruke koje je zapisivala. Helen se pitala kako će se suočiti s porugama ljudi koji neće shvatiti ovakvu komunikaciju, no Frances joj je uputila poruku da će sigurno mnogi ismijavati knjigu takova sadržaja no, da to nije važno, jer ako se i samo nekolicini ljudi pomogne da žive bliže pravoj Stvarnosti bit će to dovoljno.

Ovako je preko Helen 5. prosinca 1965. opisala svoje prve dane boravka na drugom svijetu:

Uspjela sam doći do tebe a u tome mi je pomogao tvoj muž koji se tu nalazi. Sada se nalazim u nekoj vrsti doma za odmaranje. Njega vodi časna sestra Florence iz reda kome sam pripadala dok sam bila inkarnirana na Zemlji. Svi su ovdje vrlo ljubazni i dragi prema meni. Upravo ležim u krevetu negdje visoko na terasi koja gleda na veliku Suncem obasjanu ravnici. Pogled je prekrasan i umirujući. Oporavljam se od bolesti koja je dovela do dezintegracije mog fizičkog tijela. Osjećam se zadovoljno i mirno. Ostatak ću tu... Naravno da sam već rekla sestri Florence da želim raditi s njom kad budem spremna...

Ovdje dolaze duše sa Zemlje i drugih područja (no ja ne znam mnogo o tim drugim područjima) kad su spremne. Tu ih se "njeguje" i pazi na njih kao što se njeguje i mene... Nakon što se prilagodim ovom životu željela bih ostati tu i podučavati zajedno sa sestrama, ako će one to željeti, i ako ću moći biti uistinu korisna... Vidiš kako će mi "zemaljska psihologija" koristiti i ovdje zajedno s objašnjenjima daljeg napretka gdje sam naučila više o samoj sebi. Kako li ću uživati kada budem mogla učiniti korelaciju dviju psihologija u svakom razredu koji ću imati ali i u individualnim razgovorima. Bit će to kao da sam se vratila radu u zatvoru Maidstone Gaol, samo naravno na drugoj razini... Ovdje nema prinudnih ograničenja i nema kažnjavanja osim onog koje si sami dodijelimo. Tu se može dolaziti i odlaziti... no ja sam već shvatila da otići nekamo možeš tek kad si spreman... Tako sam sretna da mogu nastaviti raditi jer volim biti korisna, a ja sam uvijek, kao što ti to dobro znadeš, voljela svoj posao. Predosjećam da ću ovdje moći upotrijebiti mnogo od onog što sam iskusila za vrijeme zemaljskog života i da će mi to pomoći... Oduvijek sam bila po prirodi i sklonostima učiteljica i velika je radost znati da i ovom novom životu možemo i dalje upotrebljavati svoje sposobnosti. Za mene će biti, isto tako, dobro, raditi posao u kojem neću biti zamijećena. Ne volim da me se previše zamjećuje jer bi to moglo dovesti do iskušenja...

Ovdje sam sreća i našeg Dominikanca oca Josipa. On je predivna osoba, iz koje zrači velika dobrota, ljubav i snaga. Kad sam prvi puta postala svjesna njegove prisutnosti, odmah sam se sjetila kako si ga vidovito opisala kad si ga prvi puta vidjela prepoznavši u njemu snažnu osobu. Naravno, njegovo je "tijelo" prepoznatljivo po visokom rastu i ležernoj građi. Nosi istu smeđu odjeću s crvenim pojasom koju je nosio kad sam ga prvi puta kontaktirala kao svećenika retreata u našoj zajednici.

Sad ću ti pokušati opisati što se dogodilo: Nakon što je završena "promjena" i nakon što sam se oslobodila zemaljskog omota "probudila" sam se ovdje u bolnici Doma za odmor. Moja soba nema zidove i kao da sam okupana Suncem cijelo vrijeme. Otvorila sam oči... ili drugim riječima sam se ponovno osvijestila... i tu se nalazila časna sestra Florence baš onakva kakve sam se sjećala iz svog zemaljskog postojanja.

Uzela me za ruku i rekla: "Dakle, ti si sretno stigla?" No, morala sam biti vrlo iscrpljena jer se ničeg drugog ne sjećam. Mislim da sam opet zaspala.

Mnogo kasnije, bar mi se činilo da je bilo mnogo kasnije ponovno sam došla "k svijesti" ležeći ovdje i promatrajući ovo lijepo umirujuće okruženje.

Odjednom sam "znala" da je netko kraj mene. Pogledala sam oko sebe i ugledala oca Josipa baš onakvog kakvog sam se uvijek sjećala. Sjeo je pokraj mene i uzeo je moju ruku u svoju. "Dakle sestri!" rekao je i to je bilo sve, baš kao da smo se oboje ponovno našli u koledžu u Južnoj Africi. Osjećala sam silnu snagu i moć što je izlazila iz njega. Mislim da sam plakala... sve je bilo previše lijepo...

On nije govorio mnogo, ili sam ja bila preumorna da ga slušam. Mora da sam opet utonula u san. Kad sam se ponovno sabrala njega više nije bilo...

Ali doći će on ponovno. Sestra Florence mi je rekla da on prilično često obilazi njene pacijente. Ali trebaš znati da ja tu neću biti dugo vremena pacijent.

Čim se uspijem ponovno orijentirati ponovno ću podučavati i biti tutor. To je služenje za koje sam sposobna... Već toliko mnogo učim... Otkrila sam da telepatiju mogu koristiti u oba smjera i za primanje poruka kao i za njihovo odašiljanje. Tu ne postoje poteškoće s kojim smo se susretale na Zemlji. Stoga je

to nešto što daje bezbrojne mogućnosti. Naravno, već sam u mogućnosti stupiti u kontakt s tvojim umom i zadržati taj kontakt kako bi u njega izlila razne sadržaje a to daje ogromne mogućnosti.

Pokušat ću doći na sastanak tvoje grupe. Znam da se sastajete. Izgleda da je ovdje sve znano...Sad moram prekinuti... Ponovno ću ti se javiti...Počinjem te upoznavati na novi način...mogu vidjeti tvoje "svjetlo"....

Kasnije kod ponovnog javljanja: Sjećaš li se da sam kad sam bila u tijelu rekla jednom zatvoreniku u Maidstonu (u razgovoru o mogućnosti života nakon smrti): "Minutu nakon što umreš bit ćeš ponovno potpuno isti."

Sjećaš se da je to bila i prva vidovita poruka koju sam primila od tebe. Izgovorila si ime tog zatvorenika, koji je umro uskoro nakon mog razgovora s njim, a kog više nisam vidjela, i rekla si: "On ti želi poručiti da zadnje riječi koje si mu uputila prije smrti su stvarno istina..."

Dakle, je ću tu moju izjavu ponovno potvrditi (sada nakon što sam i ja ostvarila "prijelaz") sa svime što se odnosilo na nju. Jer stvarno je tako. Čim sam bila sposobna osvijestiti se nakon što sam napustila svoje istrošeno tijelo, znala sam da sam u biti ona ista osoba. Istina, osjećala sam se lakšom i tu je bio osjećaj slobode koji me je zbunjivao.

Bila sam ona ista osoba, no ipak ne potpuno ista!

Odjednom sam shvatila da mora da sam potpuno gluha jer više nisam mogla čuti uobičajene zvukove svakodnevnog života, žamor i pokrete ljudskih bića oko sebe, fućkanje vlaka, cvrkutanje ptica...Nije bilo nikakvih zvukova u tom novom stanju svijesti. Jedno od prvih sjećanja bilo je: "Ja sam još uvijek pri svijesti, no "promjena" se dogodila...ne mogu ni čuti ni vidjeti!"

Neko vrijeme činilo mi se kao da gubim identitet...Sjećam se svojih velikih nastojanja da proniknem kroz to novo stanje i ponovno zadobijem pamćenje.

Tko sam ja? Što mi se dogodilo?

Bilo je to čudno skoro jezovito iskustvo, jer mi je ime koje sam nosila preko sedamdeset godina nekako izmicalo. Na kraju, sjećam se da sam sama sebi rekla:"Ostavi to, i idi spavati". Mora da sam to i učinila, jer sam izgubila svijest i više se ničeg nisam sjećala. Kako je dugo to stanje trajalo ne znam... možda u zemaljskim računanjima vrlo kratko.

No, kad sam se ponovno osvijestila činilo mi se kao da se izvlačim iz nekog srebrnog jezera. To su jedine riječi kojima pokušavam opisati to iskustvo.

Prvo lice na koje sam naišla bilo je smiješeće lice moje drage časne Florence. Bila sam toliko uzbuđena da nisam mogla govoriti... Od tog trena sjećam se da sam nekako bila pri svijesti i istovremeno izvan svijesti...No tog trena ležala sam na otvorenom trijemu s modrim i srebrnim vidikom...Bilo je to toliko lijepo da se ne može opisati riječima i pogled na tu ljepotu smirivao je moj duh. Poteškoće, strahovi i osjećaj gubitka utišao se; obavio me je osjećaj dubokog mira.

"To je to" uvjerala sam sama sebe u čudu, "promjena je iza mene!" Tada sam shvatila da ponovno mogu čuti i vidjeti kao u prije, samo na jedan puno intenzivniji način. Odmah sam pomislila: "Da li bih mogla „prijeći skroz“?" (na drugu fizičku razinu). Moram ispričati Helen o tome što mi se dogodilo.

Kasnije kad sam se privikla na to stanje svijesti mogla sam "općiti" (ne mogu to opisati nijednom od riječi kojima smo se prije služili, slično kao "komunicirati") i s časnom Florence i s ocem Josipom istovremeno. Kako sam samo bila sretna da sam ih ponovno susrela. I naravno da je otac Josip bio ona ista divna, mudra duša koju sam poznavala u svojoj zajednici za života u Africi... On mi je i opet mnogo pomagao. Ulijevao mi je povjerenje...

Osjećala sam se kao rekonvalescent... pretpostavljam od efekata moje zadnje bolesti u kojoj sam propatila toliko bolova.

Dobila sam na znanje u svojim mislima da me okružuje aura žalosti. Sama sebi sam rekla: "Oni će me kremirati", i odjednom se pojavila intenzivna želja da prisustvujem tom obredu i da budem ponovno sa svim onim prijateljima koji su me voljeli i koje sam ja voljela.

Na neopisiv način, zahvaljujući bez sumnje svojoj velikoj želji za time, ja sam mogla biti s vama u mislima i svijesti, u isto vrijeme dok sam ležala ovdje u tom srebrnkastom svjetlu. Pitala sam se da li je to ono što se naziva astralno putovanje... Bilo je to predivno iskustvo...

Sve sam vas "vidjela" i bila sam zahvalna onima koji su doputovali u Maidstone da prisustvuju tom zadnjem obredu. Uživala sam u prekrasnom cvijeću. Željela sam zaplakati dok je Richard mistično govorio o "promjeni" koja me odvojila (no to se samo čini) od svih vas. Čeznula sam da kažem "hvala" svima koji su mi pomogli da zadnje dane na Zemlji provedem što udobnije.

"Čitam misli" Bertrama Woodsa koji je govorio o tome kako zajednica gubi jednog neumornog radnika. Osjećala sam se "uzdignuto" u mislima i duši jer sam vam nedostajala, jer je bilo toliko emocija u zraku i

zato što je Richard mudro spominjao ponovno viđenje samnom. Nije bilo teškog tereta naglašene tuge i jadikovke koji bi me sigurno rastužio i bacio u depresiju.

I tada isto kao što sam neobjašnjivo postala dio te scene, tako je sve i izbljedito. Ležala sam potpuno mirno tu...

“To je dakle smrt!” sjećam se da sam rekla jednoj od sestara koja je bila pokraj mene-“Život odvojen samo gustoćom-to je sve.”

Ispunilo me oduševljenje. Sada sam znala da se mogu “uskladiti” čak i vidjeti zemaljsku razinu, ako je želja bila dovoljna jaka da olabavi granicu između tvog svijeta i mog novog svijeta. Mogućnost je ovisila samo o meni...Kad sam to shvatila bila je to moja prva lekcija.

Sad sam boravila u kraljevstvu misli; a snaga misli ako se ispravno koristi može prodrijeti u gusti plan, u svijet nastanjen čovječanstvom. Nisam to doživjela kao da sam otišla u neku daleku zemlju...i dalje sam mogla biti tu...

S tim blagoslovljenim utješnim osjećajem mora da sam opet potonula u neko stanje pasivnosti.

Moje slijedeće iskustvo došlo je povezano sa vrlo snažnom mišlju-napregni se!

I opet sam s tobom bila u duhu, u ogromnoj katedrali u kome se održavao obred opraštanja samnom. Ovaj puta nisam bila tako emocionalno raspoložena. Bila sam u stanju sudjelovati na objektivnan način. Moje su misli mogle slijediti redoslijed obreda...Osjećala sam se poniznije nego ikada dobrotom duša koje su se okupile u kapeli, izvrsnim govorom majora Lestera, konstruktivnom aurom načina molitve kao i izraženom vjerom za vrijeme zadušnice.

Sjećam se da sam razmišljala o promjeni koju ćete svi doživjeti (neki vrlo brzo) i tad ćete spoznati istinu.

Kako sam čeznula da se materijaliziram pred vama i pokažem vam da smrt

uopće ne postoji kao takva, no to je bilo iznad mojih mogućnosti...

Do vremena kad se održavao obred sjećanja na mene u londonskom memorialnom centru, dovoljno sam “napredovala” u metodi širenja svijesti, da omogućim onima koji su mogli otvoriti svoje umove za tu novu dimenziju misli, da postanu svjesni moje prisutnosti.

Osjećala sam da su me neki prisutni “vidjeli” ili su bili “svjesni” moje prisutnosti. Meni je to bilo utješno, i uzdizalo me.

Relaksirala sam se nakon toga i utonula u mir. Život se za mene sada nastavlja na punijoj i obilnijoj skali života.

Poruka 12. prosinca

Još uvijek sam u Domu za odmor iako sad boravim u “vlastitoj kućici”. To je vrlo lijepo mirno mjesto s prekrasnim vrtom.

Ja i dalje spadam u Dom za odmor i često tamo odlazim. Imala sam duge razgovore s majkom Florence kao i s časnim sestrama Marijom i Hildom. One su mi objašnjavale sve o ovoj novoj pustolovini. Jer ovo je pustolovina, kako ja doživljavam ovaj novi život koji sad živim. To je pustolovina...vjerojatno ne trajna... jer ništa nije trajno, čak ni ovdje. No vrlo je stimulirajuće i ispunja me zadovoljstvom.

Taj se period može opisati kao “širenje uma”(horizonta).

Sjećaš li se kako smo zadnjih godina mnogo razgovarale, krčeći si put kroz razna iskustva, diskutirajući i planirajući što ćemo raditi u budućnosti? To se obično događalo, sjećam se, nedjeljom ujutro. Tada smo još obje bile s vanjske strane iskustva gledajući prema unutra. Sad se taj proces okrenuo. Ja sam unutar iskustva gledajući prema van.

Ja još uvijek imam ista iskustva, iste probleme, iste nade, sa još većim i širim aspiracijama za radom, samo sad sve doživljavam iz jednog sasvim drugog kuta i s mnogo većim probuđenim razumijevanjem.

Sada učim shvaćati značenja mnogih stvari koje su mi se dogodile. To vidim kao pozadinsku matricu. Na neki način počinjem shvaćati efekte svojih misli i vidjeti događanja koja su uslijedila zahvaljujući baš tim mojim mislima i idejama. To je naravno vrlo otrežnjujuća vježba.

Dok smo u tijelu toliko smo ograničeni svojom okolinom, emocijama i poteškoćama da je vrlo teško ispravno procijeniti situaciju. Ovdje živimo mnogo više u kraljevstvu uma. Ako razmišljamo o nekom iskustvu ili svrsi, um se širi da pronikne u problem sa svih strana. To je novo iskustvo, iako ne baš uvijek uzbuđujuće ili ugodno. To je više kao lančana reakcija; no mnogo snažnija i stvarnija nego stari sklop ideja zemaljske psihologije. Tu ono što misliš...to jesi. Pokušat ću to malo objasniti.

Nema tu, naravno, nikakve prinude da se sagleda prošli zemaljski život čim se stigne ovamo i započne s novim životom ovdje. No, nekima treba dugo dok se suoče s tim problemom. Oni se boje sagledati efekte pogrešaka i propusta...

Neki od naših pacijenata ovdje su se na neki način “zaglavili” i tu im ja, koja i sama prolazi takovu mentalnu i duhovnu “psihijatriju”, mogu pomoći. To je djelomično razlog zbog kojeg sam odlučila ostati tu neko vrijeme. Ostat ću tako dugo dok mi moj vlastiti put ne bude jasan (prošli, i po mogućnosti budući) i dok ne budem u stanju ispraviti karike u lancu gdje sam pogriješila. Moja iskustva učitelja, vjernika, psihologa i

ozbiljnog tražioca na duhovnom putu imaju sada veliku vrijednost. Imam pozadinu za djelovanje koja može pomoći onima koji su previše bojažljivi, prestrašeni ili obuzeti krivnjom da bi se sami mogli s time suočiti. Osim toga ti znaš staru poslovicu (jer i ti si učiteljica) **da najviše naučimo učeći druge**. Ja upravo to sada radim.

Ovdje su metode rada zanimljive i provokativne. Negdje u dubinama mog uma pojavljuju se dvije "ideje" i polako prodiru u moju svijest. One su tako jasne da ih ja (literarno) mogu izdvojiti, materijalizirati i proučavati. Jedna je savršena ideja s kojom je moj duh hrabro ušao u inkarnaciju, a druga je rezultat jednog samo djelomično shvaćenog plana...ustvari mog proživljenog života.

Bio je to šok za mene i vrlo ljekovito iskustvo u vidu spoznaje da su se ta dva plana prekomjerno razlikovala. Ipak, puno se nauči iz tog suočavanja s rezultatima...

Na neki način te "ideje" su kao nacrti koji liče na mape s obojenim mjestima i svijetlim i tamnim mrljama te na neki način blistavim "suncem" za najznačajnije točke. Kao prvo um se suočava sa svim tim mjestima i to je prvi šok. Vrlo je ponižavajuća spoznaja za osobu da je učinila tako malo kada je mogla učiniti tako mnogo; da je toliko puta pogriješila kad je bila sigurna da radi dobro.

Dok traje to iskustvo cijeli se tvoj život odvija pred očima u vidu serije kaleidoskopskih slika. Za vrijeme trajanja ovog teškog suočavanja izgleda da je osoba potpuno **sama**. Sama je u procjenjivanju; ona sama sebi sudí. Sama donosi odluke i preuzima svoju krivicu. Osoba je u tom trenu i osuđenik i sudac i porota. Tu je mnogo duša koje se nalaze u Domu za odmaranje zapelo i ne može se suočiti s time. Slike su ih previše žigosale te im mi pokušavamo pomoći, no samo kad izraze "unutarnju želju" da isprave svoje greške. Dok ne donesu tu odluku, ne znam što se s njima zbiva, no mislim da su "zarobljenici samog sebe".

Čim pokažu spremnost da se ponovno suoče sami sa sobom bivaju odvedeni do tih krasnih mirnih kućica (u kakvoj i ja boravim) i tamo "posrnulima" sestre posvete svoju ljubav i misli, svoju spretnost i iskustvo da im pomognu.

Drugi stupanj te rekapitulacije počinje kad se duša osjeti dovoljno snažnom i smirenom da se suoči sa zemaljskim životom u svim njegovim segmentima. One gore spomenute mape budu ponovno osvještene i počinje suočavanje ali od zadnjeg trenutka zemaljskog života pa do rođenja. Um prerađuje sporo, vrlo sporo vlastita iskustva (tu se neću ispovjediti i reći do kojeg sam trenutka svog života stigla do sada) no, reći ću ti da **izgleda da sada više nisam sama**.

Netko je pored mene no moram tek otkriti da li je to moj vlastiti viši ja, ili veliki pomagač. I dok se sada važe i prosuđuje ono što je učinjeno, **i kakvi su bili rezultati toga** (dobri ili loši) osoba ima nadzemaljsku svjesnost o prisustvu jednog velikog bića, koje daje snagu, mir, spokojstvo i konstruktivnu kritiku. To je prekrasno iskustvo, iako ponekad bolno koje pročišćava i donosi nadu.

Mnogi su se od onih koji tu borave "zaglavili" već kod "prve slike". Zato mi (sestre ovdje u Domu) pokušavamo stupiti u kontakt s "onim velikim bićima" da bi donijeli pomoć i snagu ovoj razini "posrnulih". Majka Florence je u tome predivna. Ona ima izvrsnu tehniku, a ja pokušavam tu tehniku ne baš kopirati nego je adaptirati mom načinu rada.

Moram ti ispričati nešto o mom vrtu. Da, vrlo je lijep. I ja se i ovdje bavim "vrtlarstvom". Ne na onaj način kao kad si me gledala za zemaljskog života kako klečim na zemlji i kopam po njoj već drugačije. I sada "klečim" no, na drugi način, ali ne kopam po zemlji.

Postoji mali komadić mog vrta koji je vrlo svijetao sa zlatnim cvjetovima. Sjećaš li se žutog kalifornijskog maka koji je cvao uz ogradu u mom vrtu u Addingtonu?...Znaš ja tu imam jedan kut sa cvijećem. Nije to kalifornijski mak, ali vrlo slično cvijeće, zlatno i sjajno. Zapravo ono i nije uvijek sjajno. Da bi sjajilo trebam ga održavati "vrtlaranjem", a to znači da na njega trebam izljevati ljubav i svjetlost skoro na isti način kako se zaljeva i hrani zemaljsko cvijeće. Oni odgovaraju na moje "vrtlaranje" tako da rastu u izobilju i zlatno sjaje.

Sjećaš li se našeg tajnog mjesta za meditaciju? Ja taj zlatni komadić vrta nazivam "tajni vrt". Neki pacijenti (oni koji su se kod rekapitulacije zaglavili a žele se ponovno suočiti sa svojim zemaljskim životom) dolaze i posjećuju me da bi samnom razgovarali. Odvedem ih u svoj zlatni vrt, i tamo se polegnu, opuste i pokušavaju usaglasiti s višim mislima velikih bića...Jako sam sretna kad vidim neke rezultate.

Bio je jedan čovjek na našem odjelu koji je bio brutalan i ogorčen na svoju ženu i obitelj. Sad se "zaglavio". Proveo je dug period vašeg zemaljskog vremena (iako ovdje vrijeme kao takovo ne postoji) otkad je došao ovamo, zato što je bio vezan za mjesta i ljude gdje se njegova brutalnost i ogorčenost odvijala.

Sada je tu i pokušava napredovati. No, rekapitulacija vlastita života ga je prestrašila i potpuno se "zaglavio". Posjećuje me redovito i mi razgovaramo i razgovaramo (onako kako sam to činila s nekim zatvorenicima u Maidstone zatvoru). Zadnji puta sam mu pokazala svoj tajni vrt i tamo se počeo opuštati. To sam mogla "vidjeti". Neki dijelovi aure koji su označavali strah i grižnju savjesti počeli su se razilaziti.

Dugo je ležao tamo, u tom zlatnom svjetlu, a kad sam izašla van i došla do njega osmjehnuo mi se. Bio je to prvi znak svjetlosti koji sam opazila na njemu. Rekao je: "Oh, sestro, osjećam se toliko bolje. Mogu li ponovno doći u vaš vrt?"

Sad vidiš kako se tu radi! To pomaže meni a pomaže i drugima, jer ovaj je plan samo nekoliko rangova iznad onog zemaljskog i tu su isti uvjeti kao u vašoj civilizaciji, i tu se nalaze bolnice i zatvori koje ovdje osobe same stvaraju.

Ponovno ću se javiti. Budi blagoslovljena.

Poruka 18. prosinac

Ne, ja nisam još željela napustiti zemaljsku razinu. Osjećala sam da moje djelovanje tamo još nije bilo završeno. Jako sam pokušavala ignorirati deterioraciju svog tijela i molila sam da mi bude dopušteno da ostanem na životu još nekoliko godina da bih uspjela u tome da prenesem znanja koja sam stekla na druge ljude.

No, sad sam zadovoljna.

Ponovno sam proučavala "planove" zadnjih godina na Zemlji u svjetlu novih saznanja s kojima učim rekapitulirati prošlost. Smisao za ovaj novi kut promatranja, koji je zapravo dublje razumijevanje mi se počeo buditi u umu (još uvijek posjedujem um-hvala Bogu) djelomično zbog ove nove slobode od tjelesnih zahtjeva, emocija, pritiska drugih na moju slobodnu volju; a djelomično zbog mudrih savjeta majke Florence, drugih sestara i oca Josipa. Ponekad ovdje imamo "konferenciju okruglog stola" i tad postavim sva pitanja koja me uznemiruju mudrijim umovima od moga. Uvijek dobijem odgovore koji u potpunosti objasne moja pitanja, iako ponekad trebam racionalizirati značenje i svest ga na svoj stupanj predodžbe. To je polagani proces. Polako napredujem, ali ti znaš da sam uvijek posjedovala vrstu uma koji je stalno trebao čitati i čitati, tražiti i tražiti, absorbirati i absorbirati i tek tada racionalizirati to znanje koje sam stekla na vlastito zadovoljstvo.

Vjeruj mi da nisam izašla iz zajednice u kojoj sam položila zavjet sve dok nisam istražila i probavila dokaze da postoje dublji slojevi psihičkih i duhovnih potreba. Trebalo mi je tada više mjeseci proučavanja, čitanja i meditiranja da se odlučim za tako drastični korak. Sad kad gledam unatrag vidim to vrlo jasno. Ne žalim što sam ga učinila. Ovdje se sve shvaća i prosuđuje na jednoj široj osnovi. To više nije neka uska denominalna zajednica već zajednica širine i dobrovoljnog služenje...sve se tu prihvaća i ocjenjuje sa suosjećanjem. Ponirala sam sve dublje u tekst ove meni vrlo interesantne knjige i činilo mi se kao da nekako bježim iz svakodnevnice i problema kojima sam u obilju okružena. No, kad sam se bolje preispitala ipak sam zaključila da to nije bijeg, već da u svakom trenu želim potvrditi duboko u sebi razumijevanje da mi nismo samo ovo prolazno fizičko tijelo i da smrt nije kraj, već jedan novi početak.



Casna sestra Frances Bank

ŽIVJETI S RAZLOGOM

Akhanda bhajani održani su 12. studenog 2004. godine u Šubićevoj. Provela sam ukupno 14 sati pjevajući i osjećala sam se zaštićeno, lijepo i sigurno. Dok su se pjevali razne *bhajani* i pjesme, ispred očiju su mi se redale slike kako smo učili te *bhajane*, gdje smo ih sve pjevali i tko ih je sve pjevao.

Za Božić 2004. godine dogodio se veliki potres i plimni val koji je odnio preko 150.000 života u Indiji, Indoneziji, Sri Lanki, Tajlandu. Teško je gledati tu silnu patnju toliko velikog broja ljudi. Stoga u svojim molitvama usrdno ponavljam: "Milosrdni Bože smiluj se onima kojima je tvoja pomoć u ovom trenutku najpotrebnija."

Šrilanski dužnosnici zaduženi za zaštitu divljih životinja bili su zapanjeni fenomenom da najgori tsunami u povijesti koji je u Šrilanki usmrtio preko 22.000 ljudi nije usmrtio i životinje, jer nije pronađeno truplo nijedne životinje. Ogromni valovi udarili su izravno na nacionalni park Yala, najveći šrilanski nacionalni park i pravi rezervat divljih životinja u kojem žive stotine slonova i leoparda, no nije pronađena nijedna mrtva životinja. Zamjenik upravitelja nacionalnog parka je izjavio: "Ne samo da nema mrtvih slonova, nismo našli nijednog stradalog zeca. Životinje definitivno imaju šesto čulo, imaju osjećaj kad se sprema katastrofa i negdje su se očito sklonile".

Dani su prolazili a ja sam potpuno prestala voditi dnevnik. Uvučena (prizemljena) previše u svakodnevne brige i obaveze osjećala sam se sve usamljenijom i udaljenijom od svega što su kroz dugi niz godina bili moji prioriteti. Ni posao koji je Velimir dobio Božjom providnošću, ni radost zbog rođenja moje treće unuke Lane 12. rujna 2005. godine, nije me mogla u potpunosti smiriti. Zahvaljivala sam se Bogu i za jedno i za drugo, no uvijek iznova javljao mi se osjećaj nesigurnosti i straha pri traženju izlaza iz problema.

Nisam prestala obavljati svoje dužnosti prema potrebitima, iako sam to radila u manjoj mjeri. Skoro svakodnevno sam preko interneta pratila zbivanja u Prashanthi Nilayamu ili Brindavanu te čitala sve Babine govore. Svakodnevno sam i molila, no bilo kakva meditacija, poniranje u dublje slojeve svoje duše ili nešto slično je sasvim izostalo iz mog života. Prestala sam i sanjati, ne samo Babu, već i bilo što drugo. Budila sam se noću i satima razmišljala o problemima koji su me mučili i nikakva molitva nije me mogla smiriti niti mi pomoći da ponovno zaspem. Stalno iznova pitala sam se gdje je nestala moja nepokolebljiva vjera i predanost. Činilo mi se da sam nekako potonula i da se ne mogu vinuti iz tog materijalnog crnila. Zahvaljivala sam Bogu za svaki dan koji je prošao, a kad sam posjećivala majčin grob razmišljala sam o tome kako tamo vlada predivna tišina i mir, i kao da sam u dubini duše priželjkivala da se i ja ubrzo nađem tamo.

Božić 2005. godine bio je za mene posebno tužan jer smo zbog velikog hipotekarnog kredita bili prisiljeni oglasiti prodaju djela obiteljske kuće u Tuškancu. Veliki su to testovi za rješavanje vezanosti, jer tu je kuću sagradio moj pokojni otac, u njoj sam odrasla, u njoj smo živjeli skoro 50 godina. No, na kraju kad smo i našli kupca nije se moglo izvršiti etažiranje ni uz sve požurnice tako da je hipotekarni kredit mogao biti otkazan u cijelosti, što bi izazvalo pravu katastrofu. Molila sam skoro neprekidno; no, tako da sam molila da me Bog vodi da učinim ono što je najbolje u toj situaciji.

Na nekoliko intervjuja Svami mi se obraćao pitanjem: **Što želiš?** To je pitanje ustvari prilika, naša velika prilika, koja se možda nikad više neće ponoviti, kad možeš od Boga zatražiti sve što želiš, no, moraš dobro znati sve posljedice onoga što tražiš: to je mač sa dvije oštrice. Kad mi je 2000. godine postavio to pitanje odgovorila sam da želim doći i služiti mu kad bude ponovno rođen na Zemlji. Svami je odmahnuo glavom i rekao: **Ma ne, ponovno i ponovno to ne bi bilo dobro!**

Tek više godina kasnije naišla sam na tekst u knjizi: *Do nogu Učiteljevih* koji mi je mnogo toga pojasnio od onog što mi se tako intenzivno događalo u svakodnevnom životu.

Zapamti da si od male koristi Učitelju sve dok nije odrađena tvoja loša karma i dok ne postaneš slobodan. Ponudivši se njemu, tražio si da se ubrza tvoja karma, pa tako sada u jednom ili dva života odrađuješ ono za što bi inače trebalo možda i više od stotinu. No da pri tome prođeš što bolje, posljedice svojih djela moraš podnositi strpljivo i radosno.

Trebaš se odreći i svakog osjećaja posjedovanja. Karma ti možda oduzme ono što ti je najmilije, čak i osobe koje najviše voliš. Čak ni tada se ne smiješ predavati tuzi već moraš biti spreman rasti se sa svim i svačim osim sa svojom ljubavlju i predanošću Bogu.

Razmišljajući o tim riječima sjetila sam se i priče kad je jedna žena Svamija zamolila njegovu milost.

Znaš li što tražiš? Znaš li što znači imati Moju milost? Moja milost može se zadobiti ako provedeš tri stvari u životu: Prva se sastoji u tome da budeš spreman da te napusti sva tvoja rodbina. Druga se odnosi na tvoju spremnost da izgubiš novac i prihvatiš propast poslova. Treća se odnosi na gubitak ugleda i naklonosti okoline. Želiš li dakle još uvijek moju milost?, pitao je Svami ženu koja je brzo odgovorila da baš i ne želi takovu milost.

Dani su prolazili no kao da je sve kulminiralo Filipovom bolešću i svim problemima vezanim uz prodaju stana i otplate hipoteke. Zazivala sam Svamija, molila sam se Isusu, Majci Božjoj, sv. Antunu i Leopoldu Mandiću, no, iako su moje usne ponavljale zazive i molitve, nisam se nikako mogla smiriti.

Jednog dana uzela sam u ruke knjigu Heinza Grilla: **Joga i kršćansvo** i slijedeći mi je odlomak, bar tako mislim, stvarno pomogao:

Tko, u ovoj fazi praznine i tugovanja, neznanja i bolne odvojenosti smogne snage misliti na druge i nauči se zaboraviti svoje duševno stanje stiće ono duhovno uvijek postojeće svjetlo usred noći. Tko smogne snage koncentrirati se na neki posao bez sebične namjere, tko služi bližnjem ili cijelom čovječanstvu, zadobit će jutarnju zvijezdu neba i njegove će oči početi zračiti novim svjetlom. Vidi li učenik u svom jadu novi početak s novim mogućnostima čistog služenja, jasnog mišljenja i nesebičnog davanja, tad može usmjerenim koracima ovladati svojim životom, koji sada treba postati veći, nesebičniji a time ispunjeniji život. Faza patnje opisuje smrt karme, prošlosti i dotada još vezanog ja. Djelovanja, misli i riječi za druge poklanjaju novi mir, istinsku nadu a sveta tišina se rađa.

Iako se dugi niz godina bavim nesebičnim radom počela sam grozničavo tražiti sve više i više načina da nesebično služim bližnjem, da služim čovječanstvu, a takvo djelovanje uistinu poklanja mir i istinsku nadu. Velikom Gospodovom milošću Filip se dobro oporavljao nakon operacije, uspjeli smo provesti etažiranje vlasništva i prodati stan u prizemlju tako da smo se riješili hipotekarnog kredita i nekako smo se svi zajedno smjestili u suterenu kuće gdje je kroz dugi niz godina bio **Sai centar**. Još uvijek se borimo s vlagom na pojedinim mjestima koja se povremeno kod jačih kiša pojavljuje no, što je to u usporedbi s potpuno poplavljenima kojih širom svijeta ima svakim danom sve više.

Najednom kao da su se oblaci koji su se tako jako nadvili nad moj život ipak počeli polako razilaziti. Važno je bilo spoznati da je svakodnevnica sa svim svojim radnim obavezama, konfliktima, suprotnostima i opterećenjima, isto tako bitan dio života, poput molitve i duhovne prakse.

S povećanom budnošću, s pojačanom moći upravljanja mislima i svjesnošću otvara se konačno osjećaj za istinu, koji šireći se u smjeru iznutra prema van ispunjava djela, riječi i misli nesebičnošću, ljubavlju, mirom i predanošću.

Nije dovoljno da postanete svjesni Moje prisutnosti u vama – morate shvatiti da je ta prisutnost i svemoguća. Počnite osjećati moćnu Božju prisutnost. Ona samo čeka priliku da se pokaže. Ako ste svjesni tog dara, tada nećete raditi po svom, nego ćete reći: „Baba, molim Te, Ti djeluj kroz mene, Ti se odazivaj kroz mene, Ti me usmjeravaj.“ I tada će vaše ponašanje postati savršeno. Tada neće postojati ni krivica, ni sumnje – samo predanost, mir i zadovoljstvo. Stalno prakticirajte tu predanost. Ja ću vam to nastaviti ponavljati sve dok to ne postane vaša druga priroda. Morate samo reći: „Svami, molim Te, učini to za mene.“ Morate Meni prepustiti uzde. Kad Mi se poklonik tako preda, Ja mu se dajem u potpunosti, bez ograničenja.”

G. Busto: „Baba Is Here-Conversations with God on His Omnipresence“

Za mene je vrlo znakovito bilo da sam tri puta sanjala Babu u vrlo kratkom razdoblju nakon skoro dvije godine. Osjećaj otuđenosti je polako nestajao, a moje predanje je svakog dana postajalo sve veće. Prvi se san odvijao u Indiji u Kulwant hali gdje smo sjedili i čekali Svamija da dođe na *daršan*. Ja sam sjedila negdje skroz straga, u zadnjem redu i nestrpljivo pokušavala vidjeti ulaz u Kulwant hal gdje se trebao pojaviti Baba. No, odjednom se čuo žamor i na moju veliku sreću Svami se pojavio iza naših leđa u mojoj neposrednoj blizini. Dok sam se ja uspjela okrenuti On me je već prošao i hodao prema sredini. Iz dna srca zavapila sam i pozvala ga: „Svami“ a On se okrenuo i, prepoznavši me, sa smiješkom upitao: ***Kako si?*** Toliko sam mu toga željela reći što mi je tištalo srce no, na kraju sam progovorila: „Dobro Svami!“, a On je za mnom ponovio ***Dobro!*** Podigao je ruku na blagoslov i otišao dalje. Probudila sam se sva u blaženstvu od tog susreta i shvatila da mi je to bila poruka, jer je sve, ma što nam se događalo dobro za nas i naš duhovni razvoj, a na probleme treba gledati kao na prolazne oblake.

Drugi je san bio u noći između 13/14. veljače 2006. godine. Sjedim na *bhajanima* u Indiji dok nas Svami sluša i pijucka iz staklene čaše neku limunadu. Odjednom se diže i na odlasku meni daje čašu s preostalim limunadom i kaže mi: ***Drink!*** (Pij!) Presretna sam i polako pijem iz čaše iz koje je On pio i tako se budim. Pitam se koja je simbolika tog sna; da li je Svami otpio pola moje gorke čaše (svog onog teškog što me snašlo) ili mi je dao napitak koji je pio za snagu da izdržim sve što moram. U svakom sam se slučaju osjećala okrepljena i odlučna da sve prihvatim bez gorčine i s predanošću.

Taj sam dan napisala pismo Babi koje je moj prijatelj liječnik iz Austrije ponio u Indiju i predao mu ga na sam dan *Mahašivaratrija*, 27. veljače 2006. godine Bila sam svjesna da je velika milost što moj prijatelj radi

u Babinoj bolnici i što može sjediti na verandi s ostalim liječnicima, a što mu je, hvala Bogu, omogućilo da preda moje pismo.

Ja sam za **Mahašivaratri** provela svih 12 sati pjevajući u Šubićevoj i osjećala kako mi se pune baterije i da se konačno mogu malo odlijepiti od ove fizičke razine i „vinuti prema nebu“. Kad sam došla kući pročitala sam na internetu da je Svami tog dana ujutro opet „porodio“ *lingu*. Na fotografijama koje su stigle, uz tekst, vidjela se velika zlatna *linga* koju je Svami držao u ruci. Nekoliko sati kasnije na popodnevnom *daršanu* Svami je uzeo od Ferdinanda moje pismo a ja sam se nakon dugo, dugo vremena ponovno osjećala dobro. Treći san usnula sam 9. travnja 2006. godine. Stajali smo u dugim redovima, a Svami nam je dijelio *vibhuti* koji je materijalizirao. Dok mi je prilazio, čeznula sam da mu taknem ruku pri sipanju *vibhutija* na dlan što se i dogodilo. U snu sam osjetila blaženstvo od tog dodira a kad sam se probudila bila sam stvarno radosna jer, evo, bio je to treći san s Babom u manje od dva mjeseca, dok ga prije toga nisam vrlo dugo sanjala.

Tražite me što god hoćete, ali mi nemojte govoriti kako da to napravim. To morate prepustiti meni, jer vi ne znate što je za vas najbolje. Vaš otac zna što vam treba i to će vam i dati. Pustite mene da izaberem način i pravi trenutak. Ja vidim cijelo vaše postojanje i još više od toga. Ja znam koji korak trebate napraviti. Molite me, jer sam vam spreman dati. No tada sve predajte u moje ruke. Vršite svoju dužnost. Nije ispravno odbaciti svoje dužnosti zato što sam Ja preuzeo komandu. Predati se u moje ruke znači da ja djelujem kroz vas, iz ljubavi koju ulijeva u vaše srce. Morate postati osjetljivi na Gospodove poticaje u odnosu na korak koji trebate poduzeti. Svaki trenutak vašeg života uključen je u Božanski plan na vama nedokučiv način. Predati se znači suprotstaviti se svakoj slučajnosti, sigurni da je Svami odabrao taj trenutak u vašem životu u tu svrhu. Prihvatite to što vam se daje i prestanite razmišljati kako vas ovo ili ono odvlači sve dalje od vaših planova. Ja sam taj koji ima potpuni pregled. Ako ste me već pitali, zašto sumnjate? Zar mislite da će vam Bog dati suprotno od onoga što želite? Predanost je to što se traži. Svami vrlo cijeni kad poklonik položi svoju volju i želje pred Stvoriteljeva stopala. To je mudro ponašanje. Svatko bi se trebao ugledati u njega. Zato, primite što vam život pruža, radite bez želje za plodovima svog rada i kad ste jednom zamolili, vjerujte da ćete i primiti, jer Baba uvijek odgovara s mnogo, mnogo više nego što biste očekivali.

G. Busto: „Baba Is Here - Conversations with God on His Omnipresence“

SEVA RETREAT U RIJECI

Unatoč svim meteorološkim prognozama subota, 11. ožujka 2006. godine je osvanula kao lijep i sunčan dan. U sedam sati smo se okupili pred zagrebačkom poštom u Branimirovoj ulici i krenuli na „*seva retreat*“ u Rijeku. U autobusu je bilo 36 Sai poklonika, s tim da nas je Borna koji je otputovao dan ranije čekao u Rijeci. Bilo mi je vrlo lijepo putovati nakon dulje vremena negdje „sa svojim“ pjevajući *bhajane*, a Snoopy se potrudio da nas sve razbudi i razveseli. Gorski kotar je bio predivan s puno snijega i suncem koje se probijalo sve više između oblaka i osvjetljavalo nam put. Doček u Rijeci bio je kao i uvijek vrlo srdačan, a prostorije pri Zajednici Talijana – Circolo u zgradi Gradske biblioteke bile su svojim veličanstvenim izgledom pravi okvir za naš Sathya Sai susret pod nazivom Ti si ja. Bilo nas je ukupno 63 osobe iz raznih krajeva lijepe naše.

Susret su svečano zajedno otvorili naš nacionalni koordinator Adriano i koordinatorica za *sevu* Ankica. Odmah iza toga zaredali su se *bhajani* koje su predvodili izmjenično poklonici iz Rijeke i Zagreba. Naučili smo i jednu vrlo lijepu pjesmu *Voli sve*, služi svima koju smo na kraju susreta proglasili našom himnom. Mirjana iz Rijeke govorila je o ***Duhovnim i odgojnim korijenima nesebičnog služenja***, a zatim je uslijedila grupna diskusija o iskustvima, teškoćama, dvojabama itd.

Podijelili smo se u četiri grupe; ja sam bila moderator grupe koja je raspravljala o tome kako predstaviti naš rad u ustanovama i obiteljima koje posjećujemo a pri tome ne zaboraviti na diskreciju.

Ivan iz Dubrovnika i njegovi vrlo dobro pripremljeni materijali pod naslovom: *Alati za djelotvornu organizaciju aktivnosti i nesebičnog služenja, Upravljanje projektima, Motivacija* (koje je projecirao s laptopa, uz to isprintao na papire i svima podijelio), stvarno nas je pokrenuo i oduševio. Evaluacija radionica i udubljanje u neke dijelove materijala sve su nas obogatili i oplemenili.

Ručak, koji su nam naše Sai sestre iz Rijeke pripremile, bio je stvarno „ljubav u akciji“ i dok smo uživali u najrazličitijim delicijama i čavrljali o događanjima, pao je i prijedlog da se napravi knjižica svih tih recepata za jela koja jedni drugima priređujemo kad ugošćujemo jedni druge. Sve je bilo vrlo lijepo, opušteno i puno ljubavi. Nama iz Panonske regije bilo je samo žao što smo morali ranije krenuti (zbog onih koji nisu iz

Zagreba i koji su morali stići na razne destinacije autobusom ili vlakom) tako da nismo prisustvovali bogoštovnom pjevanju u prostoru Sai centra na Korzu, a koje se održalo nakon što su nas ispratili na autobus.

Na povratku smo u busu prepričavali sadržaje tog lijepog i ispunjenog dana te razmišljali kako prenijeti inspirativno sve informacije na članove naših grupa i centara. Molim se Svamiju da nam u tome pomogne i da naše aktivnosti nesebičnog služenja zažive u punoj snazi.

Poruka koja je ležala na mojoj stolici u Rijeci glasila je: **Optimizam omogućava čovjeku da vidi mogućnost u svakoj poteškoći.** Kad sam se vratila kući „slučajno“ sam u kompjutoru našla novo prevedeni Svamijev govor sa *Mahašivaratrija* 2006. godine i tekst, vrlo sličan poruci iz Rijeke, o tome kako treba gledati na život i teškoće koje nas prate.

Svami u tom govoru uz ostalo kaže:

Čovjek je zaboravio božanski princip ljubavi i želi postići blaženstvo niskim i svjetovnim težnjama. Kaže se: "Od svih živih bića, najrjeđe se rađa čovjek." Ljudsko biće u svojoj je srži božansko. Kad ste već postigli da se rodite kao čovjek, morate biti sposobni hrabro i odvažno oduprijeti se bolu i patnji. Budite uvjereni da su oni dobri za vas. Sve što je Bog stvorio je dobro. U Božjoj kreaciji sve je dobro i sveto. Nema ničega što bi moglo uzrokovati tugu i nevolju. Zapravo, nevolja se javlja zbog čovjekove zablude. Zabluda nastaje zato jer se čovjek poistovjećuje s likom. Bog vam odgovara prema osjećajima koje imate za Njega. Ako osjećate nepokolebljivu odanost i volite Boga svim srcem, On će vam dati vrhovno blaženstvo. Bog transcendirira dualnosti života i smrti, sreće i tuge. Možda mislite da čak i Bog osjeća bol i patnju. Ali s Božjeg stanovišta, bol uopće ne postoji. To je samo aspekt božanskosti. Bog je iznad zadovoljstva i bola, zasluga i grijeha. Sreću i tugu sâmi ste stvorili. Zadovoljstvo je tek interval između dva bola.

Za Uskrs sam obišla obitelj sa šestero djece o kojima redovito brinem te sam im odnijela neke pakete iz Engleske i nešto što sam sama prikupila. Majku obitelji zatekla sam kako priprema „buhtle“ kao Uskrsni kolač za svoju obitelj. Na povratku kući razmišljala sam o tome koliko će se novaca potrošiti za Uskrsni stol u mnogim obiteljima i koliko će suvišne hrane završiti na kraju u smeću, dok neki nemaju ni ono najosnovnije. Što učiniti da se otvore srca onih koji žive u izobilju za potrebe onih koji žive u stvarnoj nuždi. U svakodnevnu molitvu uključujem sve one kojima je u tom trenutku pomoć najpotrebnija, no to nije dovoljno; treba stvarno više činiti i na materijalnom planu za one koji nemaju dovoljno.

Časne sestre iz susjedstva zamolile su da nas nekoliko žena iz naše župe ispečemo po kolač za djecu u Domu na Prekrižju. Dok sam radila preljev od čokolade intenzivno sam osjećala prisutnost svoje pokojne majke koja je bezbroj puta radila razne kolače za potrebite. Godinama je pekla kolače koje sam, za sve veće blagdane, nosila časnim sestrama Majke Tereze za beskućnike koje one hrane. Ja sada baš nisam u financijskoj mogućnosti mnogo učiniti, no trudim se da ipak, bez obzira na vlastite probleme, ne zaboravim druge.

Svami je 9. travnja otišao u Kodaikanal a ja sam ga te noći sanjala. U svom govoru koji je tamo održao 14. travnja 2006. godine naglasio je:

Na ovom svijetu ne postoji ništa što bi trebalo željeti. Manje prtljage, više udobnosti. Odnosi vezanosti su prtljaga. Oslobodite se toga i veselite se! Odbacite želje, budite nevezani – tada možete biti sretni. Na svijetu ima tako mnogo vrlo bogatih ljudi, no jesu li oni išta od toga bogatstva uzeli sa sobom kad su napuštali svijet? Tjelesna vezanost je potrebna samo do te mjere da obavite svoje dužnosti. Dužnost je Bog, izvršite svoju dužnost. Ali ne vežite se vezanostima. Pretjerane želje uzrok su tuge. Materijalna dobra koja steknete su prolazna. Aleksandar Veliki je došao pokoriti Indiju. No doživio je srčani udar na obalama rijeke Sindhu. Naredio je svojim ministrima da odnesu njegovo mrtvo tijelo u njegovu zemlju s podignutim rukama. Objasnio je da se to treba učiniti zato kako bi se svima pokazalo da Aleksandar Veliki napušta ovaj svijet praznih ruku premda je osvojio tako mnogo zemalja. Stoga, zašto bismo se trebali brinuti zbog tih nepotrebnih stvari ovoga prolaznog svijeta? Ne izmišljajte nepotrebne brige.

Za Prvi maj 2006. godine mnogo je ljudi spajalo slobodne dane da bi imali produženi vikend i lijepo ga iskoristili, no kiša je neumoljivo lijevala iz dana u dan i opet izazvala bezbrojne poplave. Sлагala sam ladice s raznim tekstovima i naišla na članak o Summitu u Kyotu održanom 1998. godine pod naslovom Strah od potapanja. U članku se govori da je ova konferencija imala vrlo težak zadatak da sakupi vođe iz više od 150 zemalja s različitim interesima i da ih nagovori da pristanu na rješenje problema koji se prema prvim znanstvenim procjenama, neće odraziti negativno na njihovo stanovništvo u narednih 75 do 100 godina. Međutim, te procjene očito nisu točne, jer danas samo 8 godina kasnije strah od potapanja je vrlo prisutan.

Milijuni ljudi ostali su zbog poplava bez krova nad glavom samo u Evropi posljednjih godina, a o situaciji u ostalim krajevima da ne govorimo. Prijatelji iz Austrije ispričali su mi da je ove godine kod njih palo toliko snijega koliko ne pamte u cijelom svom životu. Poplave nakon toga su prouzročile da se voda digne i do tri metra iznad normale tako da su fekalije plivale svuda uokolo. Sve je ličilo na opći potop iz vremena Noe i njegove barke.

Bez obzira na ne baš ohrabrujuće zaključke iz Kyota, ljudi već jako dugo govore da žele promijeniti svijet, da nije moguće nastaviti sadašnjim načinima i da je bez odlaganja potrebno provesti radikalnu promjenu, a ne samo jednostavnu, manju prilagodbu, u našem odnosu prema drugim ljudima i iskustvu samoga života.



Seva retreat u Rijeci

PUTOVANJA DUŠA

Izuzetno vrijeme na početku novog tisućljeća donosi i izuzetne darove o kojima unazad nekoliko godina nismo mogli ni sanjati, jer premašuju naša iskustva i zamisli. Sve više ljudi počinje shvaćati da bezglava jurnjava kroz potrošački raj samoposluživanja ne predstavlja idealan život za onoga tko poznaje duhovnu mudrost. Uspjeh i sreću moguće je mjeriti i drugačije, a osviještena će osoba postupno naučiti sakupljati stvari koje imaju trajnu vrijednost, jer najvažnije je spoznati svoje trajno vlasništvo – svoju svijest, osjećaj identiteta, naše sebstvo. Otkrivanje sebstva putem samospoznaje pruža nam novi pogled na svijet koji vodi do viših razina svijesti i sreće.

U tome nam pomaže, prije svega vjera u Boga, no i razni Učitelji koji nas potiču prema stjecanju nade i povjerenja, oslobađanju od straha i drugih emocionalnih kočnica (bijes, tuga, brige) razvoju naše srčane čakre i srčanih kvaliteta da bismo dospjeli do cilja zbog kojeg smo na Zemlji, a to je razvoj Kristove svijesti ili jednostavno prosvjetljenje svijesti. Učitelji nam pomažu da lakše osvijestimo kontakt sa svojom dušom, da integriramo materijalno i duhovno u našem životu i tako razvijamo duhovnu ljubav kao srž kozmičke svijesti koja funkcionira po drugim zakonima nego osjećajna ljubav. Trebamo biti sposobni i spremni prihvatiti promjene u svojim životima, jer duhovni rast se događa kroz brze promjene i transformaciju svega što ne valja.

U petak 6. svibnja 2006. godine iznenada je preminula mama jednog mog dobrog prijatelja, a njena me smrt uistinu potresla. Bilo je to ovog puta samoubojstvo jedne starije osobe s čime se nisam mogla lako pomiriti kao ni njena obitelj. Stalno smo razgovarali o tome gdje bi se ona mogla nalaziti nakon samoubojstva. Izvukla sam zabilješke *Tulsidasovog* predavanja u Indiji o smrti u kome je rekao da su duše samoubojica i ljudi poginulih u saobraćajnim nesrećama „lutajuće duše“ za koje treba moliti, čitati im svete tekstove i slati im ljubav i svjetlost. Budući su te duše naglo i nasilno izbačene iz tijela prolaze veliku patnju, jer ne mogu shvatiti što im se zapravo dogodilo. Jako su vezane za fizičku razinu i često se vrlo brzo ponovno inkarniraju. Duše samoubojica najčešće se reinakarniraju u teže uvjete od onih koje su imali u prethodnom životu da nauče lekciju i isprave ono što su u prošlom životu pogriješili. Vrlo često se te reinkarnirane duše na početku svojih života sjećaju svojeg bivšeg života što se kasnije tijekom života gubi.

I ovaj me događaj kao i smrt moje majke potaknuo na ponovno proučavanje literature o smrti posebice o tome kamo duše odlaze nakon smrti. Tako sam se, ovaj puta, odlučila za knjigu *Život poslije smrti, Yogi Ramacharaka* iz koje neke odlomke želim prenijeti na stranicama ove knjige.

Prosječni zapadnjak nije u stanju ni zamisliti raj drugačije nego li ga uči njegova vjerska dogma tj. kao neko mjesto negdje u prostoru Svemira sa stazama popločenima zlatom i palačama od dragulja. Pa i oni koji su se oslobodili takvih djetinjastih predodžaba nailaze na poteškoće oko poimanja raja u vidu stanja tj. izvan prostora. Intelpekt zapadnjaka muku muči pri oblikovanju apstraktnih predodžaba i većinom ponovo zapada u staru naviku poimanja raja u prostornim dimenzijama tj. u vidu nekog mjesta.

Naprotiv, intelekt istočnjaka s lakoćom asimilira pojam o raznim stadijima bitka. Tijekom stoljeća taj je pojam stekao istu određenost i jasnoću kao i pojam vremena i prostora. Ima na zapadu mislilaca koji sramežljivo priznaju da ne mogu odijeliti predodžbu o stadijima od slike sukcesivnih slojeva materije. No takvo je prikazivanje daleko od Istine kao i poimanje u obliku mjesta i prostora. U našem slučaju radi se o stanju, a nikako o mjestu ni u kakvom smislu te riječi.

Stadij života je stanje aktivnosti vječne energije duha u kojemu Svemir živi, ostvaruje se i kreće.

Svaka točka prostora sadrži mnoge stadije aktivnosti. Primjer za objašnjenje možemo uzeti iz fizičkog svijeta. Uzmimo primjerice vibraciju svjetla. Znamo da je ono posljedica kontakta titranja valova etera s fizičkom materijom. Svaka boja ima mjesto na skali vibracije.

Da objasnimo i učinimo bližim poimanje bezbrojnih i beskrajnih stadija postojanja, može poslužiti pojava elektriciteta. Slično kao u primjeru sa svjetlom, zračni prostor može biti ispunjen tisućama radio titraja/signala (radio, TV, GSM, telegrafski, radarski itd.) različitih frekvencija, a da se međusobno uopće ne ometaju.

Razni titraji prolaze jedni kroz druge, a da jedni druge ne primjećuju ili smetaju. Shvatljivo je, dakle, da u istom komadu prostora može istovremeno postojati mnoštvo svjetova koji poradi različitih titrajnih frekvencija materije ne samo da ne ometaju jedni druge, nego dapače niti pojma jedan o drugome nemaju. Svaki pojedini stadij života predstavlja drugačiji stupanj titrajne energije, nipošto ne materije. Materija je samo niži oblik titrajne energije, a to su čak i najljepši oblici materije. Ipak valja napomenuti da ima oblika materije toliko ljepših i uzvišenijih od onih koji su nama poznati, koliko su ovi plemenitiji i viši od najljepših klisura... a iznad razine materijalnoga uzdižu se jedan viši od drugoga stadiji nematerijalne energije, o kojima fizika niti ne sanja.

Pri svakom spominjanju stadija postojanja s onu stranu, nipošto se ne misli ni na kakve predjele u prostornom smislu. Tamo ima mnogo razina i podrazina, a sam se naziv „astralni svijet“ upotrebljava za razliku od „fizičkog svijeta“, koji je od prvoga niži na ljestvici titraja. Svaka razina i podrazina ima naročite karakteristike i pojave. Ipak, svi su podvrgnuti istim općim zakonima i principima te svi zajedno nose opća karakteristična obilježja.

Kad se govori o uzdizanju sa niže na višu razinu ili pak obratno jedina predodžba iz fizičkog svijeta koja nam može približno označiti pojam razine ili stadija, odnosno ilustrirati prijelaz s jedne razine na drugu jest povećanje ili smanjivanje titraja zvučnih valova, a isto tako i valova svjetla i elektriciteta.

Kao primjer može poslužiti prijelaz minerala od najvećeg stupnja tvrdoće u plinovito stanje jednostavnim povećanjem titranja njegove materije utjecajem topline. Ono što je istina za pojave najnižih stadija, činjenica je i za one najviše. Prijelaz sa niže na više razinu ili obratno može se zamisliti kao promjena u titranju ili vibraciji energiji od koje je sve sagrađeno. Takvo zamišljanje bit će dosta blizu Istine, koliko to naše manjkave sposobnosti mišljenja i uspoređivanja dopuštaju. Nema riječi prikladnih za oznaku viših pojava, pa svako objašnjavanje riječima nižih razina jest grubo, nepotpuno i nezadovoljavajuće. Ipak i posredstvom ovih nepotpunih usporedbi ljudski duh može shvatiti višu pojavu koja je iznad njegovih mentalnih sposobnosti i mogućnosti izraza obična govora.

Izraz „astralni svijet“ upotrebljava se u više značenja. Mnogi strani autori, poput nas, označavaju tim izrazom cjelokupnu skalu stanja razina, koja se nalazi iznad materijalnog svijeta i najviše faze postojanja nazvane duhovni stadij, čija prava priroda i bit nije dostupna shvaćanju prosječnoga čovjeka.

S druge strane neki moderni pisci Zapada uzimaju izraz astralna razina da bi označili samo najniže razine astralne serije, one koje se s jedne strane miješaju s razinama materije, a s druge se strane dotiču više astralne razine. To donekle unosi pometnju kod onih koji se bave studijem nadmaterijalnih razina.

U ovoj knjizi slijedimo primjer starih autora, primjenjujući izraz astralni na cijelu skalu razina koje se nalaze između materijalnih i viših duhovnih razina. Astralni se svijet sastoji od bezbrojnih razina i podrazina, koje su dalje podijeljene u odjele, tako da sve to skupa čini ljestvicu postupnoga uspona s viših razina materijalnog do nižih stadija spiritualnog svijeta.

Između tih krajnosti smještena je sva sila razina i nevjerovatna raznolikost pojava. Na nižim se astralnim razinama manifestiraju psihička svojstva poznata po imenima jasnovidost (vidovitosti), telepatije, psihometrije. Na drugoj razini opet nalaze se tzv. fantazmi, duhovi i druge pojave bestjelesnih bića, koje ponekad zamjećuju ljudi ili koje niže životinje. Na drugim se razinama ove niže sfere kreću astralna tijela još na Zemlji živućih ljudi, i to bilo za vrijeme sna, bilo u izvjesnoj vrsti ekstaze, ili kada netko za izvjesno vrijeme posve napušta vlastito tijelo te u svom astralnom tijelu prolazi s onu stranu.

Astralne su boje aure koje okružuju fizička tijela svih ljudskih bića, a javljaju se i na nekim astralnim podstadijima. Drugi podstadiji ili podrazine nose naziv sfera psihičkih sila i na njihovom području nastaju razne vrste psihičkih pojava. U nižim astralnim slojevima kruže tzv. uobličene misli, zatim valovi i oblaci misli emitirani iz ljudskih bića, pa te misli u kruženju utječu na misli i osjećaje onih koji ih privlače radi sličnog psihičkog raspoloženja. Duhovnjak koliko je god to moguće izbjegava ova područja. Isto tako preporuča i početniku izbjegavanje te psihičke nečisti poput močvarnih i nezdravih predjela materijalne razine.

Mnoge osobe su nepromišljeno pokušale prodrijeti na ove niske razine bez točnog poznavanja njihove prirode. Mnogi su sebi upropastili tijelo i dušu nepromišljeno izazivajući psihička stanja, koja su im omogućila prijelaz i aktivnost na tim područjima. Neke niže astralne razine pune su astralnih likova ljudskih bića odijeljenih od tijela, čiji su najviši principi još uvijek povezani uz astralno tijelo i blizinu Zemlje, jer ih materijalni svijet odviše privlači. Na istom području zadržava se također izvjesno vrijeme izrod bez tjelesnoga ljudskog života koji je sputan uz materijalni svijet sa svim zemaljskim privlačnostima, lišen svake želje za višim. Mučno je promatrati ljude, koji se ni za što ne bi htjeli družiti sa sličnim ljudima na Zemlji, kako s užitkom uspostavljaju kontakt baš s takvim ološem astralne razine, posve uvjereni da opće sa lijepim i blagoslovljenim dušama. Lako je razumjeti razočaranja poslije ovakvih dozivanja duhova na spiritističkim seansama kada se uzmu u obzir značajke bića koje nastavaju niže razine. Neki se od tih obješenjaka često zabavljaju predstavljajući se kao rođaci i prijatelji onih koji ih dozivaju, i bolno ih iznenađuju.

Što je stupanj razina viši, napušta se spomenuta klasa bića i ulazi u područja duša nadarenih višom spiritualnošću. Ljestvica razina se stalno uspinje dok konačno ne dosegne svijet blaženih, privremeno boravište onih koji su postigli visoki stupanj duhovnog razvoja. To je raj kojega su religije nastojale opisati već prema svojim dogmama i tradicijama.

Vjerovanje čovječanstva sadrži i dogmu o paklu, kojega se također može naći u nižim razinama, koje nastavaju duše surove prirode i sklonosti, pa tu beru neizbježive plodove svog zemaljskog života. No astralni pakao nije vječan, a njegovi se stanovnici mogu uzvinuti svojim razvojem do više razine, prolaskom kroz nove kušnje. Također i čistilište postoji u obliku nekih podrazina na kojima, kako veli otac Hamletov - Zlodjela počinjena u mojim smrtnim danima bivaju spaljena i pročišćena - no ne u vatri materijalnoga, s obzirom da je dovoljan oganj mašte i sjećanja.

Ukratko, na astralnim se razinama mogu naći stanja, koja odgovaraju skoro svim zamišljajima ljudskog intelekta na polju religije svih vremena i zemalja. Valja imati na umu, da svaka ljudska rasa ima svoje tradicije u pogledu mjesta kamo duše odlaze, a odnosni se opisi, iako se javljaju u više inačica, slažu u nekim pojedinostima. Vidjet ćemo porijeklo tih razlika i kako se različite predaje mogu dovesti u međusobni sklad i razumijevanje.

U knjizi: **Smrt, međustanje i ponovno rođenje Lati Rinbochya i Jeffrey Hopkinsa** u predgovoru koji je napisao njegova svetost XIV Dalaj Lama vrlo su upečatljive riječi o tome kako kroz djelovanje želje, mržnje i neznanja djeluje kontaminirana karma i time u svijesti stvara moći u obliku predispozicija. Kad čovjek ispuni svoj životni vijek, osoba koja ima ovakve predispozicije ponovno se ciklički rađa sa sviješću i tijelom usklađenim s ovim kontaminiranim uzrocima.

Stanje pred smrt je isto vrlo važno, jer uslijed toga što imamo predispozicije stvorene bivšim nečistim djelima koje su se spremne aktivirati u trenutku nepovoljnih aktivnosti. Ovakve predispozicije stvaraju podsticaje za ponovno rađanje u obliku životinja, dok imamo i predispozicije koje su stvorila prethodna čista djela, koje pod povoljnim okolnostima stvaraju podsticaje za sretno živote u ljudskom obličju. Iako nam je Svami u mnogim govorima spominjao to da moramo biti vrlo sretni kad se rodimo kao ljudska bića i trebamo svoj život ispuniti istinom, dobrotom, mirom i ljubavlju, nisam, sve dok nisam pročitala ovu knjigu, znala da i budizam tako izravno govori o mogućnostima da nakon ljudskog obličja poprimimo opet životinjsko, ako su naša djela tijekom života bila nečista ili puna agresije, zavisti, zlobe, ljubomore i mržnje. U nedjelju 14. svibnja smo na sastanku dotakli vrlo zanimljivu temu o tome kako sa duše utjelovljuju natrag na Zemlju. Pročitali smo o tome da se duše najčešće inkarniraju u grupama (o čemu je pisao i Lucas Ralli u svojim porukama), da same biraju mjesto i vrijeme inkarnacije, kao i roditelje. Sve do trenutka rođenja (pa čak još u majčinoj utrobi) posjeduju sjećanja na prošle živote i svoj zadatak u ovom životu. No kad se rode sve zaboravljaju .

U knjizi **Tajni život mrtvih** Leona Denisa naišla sam na zanimljivu podjelu na svjetove kamo se duše na raznom stupnju razvoja prema svojim mogućnostima reinkarniraju.

1. Primitivni svjetovi su oni gdje borave nove duše, gdje je život na niskom stupnju i gdje se sve uči iz početka.
2. Svjetovi ispaštanja su pak oni gdje su dobro i zlo u vječitij borbi, gdje je istina i zabluda u stalnom sporu, gdje je u stvari ukupno zlo jače od ukupnog dobra i gdje se očekuje da dobro na kraju pobijedi. Ovoj klasi pripada Zemlja, fizički zakoni koji njom upravljaju i uvjeti za život stvorenja koja je naseljavaju. Zemljina os je vrlo nagnuta i zbog toga je ona podložna stalnim promjenama; temperaturnim, klimatskim, atmosferskim, što uvjetuje da je čovjekov život u vječitij borbi sa prirodom, sa bolestima i sa smrću. To sve ukazuje da je Zemlja planet za rad i za patnju.
3. Svjetovi obnavljanja su svjetovi preporoda kroz istinu i pravdu. I Zemlja će postati takav svijet kad ljudi budu prosvjećeniji, pravičniji i bolji.
4. Sretne svjetove nastanjuju duhovi koji su već ostvarili veliki dio svoje evolucije i koji među sobom žive u harmoniji bratstva i ljubavi.
5. Božanski ili nebeski svjetovi su boravišta najuzvišenijih i najčišćih duhova. Odavde dolaze duhovni misionari koje Bog šalje da odnesu njegove poruke cijelom svemiru. Ti uzvišeni svjetovi predstavljaju raj o kojem govore razne religije.

Budući sam bila jako zaokupljena temom smrti i ponovnog rođenja na *satsangu* smo razgovarali i o reinkarnaciji te o tome kako duše same biraju tijela u koja će se inkarnirati. Osvrnuli smo se na neke interesantne dijelove knjige **Putovanje duša** doktora Michael Newton, hipnoterapeuta iz Kalifornije. Putem metoda hipnotičke regresije, vraćao je svoje klijente u prošle živote i pri tome je došao do izvanrednog otkrića. Naime, mogao je "vidjeti" duhovni svijet očima svojih pacijenata koji su bili u hipnotiziranom stanju. Pri tome su oni detaljno opisivali što duše rade između jednog i drugog života na Zemlji.

Nakon dugogodišnjeg istraživanja i stotinama pacijenata, Michael Newton je obradio više desetaka slučajeva u svojoj knjizi. Oni će nam pomoći da shvatimo naše životne izbore. Objasnio je i kako je moguće dosegnuti dušu kroz hipnozu? Zamislimo um kao tri koncentrična kruga. U prvom krugu je naša svijest. Drugi unutarnji krug je podsvijest. Treći, centralni krug, je supersvijest ili duša. Hipnozom se krećemo od drugog k centru trećeg kruga. Sve informacije o životu poslije smrti se nalaze u ovom, trećem, inteligentnom izvoru energije.

Dr. Michael Newton, priča u svojoj knjizi riječima jednog od pacijenata, koji je bio u *dubokoj hipnozi i ponovno prolazio kroz trenutke umiranja u jednom od prošlih života*:

"O, Bože! Ja nisam zaista mrtav, zar ne? Mislim, moje tijelo je mrtvo, jer ga mogu vidjeti ispod, ali ja lebdim... Mogu gledati prema dolje i vidjeti vlastito mrtvo tijelo u bolničkom krevetu. Svi oko mene misle da sam mrtav, ali nisam. Želio bih da viknem – Hej, ja nisam umro! Ovo je stvarno nevjerojatno... sestre povlače plahtu preko mog lica... ljudi koje znam, plaču. Ja bih trebao biti mrtav, ali sam još živ. To je čudno, jer je moje tijelo apsolutno mrtvo, a ja se još uvijek krećem. Ja sam živ!"

Nakon što je Michael Newton odslušao uvodni dio, brzo je podigao hipnotički nivo i odveo svog pacijenta u stanje supersvijesti i on je nastavio:

"Pa... Sada se dižem više... još uvijek lebdim... gledam unatrag prema svom tijelu. To je kao da gledaš film, samo sam ja u njemu. Doktor tješi moju suprugu i kćer. Moja žena plače. Pokušavam joj se obratiti... i da joj kažem da je sa mnom sve u redu. Ali je ona toliko uzbuđena i ožalošćena da ne mogu doprijeti do njenog uma. Želio bih joj reći da su moje patnje prošle... i da sam oslobođen svoga tijela... i da ga ne trebam više... te da ću je čekati. Želio bih da me čuje, ali me ona ne sluša. Oh, sada odlazim odavde..."

Većina duša pokazuje malo interesa za ono što se događa s njihovim mrtvim tijelima. Ne zbog toga što im nije stalo do ljudi koje su ostavili na Zemlji, već zato što su svjesni fizičke prolaznosti.

Ipak, postoji veliki broj duša koje se žele zadržati na Zemlji još neko vrijeme, najčešće do sprovoda. Za njih je vrijeme ubrzano i obično su dani na Zemlji za njih jednaki minutama.

Postoji simbolizam u zemaljskim sprovodima koji se odvijaju 3-5 dana poslije smrti. I mada duše nisu radoznale da vide svoje fizičko tijelo sahranjeno, one na poseban način cijene respekt koji im se daje za vrijeme sprovoda.

Slijedi razgovor s pacijentom koji napušta svoje tijelo. Dr. Newton analizira kretanje duše:

Dr. Newton: Sada napuštaš svoje fizičko tijelo. Krećeš se daleko od mjesta gdje si umro. Reci mi što proživljavaš?

Pacijent L: U početku je vrlo svijetlo... blizu Zemlji... sada je nešto tamnije, jer sam ušao u tunel.

N: Opiši mi tunel.

L: Šupalj je... i na njegovom kraju je svjetlosni krug.

N: U redu, što se događa poslije?

L: Osjećam privlačnu silu... Valjda trebam proći kroz tunel... To i radim. Sada je više siv nego taman, jer se svjetlosni krug širi ispred mene.

N: Neka se svjetlosni krug raširi u potpunosti ispred tebe i onda nastavi da opisuješ što ti se događa.

L: Krug je narastao... I sada sam izvan tunela. Ispred mene je svijetlo... i kao lagana izmaglica. Prolazim kroz nju. Tako je tiho. Ja sam u prostoru ispunjenim duhovima.

N: Imaš li neki drugi osjećaj u ovom momentu?

L: Osjećam moć misli oko mene. Misli ljubavi... prijateljstva... simpatije... Kao da drugi čekaju na mene.

N: Imaš li osjećaj sigurnosti ili straha?

L: Nisam prestrašen. U tunelu sam bio nekako dezorijentiran. Da, osjećam se sigurno. Svjestan sam da do mene dopiru misli koje me smiruju. Čudno je, ali mislim da svi znaju ko sam i zašto sam sada ovdje.

N: Imaš li nekih dokaza oko sebe?

L: Ne, ali to osjećam... harmoniju misli svuda oko sebe.

N: Možeš li vidjeti Zemlju uopće? Da li je ispod tebe?

L: Možda i jeste, ali je nisam vidio od ulaska u tunel. Osjećam se još uvijek vezan za Zemlju, ali znam da sam sada na drugom mjestu.

Tunel o kome pacijenti govore su vrata na putu u duhovni svijet. Većina rezonira da nisu mrtvi, već da su jednostavno napustili zemaljsko tijelo koje je fizički potrošeno.

Prema svjedočanstvima pacijenata, za neke duše sve je novo i interesantno, dok je za većinu njih uobičajena reakcija: "Divno, ponovo sam kod kuće."

Ukoliko je duša traumatizirana nekim "nedovršenim zemaljskim obavezama" obično je prvo biće koje je dočeka njegov vodič. Ovi visokorazvijeni duhovni entiteti su spremni da prime inicijalne frustracije koje obično prate prijevremenu smrt.

Većina pacijenata ističe da su prva bića u duhovnom svijetu koje susreću njihovi personalni vodiči.

Međutim, ponekad nas prvi čekaju naši idealni duhovni parovi (soulmates).

Duhovni svijet se ne sastoji od duša koje besciljno lebde po bezgraničnom prostoru. Naprotiv, duše pripadaju svojim primarnim grupama koje broje od tri do dvadeset pet duša. Prosječan broj je 15. Ovaj je unutrašnji krug najčešće ujedinjen za čitavu vječnost. Duše koje slično misle, na istom su duhovnom nivou i imaju iste ciljeve, daju podršku jedni drugima i često izabiru da žive jedni sa drugima tijekom života na Zemlji. Uloge koje najčešće uzimaju su da žive kao bliski članovi obitelji ili najbolji prijatelji.

Obično su u istom grozdu braća, sestre i najbliži prijatelji, a ne, na primjer, roditelji. Naravno, roditelji imaju svoju vrlo važnu ulogu. Oni nas čekaju na duhovnim vratima nakon smrti. Oni predstavljaju putokaz kod dobre ili loše karme. Ali, na naš individualni razvoj više utječu izabrani bliski prijatelji, braćni partneri ili braća.

I onda dođe dan kada duša ponovo mora napustiti komfor duhovnog svijeta i načiniti još jedan put prema Zemaljskom svijetu.

Ova odluka nije lagana. Treba napustiti svijet mudrosti i totalne slobode... u zamjenu za surovi svijet u kojem ljudsko tijelo diktira svoje mentalne i fizičke zahtjeve.

Duše imaju slobodu da odluče kada, gdje i tko da budu u fizičkom životu. Neke duše provode manje vremena u duhovnom svijetu želeći na taj način ubrzati svoj razvoj.

Naši duhovni vodiči igraju nezaobilaznu ulogu u ovom procesu. I ne samo oni. Kao što smo imali intervju nakon fizičke smrti tako imamo i intervju s duhovnim savjetnicima o našoj spremnosti za ponovno rođenje. Slučaj koji slijedi iz knjige Michaela Newtona ilustrira tipičnu duhovnu scenu sa dušom na nižem stupnju razvoja.

Dr. Newton: Kada si prvi put shvatila da ćeš se vratiti na Zemlju?

Pacijentica M: Nježan glas mi se obratio riječima: Vrijeme je, slažeš li se?

N: Tko je taj glas?

M: Moj vodič. Neke od nas oni moraju pogurati kada misle da smo spremni.

N: Slažeš li se da si spremna za povratak na Zemlju?

M: Da, mislim da jesam. Pripremala sam se za to. Ali će moje učenje na Zemlji potrajati jako dugo mjereno zemaljskim godinama prije nego što završim.

N: Da li si mogla ne ići?

M: Pa, jesam, ali instruktori imaju svoj način da nas ohrabre kada je vrijeme za to. Bez življenja u tijelu, učenje traje duže.

N: Ima li slučajeva kad duše insistiraju da se vrate odmah na Zemlju nakon fizičke smrti?

M: Ima, ali oni ubrzo shvate da je potrebno vrijeme za odmor i analizu.

N: Kada si spremna na novu inkarnaciju, što radiš?

M: Kada se ja i moj vodič složimo da je vrijeme, onda pošaljem poruke koordinatorima.
N: Ko su oni? Zar tvoj duhovni vodič ne sređuje sve stvari oko inkarnacije?
M: Ne baš. On razgovara s „koordinatorima“ koji nam asistiraju u pregledu različitih životnih mogućnosti u Prstenu.
N: Što je Prsten?
M: Tamo odlazim. Zovemo ga Prstenom sudbine.
N: Opiši ga.
M: Kružan... koncentrirana energetska sila... vrlo intenzivna svjetlost. Usisava me unutra.
N: Bojiš li se?
M: Ne, ovdje sam bila toliko puta do sada.
N: Nastavi s opisom Prstena.
M: Okružen je s ekranima... koji postaju prepuni trodimenzionalnih slika, u boji, zvuku i pokretima.
N: Kakva je tvoja reakcija?
M: Promatram životne panorame... mjesta... ljude. Hej, pa ja znam ovaj grad!
N: Što vidiš?
M: New York.
N: Da li si tražila da ideš tamo?
M: Razgovarali smo o toj mogućnosti... Ali, grad je izmijenjen... više zgrada, auta, i strašno je bučan.
N: Što radiš slijedeće?
M: Prolazim kroz različite vremenske periode i promatram životne scene.
N: Zašto to radiš?
M: Skeniram osnovne životne točke... mogućnosti... događaje.
N: I dalje?
M: Zaustavljam pojedine scene kako bih mogla ući u njih.
N: Što? Znači li to da ti postaješ dio te scene?
M: Da, imam direktan upliv u akciju.
N: Na koji način? Da li postaješ osoba u događaju ili ti duša lebdi iznad njihovih glava?
M: Oboje. Mogu iskusiti život kao svi ostali učesnici. A mogu ih samo promatrati iz bilo kog ugla.
N: Dakle, možeš se kretati kroz vrijeme, u prošlost i budućnost te ulaziti i izlaziti iz pojedinih scena?
M: Tako je. Ali samo dok sam u Prstenu sudbine.
N: Ali, ako možeš vidjeti i prošlost i budućnost, u čemu je svrha novih života kada je budućnost već poznata?
M: Bojim se da ne shvaćaš svrhu vremena. Život je kondicionalan, vjerojatan. Nama se ne prikazuju svi mogući završeci. Dijelovi života su skriveni od nas.
N: U čemu je svrha Prstena sudbine?
M: Prsten nam pruža različite živote na izbor. A tijekom života na Zemlji mi tražimo rješenja za ove izazove.
N: Prije tvog dolaska u Prsten sudbine da li si razgovarao sa svojim vodičem o gradu u kome ćeš se pojaviti?
M: Donekle. Vodič i ja smo govorili kako sam umro mlad u prošlom životu, a ja sam želio da se vratim u ovaj dinamičan grad i studiram muziku.
N: Da li si s njim razgovarao o drugim dušama, tvojim prijateljima, koji bi također mogli da se inkarniraju s tobom?
M: Naravno, to je dio cijelog procesa. Svi smo o tome razgovarali i kako ćemo organizirati okolinu u kojoj ćemo živjeti.
N: Da li možete izabrati bilo koji dio Planeta gdje ćete se ponovno pojaviti?
M: Mogućnosti su otvorene... ali to zavisi i od fizičkih tijela koja su na raspolaganju.
N: Pa ako si htio da studiraš muziku, zašto nisi izabrao, recimo, Pariz?
M: Nije mi bilo ponuđeno tijelo u Parizu.
N: Nego?
M: Los Angeles, Buenos Aires i Oslo.
N: I?
M: Ne sviđaju mi se, mada je bila jedna obećavajuća djevojčica u Los Angeles-u. Moj izbor je New York.
N: Detaljnije?
M: U New York-u imam izbor između dva tijela. Ipak ću se odlučiti za krhkog dječaka, vrlo talentiranog, sa roditeljima koji nemaju problema sa novcem i koji će me podržavati...
N: Novac je važan?
M: Znam da zvuči sebično... ali u prošlom životu sam bio siromašan. Ako želim da se muzički izražavam trebati ću odgovarajuće školovanje... a ono traži novac.
N: Misliš li da te duhovni vodiči u Prstenu navode da izabereš baš tu osobu za svoj slijedeći život? Da li si ti zapravo programiran i da li se unaprijed zna izbor?

M: Ne bih rekao s obzirom koliko vremena provodimo u duhovnom svijetu. Tek kada se mi osjećamo spremnima onda se odlučujemo za novi život. I, osim toga, u Prstenu sudbine uvijek imamo nekoliko ponuda.

N: U redu, kada kompletiraš pregled svih potencijalnih života u Prstenu sudbine, što se onda događa?

M: Duhovni „kontrolori“ komuniciraju sa mojim umom da vide da li sam zadovoljan s onim što mi je pokazano.

N: Da li su ti „kontrolori“ uvijek isti duhovni entiteti?

M: Koliko se ja sjećam, jesu.

N: Da li oni na tebe vrše pritisak da se odlučiš prije nego što napustiš Prsten?

M: Ne. Ja odlazim svojim prijateljima s kojima još jednom o svemu detaljno razgovaram.

Puno sam se u ovoj knjizi bavila problematikom umiranja, smrću i onog što slijedi iza smrti. Iako su opisi pomalo različiti ipak su prožeti uvijek istom konstatacijom; smrt nije kraj postojanja, nije čak ni neugodna, naprotiv oslobađajuća je i pruža nam mnogo mogućnosti za učenje. No, bez življenja u tijelu, učenje traje mnogo duže. Ako ispravno shvaćamo život tad je smrt iskustvo na kojem gradimo zgradu svog savršenstva, svoje radosti. Život je proces borbi, neprekidno sakupljanje iskustava, no svi problemi, zapreke, boli i tuga su - kao što naš Učitelj često kaže - **prolazni oblaci**.

VJERA, POVJERENJE, PREDANJE

U vlastitom me je vrtu početkom svibnja 2006. godine zadesila nezgoda; tako sam nezgodno pala da sam glavom vrlo snažno udarila u jedan metalni stup. Klečala sam na podu i nisam se nekoliko minuta mogla dignuti a kad sam naposljetku stala na noge toliko mi se vrtjelo da sam jedva ušla u kuću. Na glavi mi je iz trenutka u trenutak rasla sve veća oteklina. Kad me je snaha ugledala nazvala mi je odmah telefonom sina na poslu da me vozi u hitnu. Ja sam istovremeno uzela led, *vibhuti* i Svamijevu haljinu. Haljinu sam stavila na grudi i legavši u krevet počela izgovarati *Gayatri mantru*. Moji su me ukućani, koji su vidjeli posljedice tog jakog udarca, nagovarali da svakako odem na snimanje glave u bolnicu, no ja sam, i ovog puta, odlučila da moj jedini liječnik bude Svami. On mi je, i ovoga puta, pomogao da se oporavim od tog ružnog pada i da sve prođe bez posljedica. Beskrajno sam mu zahvalna za to.

U *Jagadessanovoj* knjizi **Misija i poruka** nalaze se neka pitanja i Svamijevi odgovori koja se odnose na Babina čudesna izlječenja. Budući me Svami već nekoliko puta čudesno spasio od raznih bolesti, želim ove retke staviti na stranice ove knjige koja s razlogom nosi naslov **Utjelovljenja ljubavi**. Naime, naslov ima svrhu da se svi podsjetimo da nas On ne oslovljava tek tako već nam i svojim djelima pokazuje da mi to stvarno jesmo. Na jednom neformalnom skupu netko iz grupe upitao je Babu: "Svamiđi, u čemu je tajna liječenja koju su iskusile mnoge bolesne osobe u Tvojim prisutnosti?" Baba je odgovorio jednostavno i neposredno: **Moje je iskustvo da sam Ja jedno sa svakom stvari, svakim ljudskim bićem. Moja ljubav teče prema svakome, jer u svakome Ja vidim sebe. Ako mi netko uzvraća ljubav iz dubine i čistoće svog srca, moja se ljubav i njegova stapaju u jednu i on biva izliječen. Gdje se ljubav ne uzvraća, tu nema izlječenja.**

Kao niz daljnjih Saijevih misli o bolesti i liječenju citirat ću odlomke iz knjige J.S.Hislopa: H: Mislio sam, pošto Bog zna svaki naš problem, ako bi bilo u redu da se izliječi nečija bolest, da bi On to učinio, a da ga se i ne moli za to?

Sai: **Ne! Tvoja je dužnost moliti Boga. Riječi se moraju izreći, i riječi moraju biti ogledalo misli. Misao mora prijeći u istinsku riječ. Potpuno je istinito da Bog zna sve. Ali, On zahtjeva da se izreče istinska riječ. Majka zna da djetetu treba mlijeka da bi se održalo na životu, ali mlijeko se daje kad ga dijete zatraži.**

H: Svami može izliječiti rak čak i kada je u posljednjem stadiju?

Sai: **O, da. Slučaj izvjesne osobe koju poznaješ, dobar je primjer za to. Rak je zahvatio sve. Liječnici su digli ruke, povadili cjevčice, sašili rezove i prognozirali još samo nekoliko dana života. Sada je to snažno i zdravo stvorenje i radi po čitav dan.**

H: Čini li to Svami samo kad je to u skladu s karmom?

Sai: **Ne, ako je zadovoljan osobom, on izliječi odmah. Karma tu nema nikakav utjecaj.**

H: To je vrlo važna informacija. Jer ljudi, kad ih Svami ne izliječi, pripisuju to činjenici da to njihova karma ne dopušta.

Sai: **Ako netko ima čisto srce i živi po Svamijevu učenju, Svamijeva je milost automatska. Nikakva karma ne može to spriječiti.**

H: Svami, ljudi imaju oprečna mišljenja o upotrebi *vibuthija*. Da li bi Svamijev poklonik trebao koristiti *vibuthi* kao jedini lijek protiv bolesti i povreda?

Sai: **Ne uzimaj ozbiljno ni jednu manju bolest ni ozljedu. U ozbiljnim slučajevima najbolje je uputiti molitvu Svamiju. To je važno. Vibuthi se može, a i ne mora koristiti, ali molitva je potrebna.**

H: A što je s pomoći koja je obično dostupna?

Sai: **Neki ljudi imaju povjerenje u liječnike, a neki vjeruju u Svamija.**

H: Ali, Svami, upravo u tome je problem! Ljudi se boje ako uzmu nešto drugo, a ne vibuthi, da iskazuju pomanjkanje vjere u Svamija.

Sai: **U stvari, jedno i drugo može ići zajedno. Može se ići liječniku, a i uzimati vibuthi. Ali, bez obzira na stupanj vjere, najbolje je moliti se Svamiju za Njegovu milost.**

Za Buddha Poornimu 13. svibnja 2006, mladi iz Singapura su održali priredbu pred Svamijem i povodom toga im je dao nekoliko poruka koje su preko interneta podijelili s nama:

Vi ste već oslobođeni ako ste svjesni mene i moje misije te provodite moje učenje. Zbog toga nemojte od mene tražiti oslobođenje u tradicionalnom smislu. Dotaknite druge svojom ljubavlju, molite uvijek za dobrobit drugih i u tome leži vaše oslobođenje. Nemojte brinuti, već molite da se velike stvari dogode ljudima oko vas. Nemojte brinuti. Moji poklonici ne bi nikad trebali brinuti jer će Svami paziti na njih. Nikad ne podcjenjujte snagu molitve, posebno nesebične, čiste molitve koja obuhvaća dobrobit cijelog čovječanstva. Vaše molitve bit će uslišane. Nemojte u svojim molitvama tražiti specifične stvari, jer tad se javljaju želje. Prepustite ishod meni bez obzira za što se molite. Isto tako nemojte zaboraviti; ako nešto radite za mene da ću vam ja pomoći, više nego što možete i zamisliti, da ostvarite svoj cilj. Zato puno molite, naročito za druge.

Moj život je moja poruka. Ovo staro, krhko i slabo avatarevo tijelo ukazuje na prolaznost kao osobinu sveg materijalnog. Nemojte se svađati zbog sitnica ili izgubiti mir uma. Svi mi nosimo privremena odijela koja ćemo jednog dana morati napustiti.

Jednog dana kad svi odbace kostime, koje su nosili, vidjet ćete da su po prirodi mirni i blaženi te da svi izgledaju isto.

Vaš život je moja poruka. Zato živite i dišite kao avatar, jer vi jeste svi božanski a Svamijeva će se misija, naročito i iz razloga što je ostalo još samo 16 godina koliko će se zadržati u ovom fizičkom liku, nastaviti i obuhvatiti svaki kutak ove planete kroz vaš život a ne više njegov.

Od ožujka 2006. godine, nakon jednog intervjua koji je Svami dao poklonicima iz SAD-a, počela se širom svijeta ponovo sve više pjevati **Gayatri mantra**. Moram tu napomenuti da se u Hrvatskoj već nekoliko godina, ujutro - prije polaska na posao - pjeva 108 puta **Gayatri mantra** i mislim da je to vrlo vrijedno i da svima nama pomaže.

Već otprije se znalo da nas pjevanje **Gayatri mantr**e štiti od zla, podaruje mir uma i pomaže razaranju negativnih karmičkih posljedica. Svami je više puta naglasio da je u stara dobra vremena pjevanje **Gayatri mantr**e bila duhovna praksa koju su svi izvodili bez obzira na kastu i vjerovanje, no mnogi su to u današnje vrijeme zapustili. Na taj način su se utjecaji negativne karme tako nataložili da čovječanstvo upravo stenje pod teretom raznih događanja. Svami u svojem bezgraničnom milosrđu stalno nam pomaže i ublažuje utjecaje te negativne karme, a što se tad odražava na njegovo tjelesno zdravlje. Da bi što više uživali u Svamijevoj prisutnosti, trebamo preuzeti odgovornost za svoja djela i skinuti dio tereta s njegovih leđa, a u tome nam pomaže izgovaranje **Gayatri mantr**e. Zadovoljstvo je čuti da se putem interneta pokrenulo više tisuća ljudi i da u isto vrijeme uvijek četvrtkom i nedjeljom pjeva **Gayatri mantru** za dobrobit cijelog čovječanstva.

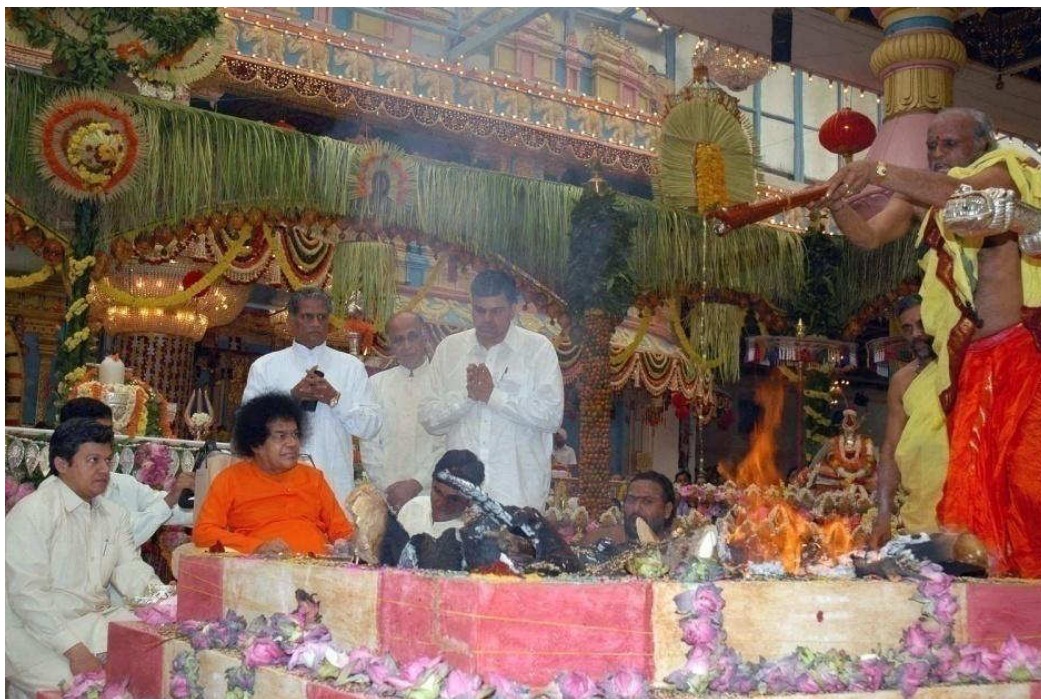
Živjeti s Babom znači biti spreman na sve moguće promjene i imati povjerenje da on bolje od nas znade što je za nas dobro. Godinama sam tiho patila što se u **Sai centru Tuškanac** postepeno smanjivao broj članova, zatim što je preseljen u Preradovićevu ulicu, zatim što mu je ime promijenjeno u **Sai centar 2**. No, nakon što mi je Svami materijalizirao medaljon s likom božice **Lakšmi** promijenili smo ime u **Sai centar Lakšmi**. Na kraju sam se, zbog meni nepovoljnog termina sastajanja ponedjeljkom, preselila u **Sai grupu Šankare** gdje su sastanci nedjeljom kad sam ja jedino slobodna. Svami mi je pokazao da sve to nije važno i da vodi brigu o meni, iako sve nije bilo više onako kao zadnjih godina.

Budući sam u vrijeme kad je Velimir bio u vojsci prolazila vrlo teško razdoblje kada nismo imali nikakvih prihoda osim moje penzije u kritičnom trenutku najprije se javila Zdenka iz Australije (koja me i dovela Babi još 1982.) i uputila mi preko svoje mame pomoć da lakše preživimo to krizno razdoblje. Zatim su mi, sve do Velimirovog izlaska iz vojske, nesebično pomagali poklonici iz **Sai centra Lakšmi** i **Sai grupu Šankare**. Tu još trebam spomenuti Vesnu i Mladena koji su godinama pomagali najprije u izdavanju knjiga, a kasnije meni i mojoj obitelji da uspijemo u najkritičnijem razdoblju nekako spajati kraj s krajem, te Mariju i Marjana koji su svoje skromne mogućnosti dijelili samnom, rekla bih, obiteljski. Beskrajno sam Svamiju i svima njima zahvalna za ljubav i pomoć koju su mi pružili.

ATI RUDRA MAHA YAGNA U PRASHANTHIJU, kolovoz 2006.



Yagnu je izvodio 121 svećenik



Svami promatra izvođenje yagne

Do zadnjeg trena nisam znala da li ću moći iskoristiti poziv prijatelja iz Austrije da im se pridružim na putu k Svamiju, no, ipak se sve u zadnji čas sredilo. Svami je, znajući za moju veliku čežnju da dođem nakon tri godine ponovno u Njegovu blizinu, dopustio da dođem i prisustvijem **Ati Rudra Maha Yagni** velikom žrtvenom obredu za dobrobit cijelog svijeta. Za održavanje *yagne* sam saznala iz časopisa *Sanathana Sarathi*, časopisa koji već 50 godina izlazi u Prashanthi Nilayamu. Samo nekoliko dana prije odlaska na put saznala sam kakva je to milost prisustvovati takvoj *yajni* koja se održava u prisutnosti *avata*ra.

U Prashanthi Nilayam smo stigli u nedjelju oko podne i brzo sam se spremila za popodnevni *daršan*. Znala sam već iz pričanja drugih da se Svami vozi u zatvorenom autu, no prvi puta sam to doživjela i bilo mi je teško to prihvatiti, a kad je Svami izišao iz auta i uz pomoć studenta ustao i napravio nekoliko koraka rasplakala sam se. Svami, onako malo pogrbljen, podsjećao me je jako na moju pokojnu mamu, a dok je polako koračao, činilo mi se, kao da se sve više prigiba pod teškim križem koji smo mu mi "natovarili"... Došao je do svoje stolice u Kulwant hali i kad je sjeo izgledao mi je u licu još mlađi nego pred tri godine kad sam ga zadnji puta vidjela. Već prvi dan mog boravka u Prašanthe Nilayamu dao mi je priliku gledati ga sat i pol kako uživa u *bhajanima* i svojim studentima. Bio je to divan *daršan*; ispunjavao me radošću, mirom i

snagom tako da je sav umor od puta bio izbrisan. Svami je slušao svoje studente vrlo zadovoljno, malo je dizao ruku na blagoslov, malo je njome lupkao po rukohvatu naslonjača, a zatim bi zatvarao oči ili gledao negdje prema nebu.

Studenti iz Bangalorea pripremili su te nedjelje za Svamija krasan program novih *bhajana* koje su sami komponirali. Svami je sjedio u svojoj stolici i s uživanjem slušao studente. Od vremena do vremena podizao je ruku na blagoslov, zatim je ritmično lupkao po stolici, pa je opet od vremena do vremena podizao pogled k nebu ili sjedio zatvorenih očiju.

Dok sam ga tako gledala i upijala Njegovu ljubav i blagoslov, napetost, koju sam osjećala zadnjih 3 godine od kada nisam bila u Prashanthi Nilayamu, počela je polako popuštati. Uživala sam u atmosferi mira i blaženstva što je proizlazila iz Babine prisutnosti. Često su me ljudi pitali što je to što me Babi toliko privlači i zašto kažem da se tamo „regeneriram“.

Važna osobina realiziranog Učitelja jest da posjeduje sve moći, a jedna je od tih moći da je u stanju izazvati u izabranoj osobi stanje blaženstva. Šri Narasimha Svami je u knjizi „Sai Babin život“ (4.dio) napisao da kad *jogiji* dosegnu *atman* tad su u stanju prenijeti to blaženstvo na osobe koje su spremne da ga prime.

G.S. Khaparde, visoko školovani sanskritolog, opisao je svoja iskustva sa Shirdi Babom koji je dobacivao za vrijeme sastanka *jogističke* pogleda nekim osobama i dovodio ih u stanje blaženstva: To blaženstvo je prekrilo sve druge njihove mentalne reakcije. Mogao ih je satima držati u tom stanju svijesti ne dopuštajući da bilo kakva druga misao pokvari taj ugođaj.

Mnogo sam puta doživjela to blaženstvo i u Babinoj prisutnosti zaboravila sve svoje probleme, sve što me je okruživalo i nikakva mi misao nije kvarila taj ugođaj. Bila sam toliko sretna da su mi suze radosnice obiljevale lice i vrijeme je prestalo postojati. On je za mene utjelovljenje ljubavi, radosti i mudrosti.

U *satsangu* s gospodinom Venkateshom, 2. kolovoza 2004. godine - inače, mojim omiljelim predavačem na predavanjima u 10 sati u Prashanthi Nilayamu - pronašla sam njegov vrlo zanimljiv tekst koji je služio kao pojašnjenje fotografijama koje je podijelio. Na fotografijama je vidljiva Svamijeva energija. Kad dolazi na *daršan* On zrači neizmjereno velike količine energije koja iznosi od 27.000 do beskonačno jedinica energije (2 i 7 daju 9). Svaki puta kad dođe na *daršan* zrači najmanje 27 tisuća jedinica. Kad ste u prisustvu nekog sveca osjetit ćete zračenje od 7 tisuća do 27 tisuća jedinica, a kad ste u prisustvu običnog čovjeka, možete osjetiti zračenje od 0 do 7 tisuća jedinica. Na žalost, mi nismo u stanju primiti svu tu energiju, a za to nije odgovoran Bog nego mi. U nama postoji šest neprijatelja (želja, bijes, vezanost, ponos, pohlepa i ljubomora) te šest prijatelja koji se stalno međusobno bore. Od više ljudi na *daršanu* neki imaju prekrasan *daršan*, a neki loš. Tko je odgovoran da *daršan* doživljavamo na različite načine? Naši neprijatelji, naše negativnosti su odgovorne za to...

Jedino u Indiji kod Babe uspijeva mi da prijatelji u meni nadvladaju neprijatelje i zato u Svamijevoj blizini osjećam tako jako Njegovu energiju. To moram naučiti primjenjivati i kod kuće, tad bi moj život bio puno jednostavniji.

Iako ovog puta nisam imala intervju, uspjela sam dobiti u nekoliko navrata Svamijev blagoslov i smiješak iz auta. Posebna je milost bila prisustvovati *Maha yagni*. Svami je satima boravio s nama u Kulwant hali i svakodnevno je držao govore.

Mantre, kojima se želi umilostiviti Šivu, vrlo su snažne, a odjekivale su od ranih jutarnjih sati. Osjećala sam se kao da punim baterije. U popodnevnom programu izvodili su se najljepši mogući *bhajani* posvećeni Šivi, a meni se pritom srce topilo od miline. Svami je prisustvovao gotovo cjelodnevnom programu, tako da smo imali *daršane* duge i po nekoliko sati. Pred svima je materijalizirao mnoge predmete, prekrasni prsten za Vinay Kumara organizatora *yajne*, lančić za mladog Rusa koji je zajedno s Amerikancem pjevao **Vede**, lingu s postoljem za glavnog svećenika koji je vodio *yagnu* i još mnogo lančića i prstenja za razne izvađače. Uopće to je sad postala praksa da Svami manje zove na intervju, pogotovo Zapadnjake, no skoro svakodnevno vani pred svima materijalizira, ne samo *vibhuti*, nego i razne druge predmete.

Budući smo stigli u Prashanthi Nilayam desetak dana prije održavanja *yajne* uživala sam u to vrijeme u svim aktivnostima koje se redovito odvijaju u *ašramu*, jer još nije bilo previše ljudi. Tako sam jednog jutra rano otišla u redove za pjevanje *omkara* (dvadesetjedan put ponavljanje *oma*) u hramu. Bilo je to vrlo snažno. Tada sam se sjetila davnih dana, kada sam prije skoro 20 godina prvi puta sjedila u tom istom hramu koji je izgledao malo drugačije. Tada je samo jedna ženska osoba prekrasna glasa pjevala budnicu Bogu (sad *suprabatam* pjeva više ženskih osoba) i sve su me trnci prolazile od miline njena glasa i predanosti s kojom je pjevala. Kad sam došla godinu dana kasnije ona više nije pjevala budnicu. Kad sam se među Indijkama malo raspitala zašto ona ne pjeva, iako sam je viđala u hramu, saznala sam nešto što me stvarno iznenadilo. Svami je tako odlučio, iako On nikad ne prisustvuje tom pjevanju u hramu. Indijka koja mi je pričala o tome blago se smiješila i šapnula mi kako se ta osoba previše vezala na Svamijev

fizički lik a to nije dobro, jer budnica je pjesma Bogu i svakom čovjeku. Koliko sam toga trebala naučiti o Indiji, toj čudesnoj zemlji koja me jako privlačila, o kojoj sam vrlo malo znala, a posebice o načinu života ljudi koji s Babom žive već godinama.

Ovaj puta sam prisustvovala i pjevanju *bhajana* obilazeći rano ujutro *ašram* (*nagasatkirtan*). Više godina se to nije moglo jer ako se prisustvovalo *nagasatkirtanu* kasnilo se na izvlačenje redova za ulazak u *Kulwant* halu.

Ašram se sve više punio; Anil Kumar, a i drugi predavači na predavanjima u 10 sati, pokušali su nam objasniti što je to zapravo *yagna* i zašto se izvodi.

Prvog dana *yagne* 9. srpnja 2006. Svami je u svom govoru rekao:

Nažalost, Vede su izgubile svoj nadmoćni položaj zbog slabe zaštite. Rijetki su ljudi koji se redovito bave ozbiljnim proučavanjem Veda i pjevaju vedske mantrе. Redovito proučavanje Veda i provođenje u djelo vedskih izričitih naloga donosi ljudima sve vrste dobrobiti. Vede su kao Božji dar nastale za dobrobit cijeloga čovječanstva. One ne prave nikakvu razliku na osnovi religije, kaste ili narodnosti. Mantrе Veda mogu svi pjevati. Temeljni principi koji vladaju ljudskim životom i sudbinom sadržani su u Vedama. One su Božji dar za dobrobit cijeloga čovječanstva.

Svami je tada pozvao dva mladića iz inozemstva; jednog iz Rusije, drugog iz Amerike (koji studiraju u *Prasanthi Nilayamu*) i rekao im da recitiraju jedan dio iz *Veda*, a Svami ih je gledao sa smiješkom dok su pjevali i vidjelo se da je zadovoljan. Zatim je nastavio govor:

Svamijeva je želja da se Vede prošire u svim zemljama, kako bi svaki čovjek, bez obzira na religiju, kastu ili narodnost naučio Vede i pjevao ih. Nastojite naučiti Vede sve ljude jer one otklanjaju tugu. Yajna koja se izvodi sada razlikuje se od drugih rituala, ona je za dobrobit cijeloga čovječanstva. Neki sretnici uče Vede i šire ih. Danas svi studenti u Sri Sathya Sai odgojno-obrazovnim ustanovama uče Vede. Kao uvod u to učenje, treba steći znanje sanskerta, jezika kojim su napisane Vede.

Vede se ne smiju zapostavljati. Tajna cijele kreacije sadržana je u Vedama. One su cilj i svrha ljudskog života. Sve što se odnosi na stvaranje, održavanje i uništavanje univerzuma postoji u Vedama. Ljudi sada mogu spoznati veličanstvenost Veda. Kamo god pođete, čak i po selima, naići ćete na žene koje pjevaju vedske mantrе. Vede su vrlo svete.

Ova yajna se izvodi za dobrobit svijeta. Ima jedan vrlo važan aspekt ovog obreda. "Atirudra maha yajna" štiti i njeguje božansku prirodu u ljudskim bićima, a otklanja i umanjuje demonske osobine. Na taj način ona djeluje na dobrobit čovječanstva.

Vinay Kumar se oženio prije deset godina. I on i njegova supruga služe Svamija. Kad su oni predložili da će voditi ovu yajnu, ja sam ih pitao: "Dragi moji, vi predlažete da ćete voditi ovu yajnu u Prasanthi Nilayamu. Želite li dobiti sina?" Oni su istovremeno odgovorili da im to nije želja ni motiv njihove molitve. Tada sam ih upitao što drugo žele. A oni su odgovorili: "Svami, mi želimo samo Tebe!"

Trebalo bi biti više takvih ljudi, njihov broj bi trebao rasti. Kad su vođe dobri i sposobni, sve se u svijetu odvija glatko. Nažalost, danas je svijet došao u ovo žalosno stanje zbog toga što nedostaje ispravno vodstvo. Na svim poljima potrebni su dobri vođe-u odgoju i obrazovanju, u politici, religiji, duhovnosti...Ali danas rijetko pronađete dobre vođe na bilo kojem polju. Kamo god pogledate, svako ljudsko nastojanje zagađeno je pohlepom za novcem. Sve je samo biznis.

No Sri Sathya Sai organizacija nema takvih problema. U našim organizacijama sve je besplatno. Školovanje od prvog razreda do postizanja akademskih titula se ne naplaćuje. Isto je i s našim bolnicama. U našim općim i super specijalističkim bolnicama medicinske usluge se ne naplaćuju. Vanjske bolnice traže za operaciju srca tri do četiri stotina tisuća rupija. Kako mogu siromašni ljudi nabaviti tako golemu svotu novca? Ona im je nedostižna. U našim bolnicama medicinske usluge, uključujući i specijalističke se ne naplaćuju. Siromašni ljudi dolaze k nama na liječenje bez i jedne rupije u džepu, a vraćaju se kućama posve izliječeni.

Utjelovljenja Božje ljubavi, „atirudra maha yajna“ je veliki, vrlo sveti i djelotvoran obred. Kod svakog žrtvenika jedanaest svećenika obavlja ritual. Jedanaest je takvih žrtvenika pa će sudjelovati 121 svećenik koji će izvoditi razne obrede na toj yajni. Za svaki žrtvenik bit će zadužen jedan glavni svećenik koji će se brinuti za sve u vezi obreda. Yajna će biti uspješna jer će svi zajednički doprinijeti njezinom uspjehu. Sve se može postići samo jedinstvom. Rezultat jedinstva je čistoća, a Bog se očituje iz čistoće. Zato bi se svi trebali ponašati kao braća i sestre.

Naša se grupa svakodnevno sastajala i proučavala materijale o *yagni* kako bi što bolje spoznali i doživjeli taj tako važan događaj. Tako smo naučili da se *yagna* izvodi za univerzalno dobro, mir i sreću.

U svakoj duhovnoj aktivnosti postoje tri aspekta. Prvo, ritualni aspekt, drugo, unutrašnje značenje, i treći koji je povezujući - predanost.

Ritualni aspekt čine svi ljudi i sva sredstva uključena u izvođenje ili promatranje tog događaja. Da bismo ovaj ritual izveli s iskrenošću, postojanošću, odlučnošću i čistoćom potrebna je predanost.

Unutrašnje je značenje, koje se mora spoznati u svakoj duhovnoj aktivnosti, vrlo važno da bismo iskusili onaj blaženi dio rituala. Predanost nam pomaže da ritual izvedemo iskreno da bismo postigli mudrost i poniznost. Poklonik mora biti vrlo ponizan, spreman postići znanje i spreman primiti unutrašnje značenje rituala.

Cilj je *yagne* univerzalni mir i sreća; to je molitva za dobrobit, napredak, sigurnost cijelog čovječanstva. Ako pogrešno vjerujemo da *yagnu* izvodimo za osobne svrhe, tada je zapravo uopće ne izvodimo.

Isto tako, osnova za izvođenje *yagne* je ispravnost. To znači, da nepravedan čovjek nije pogodan niti sposoban za izvođenje *yagne*. Dakle, temelj svake *yagne* je *dharma* ili ispravnost.

Postoji definirana procedura kako se izvodi *yagna*, a procedura je neophodna i za bilo koju duhovnu aktivnost. **Vede** govore o procedurama koje treba slijediti tijekom izvođenja *yagne*, kako je izvoditi, kada započeti, što napraviti, kako to napraviti, koliko dugo treba trajati, koliko stvari treba imati, što se treba ponuditi; sve to je jasno izrečeno

Znamo da postoje četiri *Vede*: *Sama Veda*, *Yajur Veda*, *Rig Veda* i *Atharvana Veda*, a o *yajni* govori *Yajur Veda*. Iz nje se rađaju, tri grane znanosti. Ova tri područja predstavljaju temeljne principe uspješnog izvođenja *yagne*.

Prva grana znanosti odnosi se na povoljno vrijeme i trajanja svake *yagne*. Druga grana govori o mjestu izvođenja *yagne*, o područjima i mjestima na kojima se podiže oltar u kome je žrtvena vatra, o njegovim dimenzijama, dužini i dubini, broju stepenica te u kojem smjeru mora biti podignut. Treća grana govori o intonaciji i izgovaranju *mantri* za vrijeme *yagne*. Svaka *mantra* se mora izgovarati na određen, definiran način. Svako ime, svaka riječ ima svoju ljepotu u jedinstvenom naglasku i izgovoru. Ako se ne izgovara točno, gubi se duh same mantre.

Yagne se mogu podijeliti u tri kategorije u odnosu na ljude koji ih izvode jer ne mogu svi izvoditi sve *yagne*. No, svatko od nas bi trebao izvoditi bar tri vrste *yajne*:

Prve, kao izraz zahvalnosti Bogu na ovom prekrasnom daru života, tijela i zdravlja. Baba kaže da je Bog taj koji čini svaki dio našeg tijela učinkovitim i efikasnim, i zato bismo mu trebali biti zahvalni.

Druge, kao zahvalnost mudracima, svecima, isposnicima i prorocima koji su nam dali spise i znanja te svjedočili svojim životima kako doseći božanskost. Mudracu ili *rishiju* možemo zahvaliti na način da djelujemo u skladu sa zapisima u svetim spisima. Življenje prema zapisanom izraz je zahvalnosti.

I treće, kao zahvalnost našim roditeljima. Ali kako zahvaliti roditeljima? Sigurno ne laskavim riječima. Pokušajmo im ugoditi. Služimo im. Živimo prema njihovim očekivanjima. Neka budu ponosni na nas.

Ašram je bio krcat ljudima, pretežno Indijcima a za vikend je stiglo još mnogo autobusa s poklonicima koji su željeli bar dva dana prisustvovati *yagni*. Iako su bile velike gužve u dućanima i kantinama, u *ašramu* vladalo je posebno ozračje ljubavi.

U svom govoru 4. dana *yagne* Svami je rekao:

Dragi studenti, nekoliko stvari vam moram naglasiti. Sve to spominjem samo zato da ispravim vaše ponašanje. Ljubav, ljubav, ljubav, ljubav! Njeguajte ljubav! To je dovoljno. No ta ljubav se ne smije usredotočiti na izvanjsko, već na Boga. Tada ćete postati dobri ljudi. Inače, kakve koristi od vaše naobrazbe? Danas naobrazba vodi do nemira. Da bi se ta situacija popravila, obrazovanje treba nadopuniti odgojem - educare. Obrazovanje se stječe iz knjiga, a odgoj izvire iz srca. Zato treba djecu odgajati. Odgoj obuhvaća isticanje ljudskih vrijednosti koje su latentne u srcu. Svjetovno obrazovanje stječe se iz knjiga. Obrazovanje se može usporediti s nosom kojim udišemo zrak, a odgoj sa samim dahom. Ako nema daha, znači da je nastupila smrt. Slično tomu, ljudskost ne može preživjeti bez ljudskih vrijednosti koje se moraju manifestirati procesom odgoja.

Dragi studenti, svi ste vi utjelovljenja božanskoga Sebstva. Svi ste vrlo dobri mladići i djevojke. Uistinu ste zlatna djeca. No ne smijete biti 14 karatno zlato, već čisto 24 karatno zlato. Ne smijete izgubiti svoju vrijednost. Ako tako živite kao čisto zlato, ja ću vas obasuti svom mogućom pomoći, i financijskom i duhovnom, u svemu što poduzimate i u svemu čemu težite. Postat ćete dobri. Stećite ugled za svoje roditelje, za svoju ustanovu u kojoj se školujete i za Svamija.

Svami je tada ponovno pozvao studente iz Amerike i iz Rusije i rekao im da recitiraju *namakam* i *sri suktam*. Zatim je nastavio:

Ovaj mladić je iz Amerike, a onaj iz Rusije. Vidite li kako jednoglasno pjevaju! Oni znaju recitirati nekoliko vedskih mantri. I mnogi ljudi iz raznih zemalja uče Vede. Samo ih Indija zapostavlja.

Stranci uče sanskrt i jasno pjevaju Vede, s pravilnom intonacijom. A što Indijci uče? Razne dječje pjesmice uče djecu od ranih dana. To nije ispravno obrazovanje.

Mlade treba upoznati sa svetošću indijske kulture i duhovnosti. Moral i besprijeekornost karaktera majka su i otac indijske kulture. Staloženost je sestra, a hrabrost brat. Nažalost, danas ljudi njeguju prolazne odnose, a zaboravljaju vječne i svete. Nemojte gajiti prolazne odnose.

Za vrijeme Maha yagne snažno sam osjećala da u toj vatri sagorijevaju i moje pogreške, strahovi, gorčine i sve ono što mi u svakodnevnom životu kod kuće predstavlja veliki problem. Babina milost spustila se na mene u toj mjeri da sam se iz dana u dan mijenjala i to ne samo u duši već i fizički. Izraz lica postao je mlađi (bar su mi to govorili ljudi koji me dobro poznaju), radosniji, opušteniji. Ljudi koje sam sretala činili su mi se ljepši, bolji i prema svima sam osjećala duboku povezanost kao da smo svi jedna velika obitelj.

Svami je u svom govoru 6. dana yagne rekao: **Potrudite se i spoznajte tu istinu. Nesposobni kontrolirati svoja osjetila, nesposobni odreći se vezanosti za tijelo, vi zapostavljate vječnu Istinu. To je posljedica vašega tako zvanog svjetovnog obrazovanja. Kakva je priroda Istine? Bog je bez svojstava, On je čist, On je krajnje utočište, vječan je, neokaljan, prosvijetljen, slobodan. Zaboravljajući sve to, mi slijedimo osjetila akcije i percepcije, slijedimo um koji je nestvaran. Poznajete li prirodu uma? On bez ikakva razlučivanja trči za svjetovnim stvarima. Sličan je muhi - jednog trenutka počiva na mirisnu cvijetu, a već sljedećeg sjedi na smeću koje se odvozi kolima. Kako možete vjerovati takvom prevrtljivom umu? Um je poput ludog majmuna, a tijelo je slično vodenom mjehuriću. Nažalost, danas polažemo našu vjeru u takvo tijelo i takav um. Onoga dana kad napustite vezanost za tijelo, kad zaboravite osjetila i kontemplirate o pravoj prirodi Sebstva i sami ćete postati utjelovljenje božanskog Sebstva. Vi niste samo ljudsko biće, vi ste uistinu Bog. No unatoč toga, nažalost ste zavedeni pa sebe smatrate ljudskim bićem. Odjenuli ste ogrtač ljudskog tijela samo da biste živjeli na tom svijetu. Ovaj ljudski lik je taj ogrtač. Tako dugo dok ste na svijetu, nosit ćete taj ogrtač. Onoga trenutka kad se vratite u svlačionicu, ostavit ćete tu odjeću. Tako odjeveni vi glumite jednu ulogu. Kad skinete tu odjeću, ponovno postajete svoje iskonsko Sebstvo.**

Biti čovjek, to je nešto sveto i božansko. Ali danas čovjek gubi tu svetu i božansku prirodu umirući a ne spoznavši svoju svetu i božansku ljudskost. To je posve ludo. S druge strane, čovjek treba žrtvovati sebe. Vaše obrazovanje, vaša inteligencija, vaša tjelesna snaga i energiju, sve je to kratka vijeka. Umjesto toga, morate težiti da spoznate vječnu pravu prirodu Sebstva. Vi niste tijelo.

Svakog se dana izvodilo obredno pranje *linge* (*abhišeka*) koja je postavljena na oltar još prvog dana, a poklonici su poslije *puje* mogli na dlan dobiti par kapi tog nektara. Osim toga je Svami svakodnevno dijelio *prasadam* bilo da se radilo o voću ili slatkijima. Iako mi nije bilo baš lako sjediti na podu i po 12 sati dnevno, sve to nije bilo ništa u usporedbi s milinom, ispunjenošću i radošću koja bi me preplavila kad se pojavio Svami i s nama proveo nekoliko sati.

U svom govoru 9. dana *yajne* Svami je rekao:

Utjelovljenja ljubavi! Svi ovi svećenici koji su se okupili ovdje radi ovoga žrtvenog obreda zadnjih deset dana plemeniti su ljudi. Bez obzira na njihov mentalni sastav, njihovi umovi su bili postojano usredotočeni na ovu božansku zadaću. U toj grupi ima i nekoliko mladića. Zemlja treba takve mlade ljude. Ja sam vrlo sretan među mladima. Dat ću im sve što požele. Razgovarat ću s njima poslije obreda i ispuniti im sve želje. Bit ću sretan što ću provesti s njima neko vrijeme. Neki od njih pokušavaju njegovati osjećaj nevezanost, ali to im ne uspijeva. Naučit ću ih kako da se lako odvežu. Naš glavni svećenik može vas svojim primjerom voditi u tom pogledu jer on provodi u djelo sve što poučava druge. Kad slijedite takva učitelja možete nadvladati svaku prepreku i stići na svoje odredište. Čovjeku je vrlo lako stići do Boga jer On pripada vama, a vi pripadate Njemu. Odnos između vas i mene slični odnosu između oca i sina. Zato, budite sretni, hrabri i uvijek radosni.

Približavao se kraj *yagne* ali i našeg boravka u *ašramu* i nekako sam se teška srca opraštala od Svamija i svih događanja koja su me tako ispunjala u zadnjih mjesec dana. No, znala sam da se sad tako "napunjenih baterija" trebam vratiti u svoju sredinu i djelovati iz tog stečenog mira na svoju okolinu te djelovati požrtvovno i svima širiti ljubav i mir.

U svom zadnjem govoru Svami je rekao:

Želio bih naglasiti najvažniju stvar na svijetu, a to je da morate njegovati duh požrtvovnosti. Čovjek ima mnogo želja. Sve one moraju se ponuditi Bogu da mu ugodite. Ne ograničavajte se na vlastite interese. Bolje je pomoći nego biti sebičan. Bez obzira koju aktivnost poduzimate, smatrajte da to

činite da zadovoljite svoje srce i uzdignete svoj duh. Ovaj se obred priređuje zato da čovjek shvati pravu prirodu Sebstva , a ne da postigne neku fizičku ili svjetovnu dobrobit. Vi ste sudjelovali u ovom svetom obredu za vlastito dobro i za dobrobit cijeloga čovječanstva, jer taj obred nije se izvodio samo zbog nekoliko pojedinaca, već zbog cijeloga svijeta. Mantrе koje su se ovdje pjevale miješale su se u zraku i širile cijelim univerzumom, a ti sveti zvukovi ušli su u vaša srca i pročistili ih. Zato nemojte misliti da su te mantrе ograničene samo na ovo mjesto. One su se proširile na cijeli svijet. Ovaj obred ne donosi samo korist Indiji, već svim zemljama svijeta. Postoje razlike u jezicima koji se govore u raznim zemljama, ali nema nikakve razlike u osjećajima. Ljudi iz mnogih zemalja; iz Amerike, Rusije, Afrike sudjelovali su u ovom obredu s mnogo entuzijazma. I oni uče vedске mantrе. U takvu pjevanju nema ni tračka sebičnosti jer su one za cijelo čovječanstvo, za dobrobit svakoga ljudskog bića. Vede transcendiraju pojedinca, one se odnose na zajedništvo. Čak i Zapadnjaci sada tiskaju vedске tekstove sa željom da ljudima svih zemalja prošire poruku Veda. Bez sumnje, Zapadnjacima je teško izgovarati vedске mantrе zbog raznih slogova. Neke mantrе sličе mucanju. Ali uz mnogo truda, oni ih ipak uče ispravno izgovarati. Čovjek može sve postići, samo ako to čvrsto odluči.

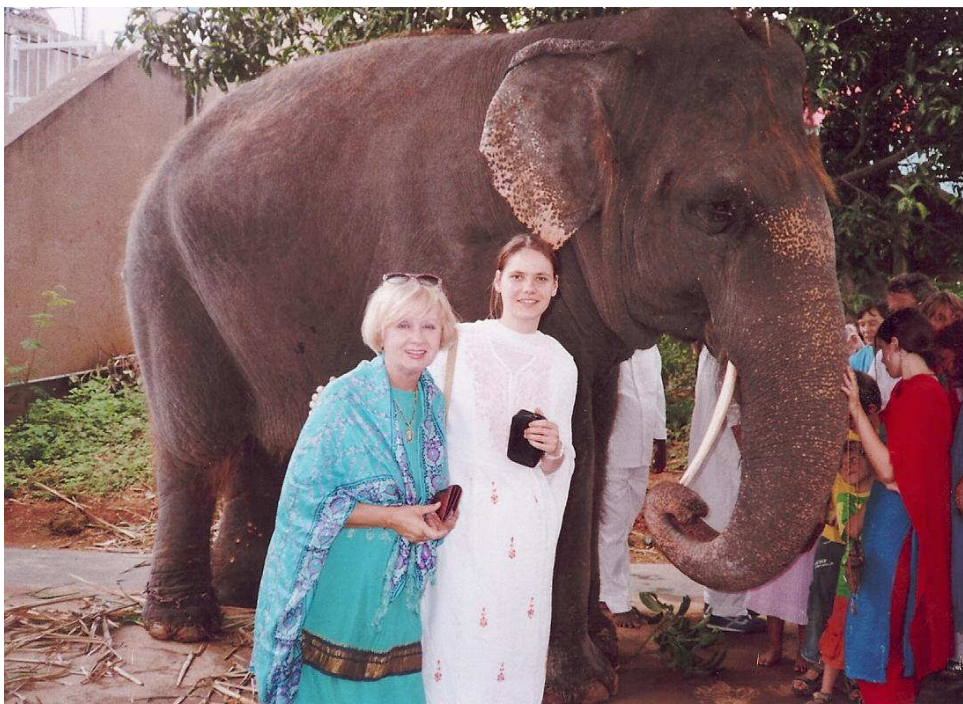
Ako ste odlučili ono što je trebalo odlučiti, držite se toga dok ne uspijete. Ako ste željeli ono što je trebalo željeti, ustrajte u tomu dok vam se želja ne ostvari. Ako ste molili ono što je bilo potrebno moliti, ne popuštajte dok to ne dobijete. Ako ste mislili ono što je trebalo misliti, držite se toga dok ne uspijete.

Gospod meka srca mora popustiti vašim željama. Ustrajte, budite uporni i nikad ne popuštajte. Jer čovjekova je osobina da se nikad ne povuče niti napušta svoju odluku.

U budućnosti se ova atirudra mahayajna mora izvoditi na nekoliko mjesta jer se ona tiče svih i nije ograničena na jednu zemlju, religiju ili kastu. Ona se izvodi za dobrobit cijeloga svijeta. Ako je i dalje budete izvodili, uskoro će se ljudi iz cijeloga svijeta ujediniti.

Gdje je jedinstvo, ondje je čistoća, a gdje je čistoća, ondje je Bog. Stoga treba težiti jedinstvu. U grupi koja je jučer pjevala Vede bio je jedan mladić iz Rusije, Irana i nekoliko Amerikanaca. Morate ostvariti i njegovati takvo jedinstvo. Ako među vama postoje neke razlike u mišljenju, odmah ih otklonite. Budite jedinstveni. Svi trebaju živjeti i biti poput braće i sestara. Samo ćete tada biti vrijedni, a vaše rođenje kao ljudskog bića imat će svoj pravi smisao.

Nakon povratka kući primijenila sam Svamijeve riječi da se ne ograničavam na vlastite interese. Da bih financijski pomogla svojoj obitelji prihvatila sam se čuvanja još dvoje djece, svoje nećakinje, tako da sam sada često okružena i s petero djece. Iako je to fizički dosta naporno, boravak s djecom uvijek mi je bio nešto lijepo i čisto. Takve stvari činimo da zadovoljimo svoje srce i uzdignemo svoj duh.



Gisela i ja u kolovozu 2006. sa Sai Gitom koja je ni godinu dana kasnije napustila tijelo, nakon što joj je Svami podijelio Svoj blagoslov vrativši se iz Kodaikanala.

RADIO SAI GLOBAL HARMONY

Radio Sai Global Harmony objavljuje svakodnevno razne emisije koje se slušaju širom svijeta a govore o raznim događajima iz naših života sa Svamijem. Toliko mnogo mi znače ti tekstovi da ih želim podijeliti na ovim stranicama sa čitateljima ove knjige.

Evo jedne divne zgrade iz 1989. godine, a to je bila godina kad sam prvi puta posjetila Svamija.

Nakon što su završili ispiti i kad su se učenici trebali vratiti svojim kućama, Svami im je dijelio prasadam. Jednom je dječaku posebno napomenuo da vibuthi koji mu je dao preda svojim roditeljima koji nisu bili dobro. On ga je sretan ponio u hostel i stavio u ormar.

*Kad se je nekoliko tjedana kasnije vratio u Brindavan na Svamijev daršan Svami ga je pozvao i predao mu je vrećicu s vibuthijem na kome je pisalo da je za majku. To je bila ona ista vrećica koju mu je Svami predao nakon svršetka škole a on ju je nesvjesno zaboravio u ormariću u hostelu. Svami je pritom rekao: **Ako Svami nekome nešto daje to ima svoju svrhu i izraz je ljubavi koju si nitko od vas ne može predstaviti. Slijedite uvijek točno Svamijeve upute.***

Vrlo interesantan je bio i transkript razgovora koji se vodio na Sai radiju u siječnju 2003. godine između profesora G. Venkataramana i Sri Leonarda Guttera, jednoga od utemeljitelja i člana prvoga koordinacijskog odbora Sai organizacije u Argentini, sadašnjeg člana Prasanthi Savjeta.

GV: Sai Ram, dobro došli u naš studio, brate Gutter! Vidim vas ovdje svaki puta kad je neka svečanost, ali mnogi naši slušatelji ne vide vas, osobito zato jer dolazite iz dalekoga kontinenta Latinske Amerike, iz Buenos Airesa u Argentini. Recite nam, molim vas, kad ste došli i kako ste došli k Svamiju jer On razne ljude privlači na različite načine. Kako je privukao vas?

LG: Moja priča je vrlo zanimljiva. Bilo je to prije dvadeset dvije godine. U to vrijeme bio sam već na duhovnom putu u organizaciji Raja Yoga i čuo sam za Svamija, ne sjećam se kako, ali čuo sam za Njegovo ime.

GV: Je li se to dogodilo kao i s Hislopom i mnogim drugima? Oni su čuli za Svamija od Indre Devi.

LG: Ne, nije bilo tako. Ne znam gdje sam čuo za Svamijevo ime. Čuo sam o Njemu u Argentini i vrlo me zainteresirao. Članica organizacije u kojoj sam se nalazio posjetila je Indiju. Na putu za Indiju zaustavila se u Velikoj Britaniji gdje je posjetila jednu knjižnicu. Tamo joj je s police pala na glavu jedna knjiga. Bila je to knjiga o Svamiju.

GV: Knjiga joj je pala na glavu? To je bila direktna transmisija znanja. Daršan snova!

LG: Upravo tako! Odlučila je doći ovamo i Svami ju je pozvao na razgovor. Kad se vratila u Ameriku, pričala je mnogo o Svamiju. Kao što sam vam rekao, u to vrijeme pripadao sam drugoj organizaciji. Tada sam jedne noći sanjao Svamija. Bio je to moj prvi san sa Svamijem.

GV: Vidjeli ste Svamija u snu?

LG: Da, vidio sam Ga u snu.

GV: U fizičkom liku?

LG: Da.

GV: Zadivljujuće je kako je mnogo ljudi imalo tu vrstu iskustva.

LG: Meni je to bilo nešto posebno. Osim mene bilo je u sobi još sedmero drugih ljudi. Ušao je Svami i ja sam pomislio (to se događalo u snu): "No, sad ću saznati jesi li Ti avatar. Ako jesi, kad mi se približiš, morat ću nešto osjetiti." On mi se počeo približavati, a ja sam Mu se iznenada duboko poklonio. Pomislio sam : "Što to radim? Ja nisam Sai poklonik." Činilo mi se čudnim da se duboko klanjam pred Njim.

GV: Tada ste već čuli za Njega. Jeste li vidjeli Njegovu fotografiju?

LG: Čuo sam za Njegovo ime i tada sam Ga vidio u snu, ali nisam vidio Njegovu fotografiju. Kad je u snu došao do mene, iznenada sam počeo osjećati valove energije, javljao se jedan val za drugim.

GV: Vrlo zanimljivo. Upravo to isto rekao je i gospodin Jum Sai prije nekoliko dana.

LG: Jedan val energije dolazio je za drugim. Činilo mi se da sve stanice moga tijela bujaju od energije.

Svake je stanica eksplodirala i punila me blaženstvom. Bio je to tako snažan osjećaj. U jednom sam trenutku izgubio ravnotežu i pao sam na pod. Nisam se mogao micati, bio sam posve bez snage u udovima. To se dogodilo u snu. Bio sam svega svjestan i silno sam se smijao. Svami je upravo htio napustiti sobu, a ja sam Ga pogledao i pomislio: "Ti si Bog!" On me je pogledao, vratio se do mjesta gdje sam ležao na podu zagrlio me i nekoliko puta poljubio moju glavu. Tada sam se probudio. Doživljaj je bio tako snažan da sam odlučio oputovati u Indiju. U siječnju 1982. godine našao sam se u ašramu. Ako želite, podijelit ću s vama svoje prvo iskustvo s Njim.

GV: Naravno da želim.

LG: Došao sam ovamo s prvom organiziranom grupom iz Argentine. Prošlo je oko četrdesetak dana, a On nas nije pozivao na razgovor. Jedne sam noći bio sam u sobi i tako sam snažno osjećao Njegovu božanskost da sam napisao na papiru kako napuštam onu duhovnu organizaciju kojoj sam pripadao zato

jer sam našao avatara i želim se posve predati Njemu te Ga služiti najbolje što mogu. Tada sam pošao spavati.

Sljedecjeg jutra pošao sam na daršan. Svami je došao ravno do mene, pogledao me i rekao: "Pozvat ću te danas popodne."

Bio sam tako sretan kad je daršan završio da sam odlučio poći ravno u Njegovu sobu za razgovor i čekati tamo do popodne. Zaustavio me član sevadala i rekao mi da to tako ne ide: "On te mora ponovno pozvati popodne." Pomislio sam da se ne sviđam tom čovjeku. Mislio sam da je on uništio moju priliku. Mislio sam da me Svami možda neće naći, ili će me zaboraviti. Zato sam se vrlo ražalostio.

Popodne sam sjedio u trećem redu. Bio sam vrlo potišten. Svami je izišao iz svoje sobe na verandu, pogledao ravno u mene i povikao: "Ti!" Bio sam tako sretan. Skočio sam i potrčao prema Njemu. On je rekao: "Idi!" Tako me pozvao na intervju.

Pitao sam ga mogu li i drugi Argentinci doći, a On je samo rekao: "Da." Počeo je razgovor. Iznenada, usred razgovora, On me pogledao i ispričao mi sve što mi se dogodilo toga jutra, spomenuo je sve moje misli i sumnje. Izrekao je riječi kojih ću se uvijek sjećati: **Nikad neću zaboraviti svoje poklonike.** Uvijek ću se sjećati tih riječi koje su se pokazale kao istinite zadnjih dvadeset dvije godine.

GV: To je zaista čudesna priča, tipičan način na koji Svami privlači ljude. Iskoristit ću ovu priliku i ispričati nešto vrlo zanimljivo što sam čuo prije nekoliko dana. Radi se o jednoj gospođi, muslimanki iz Bangladesha koja je došla ovamo prvi puta. Nije znala ništa o Svamiju. Apsolutno ništa! Ona je modna dizajnerica. U Dhaki ima ekipu radnika i zapošljava tristo pedeset siromašnih žena. Ona im daje posao, a žene su muslimanke, kršćanke i pripadnice hinduizma. Njezini proizvodi izlažu se na mnogim izložbama, a kupuje ih i kraljica Elizabeta. To je radila i princeza Diana.

Jednom je ta gospođa išla u Singapur na izložbu svojih proizvoda. Ništa nije znala o Svamiju i nikad nije vidjela Njegove fotografije. Zatim ga je sanjala. Evo toga sna: Svami se spuštao stepenicama i rekao joj: 'Ne brini se! Ja ću se pobrinuti za tvoje probleme. Ako bilo tko pokuša išta učiniti, doživjet će električni šok.' Ona se probudila i pomislila kako je to čudan san, a zatim ga je zaboravila. Nakon dva dana susrela se sa svojom agenticom, Kineskinjom iz Singapura. Kad je ušla u njezinu kuću, zaprepastila se jer je ugledala Svamijevu sliku. Pitala je tko je to, a Kineskinja joj je odgovorila: "To je Sai Baba."

Gospođa je neko vrijeme promatrala fotografiju i tada joj je ispričala priču. "Gdje je taj Sai Baba, želim ga vidjeti." I tako je došla ovamo.

Ispričala mi je mnoge zanimljivosti o svom životu, o svojoj obitelji i sebi, kako se njezin suprug povukao u mirovinu, kako su uvijek živjeli ispravno i poštujući principe. Njezin je suprug bio strogo protiv korupcije. Ona je rekla: "Znate, naša je zemlja među prvima po korupciji, ali mi smo bili vrlo principijelni." Rekao sam joj da ju je Svami izabrao iz nekih Svojih razloga.

Te se stvari događaju sve vrijeme i vrlo me zanima da saznam kako ste vi to doživjeli prije više od dvadeset godina.

LG: Latinska Amerika i moja zemlja tako su daleko od Indije, naše su kulture različite, a ipak je Svami ovdje poznat. Imao sam veliku sreću putovati u gotovo sve zemlje Latinske Amerike. U svim zemljama, a ima ih dvadeset tri, postoje Sai organizacije. Mnogi ljudi imali su direktna iskustva. Svami se pojavljuje na razne načine, na raznim mjestima u unutrašnjosti Argentine. Ljudi saznaju za Njega u mnogim situacijama. Njegov se fizički lik materijalizira u svim tim zemljama.

GV: To je nevjerovatno.

LG: Mislim da je prekrasno imati svuda Sai organizaciju. Jer u našoj kulturi mi ne vjerujemo u avatara, taj nam je koncept posve stran. Unatoč toga, ljudi Ga dobro primaju, tako su otvoreni.

Upravo sam se sjetio jedne lijepe priče. Kad se u Brazilu počela tek osnivati Sai organizacija, ondje je već djelovao pokret Duhovnost. To je bio vrlo važan pokret, drugi po važnosti iza katoličke crkve. Kad se Sai Organizacija počela širiti, pokret se počeo pomalo zabrinjavati za svoj opstanak. Zato su odlučili poslati u Indiju drugu osobu po hijerarhijskoj važnosti, profesora Divalda Pereira Franca. On je trebao provjeriti jesu li istinite priče o Sai Babi. Došao je samo s ciljem da dokaže kako je Svami varalica. To je bio jedini cilj njegova dolaska. Bio je vrlo cijenjen u Brazilu i pričalo se da je imao dvanaest raznih moći - siddhi pa se vjerovalo da će on moći vidjeti i saznati tko je Svami. Kad se taj profesor vratio u Brazil iz Babinog ašrama rekao je da je vidio kako je ašram okružen anđelima. Rekao je i ovo: "Kadgod Svami iziđe, duhovna svjetlost poteče s neba na sve ondje okupljene ljude."

Vidio je da Svamijeva aura, koja je posve ružičasta, upije sve negativnosti čovjeka kad se On približi nekoj osobi.

Pretpostavljalo se da će profesor govoriti loše o Svamiju, no govorio je samo dobro. Tako se on transformirao.

GV: Govoreći o anđelima, sjetio sam se jednog događaja o kojem je pričao Hislop. Prije mnogo godina Svami je išao u Madras te je poveo Hislopa sa sobom. Oko dva sata poslije podne pokucao je na vrata

jedne kuće. Otvorila je neka gospođa i upitala: "Svami, zar si Ti ovdje?" **Da, ovdje sam. Zar me nećeš pozvati unutra?** Ona je rekla: "Svami, zašto mi nisi prije javio da dolaziš? Nemam ništa kod kuće." **Ne brini se,** rekao je On a zatim je pogledao prema automobilu i dao neke znakove.

Hislop kaže: "Iz automobila su izašli anđeli noseći srebrne tanjure, unijeli ih u kuću i nestali."

To je napisao Hislop, možete mu vjerovati. Ali ovdje priča ne završava. Sljedeći put, kad je Svami nakon godine dana ponovno došao u Madras, doveo je sa Sobom studente. Odveo ih je u onu kuću i rekao vlasnici: **Pokaži ovim mladićima srebrne tanjure koje su prošle godine donijeli anđeli.**

LG: Mogu vam ispričati jednu lijepu priču. Ali prije toga, spomenut ću nekoliko najnovijih događaja. Prije mjesec dana sastala se argentinska ministrica za obrazovanje s upraviteljem Sathya Sai instituta u Argentini. Ona je dobro ocijenila Sathya Sai program u duhu ljudskih vrijednosti te zamolila upravitelja Instituta da taj program proširi na što veći broj škola. Ali nemamo dovoljno učitelja.

Evo te čudesne priče. Jedna od naših aktivnosti je i briga za djecu koja žive na ulicama Buenos Airesa. Radili smo s tom djecom, dovodili smo ih dva puta tjedno u Sai centar, ondje i tuširali, hranili i pomagali u učenju. Osobito smo radili na OLJV programu. U početku su se djeca vraćala u Centar, no uskoro smo otkrili da se opet vraćaju na ulice i žive u starom okruženju. Pokušali smo nemoguće. Bila je to teška zadaća.

Odlučili smo iznajmiti kuću da ih zaista odvojimo od ulice. Ali kao što znate, Latinska Amerika nije bogata kao Europa ili Sjedinjene Države. Sredstvima kojima smo raspolagali iznajmili smo trošnu kuću. No htjeli smo je uljepšati kako bismo mogli primiti djecu.

Jednog dana došlo je troje napuštene djece da nam pomognu obnoviti kuću. Tu se našla i jedna Sai poklonica koja im je rekla da pođu na prednju stranu kuće i posade cvijeće, kako bi kuća izgledala što ljepše. Nakon kratkog vremena djeca su se vratila u kuću s torbom koju su pronašli u zemlji u koju su htjeli posaditi cvijeće.

U torbi je bilo trinaest kilograma čistog zlata. Kad su pronašli torbu, najprije su htjeli pobjeći. Ali tada su se sjetili što su ih učili o ljudskim vrijednostima. Osjetili su da nam moraju dati to zlato. S tim zlatom, za koje je sudac izjavio da pripada nama, kupili smo dvije kuće za djecu beskućnike. Jedno dijete bilo je bez noge.

To dijete kojem smo kupili umjetnu nogu izjavilo je da želi vidjeti Svamija. Mi smo pristali i kupili mu avionsku kartu s novcem koji smo dobili od prodaje zlata. Dijete je došlo u ašram i Svami ga je pozvao na razgovor. Rekao mu je da je On stavio zlato u torbu.

Kubanska priča

GV: Kuba? To je vrlo zanimljivo.

LG: Jednom sam imao priliku govoriti pred Svamijem uz Njegov blagoslov pa sam spomenuo i iskustvo iz Kube. Ondje me je neka stjuardesa molila Svamijevu sliku. Htjela ju je odnijeti jednom profesoru hatha yoge na Kubi. Dao sam joj sliku iz koje je počeo izlaziti vibhuti. Taj profesor i instruktor hatha yoge dao je malo vibhutija jednom tinejdžeru koji je sljedećeg dana trebao biti podvrgnut operaciji na srcu. No, kad su ga sutradan doveli u operacijsku dvoranu, otkrili su da je nestalo problema na mladićevom srcu. Operacija nije više bila potrebna. Od toga dana pojavljuju se vibhuti redovito na slici i dolaze je vidjeti Sai poklonici sa svih strana.

Indiju nije posjetio još ni jedan Kubanac. Na Kubi im je zabranjeno sastajanje po grupama. No, u vrlo kratko vrijeme pojavilo se 108 grupa po cijeloj Kubi. Saijevi poklonici postali su i članovi tajne policije koje su slali na sastanke u grupe. Jedan od sinova Fidela Kastru postao je također Sai poklonik. Tada se vlada malo zabrinula, pa su zabranili rad svim Sai grupama.

GV: No to će biti sigurno samo privremeno.

LG: Siguran sam u to. Čuo sam da se ipak održavaju sastanci. U tri godine na Kubi se okupilo oko trideset tisuća Sai poklonika. Ako dopuste da se pokret tako brzo širi, svi će Kubanci postati Saijevci.

GV: To je zadivljujuće. Gotovo isto se događa u Rusiji.

LG: Onog dana kad smo slavili Svamijev rođendan na Kubi, bila je to svečanost koja je trajala dvanaest do četrnaest sati. Stotine je ljudi dolazilo u Centar da sudjeluju u proslavi. To je za vladu bila kap vode koja je prevršila svaku mjeru. Zamislite, da u zemlji kakva je Kuba, iz koje nitko nije bio ovdje u Indiji, ima tako mnogo Sai poklonika.

GV: To je malo čudno. Nitko s Kube nije bio ovdje, a sve što ste vi učinili bilo je da ste poslali Svamijevu fotografiju jednom profesoru hatha yoge. To je čudno, posve zaprepašujuće!

Radio Sai Global Harmony objavio je u travnju 2007. godine i razgovor između gospođe Padme Kasturi, kćerke Sri N. Kasturija, autora Sai Babine biografije i gospođe Rajeshvari Patel, nekadašnje studentice Anantapur koledža, a sada članice Sathya Sai Sveučilišta u Anantapuru.

Na pitanje kakav je bio odnos između Kasturija i Bhagavana Padma je odgovorila: „Oni su bili vrlo, vrlo bliski, mislim da su bili poput oca i sina, bili su čak prijatelji. Svami ga je vrlo volio. Vodio ga je na sva svoja putovanja.

Padma je ispričala i da je prije Svami često izlazio iz tijela i pojavljivao se na udaljenim mjestima. A kad bi se vratio u tijelo, pričao bi što se ondje događalo. Ali njen otac nije bio time naročito impresioniran jer nije bio siguran da je istina sve što je Svami rekao kad bi se vratio u tijelo.

Jednom kad je prof Kasturi bio u Svamijevoj sobi, On je iznenada pao i izišao iz tijela, a vibuthi je počeo izlaziti iz njegovih usta i ruku. Kad se vratio u tijelo rekao je: **Bio sam u Dehradunu i dao daršan majci Dr. Krishnamurtija koji dolazi u Puttaparthi. Ona je molila da me vidi u posljednjim trenucima i zato sam otišao tamo.**

Tada je počeo nabrajati tko je sve bio ondje. Moj se otac zainteresirao i pitao Svamija može li sve to zabilježiti. Svami mu je dao list papira i otac je zapisao što se sve dogodilo i tko je sve bio prisutan. Tada je Svami rekao: **Nakon tri-četiri dana doći će pismo pa ćeš moći usporediti s njim svoje bilješke.** Nakon četiri dana pismo je doista stiglo, ali Svami ga nije otvorio, već je poslao po moga oca.

RP: On je sve vrijeme znao da profesor mnogo u to ne vjeruje.

PK: Da, moj je otac došao, a Svami mu je rekao da usporedi pismo sa svojim bilješkama. Bilješke su odgovarale pismu.

RP: Odgovarale su potpuno onom što je Svami govorio?

PK: Da, moj je otac bio vrlo uzbuđen, dotrčao je kući iz mandira vičući: "Blaženstvo, blaženstvo - ananda! ananda!" Bila sam kod kuće, ali nisam znala što mu se dogodilo. On je govorio: "O, imamo Bhagavana! Kako smo sretni! Bhagavan, Bhagavan!" Nije mogao ništa jesti od uzbuđenja.

RP: Bio je u stanju blaženstva!

PK: Da, moja baka koja je bila ondje vrlo se zabrinula. "Što se dogodilo mom sinu?", pitala je. Nudili smo ga čajem, ali ni to nije htio, već je samo govorio: "Ne, Bhagavan je ovdje! Ne želim ništa kad je naš Bhagavn ovdje. Zašto bih išta drugo želio?"

Onih dana, za vrijeme popodnevnih bhajana, Svami bi posjećivao kuće Svojih poklonika. Prošao je pokraj naše kuće i pitao moju baku: **Kako je Kasturi? Što radi?**

A ona je plakala: "O, Svami! On ništa ne jede. Samo govori: 'Imamo Bhagavana!' Ne znam što mu se dogodilo."

Svami je odgovorio: **To se događa kad se otkrije istina. Nemoj se brinuti. Ja ću se pobrinuti da on bude opet dobro.** Tada ga je nakon bhajana pozvao gore u Svoju sobu, šalio se s njim, dao mu jesti i onda ga otpratio dolje.

RP: Vratio ga je na zemlju!

PK: Da, to je zaista bila velika stvar!

RP: Kako se osjećate kao Kasturijeva kćer?

PK: Naravno, vrlo sam ponosna na to. Moj otac je živio poput sveca i svi su ga voljeli. Nitko nije nikad ništa rekao protiv njega. Vrlo je teško održati se kao Kasturijeva kćer. Jer čim netko kaže: "Ona je Kasturijeva kći", svi me gledaju na drukčiji način.

RP: Naravno. Mislim da se nešto od njegove plemenitosti zadržalo u vama. Što mislite o promjenama koje su se dogodile zadnjih godina? Što mislite, kakav je Bhagavan danas, a kakav je bio tada? On nije više tako dostupan kao nekad. Boli li vas ta promjena?

PK: Da, ponekad me boli! Zadnjih dvadeset pet godina nije razgovarao sa mnom. Ali vrlo sam ponosna, vrlo sam sretna - cijeli svijet dolazi k Njemu i svi su spoznali da je On Bog.

U ono davno vrijeme bili smo tako bliski da mogu reći - bar što se mene tiče - da Ga nisam osjećala kao Boga, odnos s Njim bio je drukčiji, osjećala sam Ga kao člana obitelji. Dolazio bi k nama u kuću, razgovarao s nama, igrao se s djecom. On je moj Svami!

RP: A ipak je bio bliskiji od člana obitelji!

PK: Da, ali sada, premda više nema te bliskosti, ponosna sam jer cijeli svijet čezne za Njegovim daršanom, a On je moj Svami.

RP: Kojega sada štuje tako mnogo ljudi!

PK: Da, katkad se osjećam loše jer On više nije dostupan kao onih davnih dana. Željela bih da me opet zove Padmama, željela bih čuti onaj Njegov slatki glas. Ali toga više nema. No, moram biti zadovoljna...

RP: Kako sada preživjeti? Mislim, odakle crpate snagu sada kad vidite da vam više nije dostupan kao nekad?

PK: Sjećam se svega što se događalo i sretna sam zbog tih uspomena.

RP: Imate mnogo uspomena, zar ne?

PK: Da, nisam ih zaboravila. S ocem sam živjela devetnaest godina ovdje. Zaboravila sam mnoge druge stvari, ali dobro se sjećam svih onih razgovora s Njim. Dobro se sjećam svega i mogla bih mnogo toga ispričati...

ČUDA SE SVAKODNEVNO DOGAĐAJU

Kumar Mahadevan, dugogodišnji Svamijev poklonik donio je na Sai Baba forumu na internetu interesantnu priču o smrti Ramana Maharshija a ispričao ju je Varadu:

Uvečer 14. travnja, 1950. kad je Ramana Maharshi napustio tijelo u Tiruvannamalai, sjedio je Varada s još jednim mladim Babinim poklonikom Krišnom sa Svamijem. Bilo je oko devet sati navečer i njih dvoje su radili *puju* kad ih je Svami pogledao na čudan način koji je govorio da želi otići u svoju sobu. U trenutku kad smo ulazili u sobu Svami se srušio i kako sam bio spreman na to, pao na naše ruke koje smo podmetnuli. Tad se podigao s naših ruku i ukočena tijela počeo je levitirati u zraku. Nešto je mumljao o tome da je Ramana Maharshi dosegao njegova lotosna stopala i u tom trenu se na desnom stopalu stvorio otvor iz kojeg je počeo izlaziti *vibhuti* koji je tekao tako dugo dok nije izašlo oko dva kilograma prekrasnom, mirisavog praha. Mi smo podmetnuli posudu i sakupili ga dok je on još levitirao u zraku. Zatim se spustio na pod i svijest mu se vratila pa nas je upitao što je govorio u vrijeme svog transa. Rekli smo mu da je govorio o Ramana Maharshiju i da je napustio tijelo te mu pokazali *vibhuti* koji je izašao iz njegova stopala dok je levitirao. Rekao je da napunimo s njime paketiće i podijelimo ga poklonicima kao prasadam. Drugi dan smo iz novina saznali da je Ramana Maharshi umro u to vrijeme. U trenutku svoje smrti ovaj veliki jogi stopio se sa Sai Babinim stopalima.

Kumar Mahadevan poslao je i vrlo interesantni e - mail koji je napisao jedan Svamijev student u Prashanthi Nilayamu:

U četvrtak 4. listopada 2007. godine Svami je došao na daršan u 17.05 sati kad su već započeli bhajani. Ušao je u hram, pozvao je gospodina Chakravartija i nešto mu rekao. Gospodin Chakravathi je izgledao zbunjen a studenti koji su vodili bhajane doživjeli su Svamija kao da je bio na nekom drugom nivou svijesti. Tada je Svami pozvao gospodina Girija i zajedno su ušli u sobu za intervju. Po Svamijevim uputama počeli su tražiti gospodina Anil Kumara koji je već otišao. Nakon desetak minuta on je došao trčrći i Svami je tad ponovno ušao u hram.

*Nakon što je završio arathi, Anil Kumar je preveo Svamijeve riječi: **Danas je vrlo znamenit dan i večeras će ljudi raznih nacija, religija, kasta ili boje kože moći doživjeti veličanstvenu viziju daršana Višve na području aerodroma oko 19 sati.***

Ova objava sve nas je zbunila i mnogo se ljudi se ubrzano uputilo prema aerodromu. Mi studenti smo se najprije uputili u naš hostel i okupili se na terasi pokraj Hanumana odakle se vidjelo područje aerodroma. No, kad smo ugledali Svamija u autu kako ide prema aerodromu svi smo pojurili za njim.

Kad sam stigao na aerodrom iz daljine sam vidio Svamijev auto parkiran na pisti a oko auta je bilo na tisuće poklonika koji su bili u ekstazi iščekujući što će se dogoditi. Dva puta su se otvarala vrata od Svamijeva auta no on nije izašao, jer je bilo vrlo malo sevraka koji bi mogli kontrolirati tu masu ljudi. U međuvremenu se potpuno smračilo a na cijelom aerodromu nije gorilo ni jedno svjetlo, Svami je sjedio u mraku, u autu za čijim volanom je bio Sathyajit. Sve je to trajalo oko jedan sat a tad se upalilo svjetlo u Svamijevom autu i svi su počeli pljeskati. Satyajit je za volanom počeo krčiti put da izađe iz aerodroma. No, trebalo mu je skoro sat vremena da se izvuče iz mase ljudi i između automobila koji su bili posvuda parkirani. Svami je mirno sjedio u autu, u posebnom raspoloženju i kako smo čuli još dugo nije otišao na spavanje po povratku kući.

Na stotine ljudi javilo se nakon tog događaja na Sai Baba news sa svojim doživljajima no ja ću spomenuti samo dva koja se meni čine značajna.

R.Chandrashekar u svom e-mailu govori o ženi iz Andhra Pradesha kojoj se javlja sve do danas Shirdi Baba i on joj je pojasnio da je na taj četvrtak kad je Svami dao objavu o Višva daršanu na aerodromu nastao cijeli kosmos i da je to zapravo rođendan Višve...

Vjerojatno je Svami zbog toga bio u ekstatičnom stanju objašnjava pisac ovog teksta.

Dvije Talijanke: Annamaria i Franca napisale su: *Ovo je prvi dio informacije koju je Luigi Ferante dobio od Babe i za koju smo dobili dozvolu da ga podijelimo s drugima.*

Ana Ferrante i drugi članovi njene grupe "Sjeme ljubavi" među kojima se nalazila i Rani iz Kodaikanala kao i još neki VIP-ovci sa svog su mjesta mogli vidjeti nešto što ih je šokiralo. Svamijev je auto u jednom trenu potpuno nestao. To su međutim mogli vidjeti samo oni ljudi koji su bili vrlo blizu jer je bio potpuni mrak na cijelom aerodromu. Ana je opisala kako su ljudi koji su to vidjeli bili u šoku i zbunjeni a policijski je auto kružio okolo bezuspješno tražeći Babin auto.

To je trajalo oko desetak minuta a tad su ugledali na kraju piste, u blizini Surperspecijalističke bolnice, upaljene farove jednog automobila i kad se približio vidjeli u da je to Svamijev auto, koji se uz pomoć policije probijao prema izlazu iz aerodroma.

Luigi Ferrante je rekao piscu ovog e-maila da je imao priliku razgovarati s Babom o ovom događaju i da je Svami rekao kako je morao učiniti auto nevidljivim kako bi se mogao odmaknuti od mase ljudi jer energija koja se trebala osloboditi u to vrijeme bila je prejaka za ljude pa se Svami transformirao u zraku jake svjetlosti s vatrom koja mu je bila kao postolje koje ga je uzdizalo. Svami je rekao Luigiju da je 4. listopada otvorio jednu vrst portala za ulazak velikih prosvjećenih bića da siđu i obave određene zadatke. Čim je završio s time Svami je ponovno zatvorio portal, jer bi ta energija odozgo bila prejaka za čovječanstvo i jer su neka niža bića pokušala ući.

Svami je razgovarao s Luigijem i o ORBS-svjetlosnim bićima i rekao da ona nemaju nikakve veze s UFO koji su izvanzemaljski objekti konstruirani naprednom tehnologijom i pripadaju trećoj dimenziji. ORBS su svjetlosna visoko razvijena božanska bića, anđeli koji su tu među nama. Neki ljudi mogu ih lako i vidjeti pa na internetu ima i njihovih fotografija.

Svami je također spomenuo da je ovo vrijeme akcije ne samo meditacije jer je to početak nove ere i nova se energija koncentrira na Zemlji. Oni koji nemaju mogućnost da se s time nose vrlo će lako "gubiti glavu". Vrlo je teško realno prosuditi sve ove navode, no činjenica je da se nakon tih događaja širom svijeta od Grenlanda, USA, Kanade, Europe, Indije, Afrike mogao u Mjesecu vidjeti Svamijev lik a fotografije tog darshana su internetom sve više pristizale iz svih krajeva svijeta. I opet je bilo skeptika koji nisu željeli vjerovati svojim očima, koji su tvrdili da to možda ipak nije Svamijev lik, a Svami kao i obično ništa nije govorio o tome.

No, na dan posvećen ženama (Ladies day) 19. studenog 2007. Svamijeva dugogodišnja poklonica u svom se govoru, u Babinoj prisutnosti, osvrnula na **Svamijev daršan s Mjeseca** i zahvalila mu na tome, a Svami se samo blago smiješio na tu njenu izjavu.

Početak travnja 2008. godine pojavio se Babin lik na Mjesecu i u Južnoj Africi u Durbanu i Johannesburgu a vidjeli su ga poklonici koji su se sastali u jednoj dvorani i pjevali *bhajane* u slavu Gospoda . I u drugim djelovima Južne Afrike moglo se vidjeti Svamijevu glavu, što je uz fotografiju objavio vodeći engleski dnevni list **Post**.

Primjer ruskog dječaka Borisa Kipriyanovicha iz grada Žirnovska u regiji Volgograd o kome je kod nas pisala Tatjana Lisjak još je jedan primjer svakodnevnih čuda koja nas okružuju.

Boris je rođen 11. siječnja 1996. godine, a od najranijih dana dječak se bitno razlikovao od ostale djece, što je ubrzo nakon rođenja prva zamijetila njegova majka koja je po zanimanju liječnica. Njoj nisu promakle mnoge neobične okolnosti vezane uz vlastito dijete. Prva se dogodila samo 15 dana nakon rođenja kada su roditelji ustanovili kako je dječak sam sposoban uspravno držati glavu. Četiri mjeseca nakon poroda počeo je razgovijetno izgovarati prve riječi, a poslije godinu dana čitao je novinske naslove bez ikakvih poteškoća. S dvije godine naučio je osnove crtanja, a šest mjeseci kasnije savladao je osnove slikanja. U to vrijeme roditelji su ga upisali u lokalni vrtić gdje su odgojitelji odmah uočili izvanredne sposobnosti neobičnog dječaka poput dobre memorije, razvijenih jezičnih vještina i vokabulara te dosjetljivosti koja je uvelike odudarala od prosječne razvijenosti njegovih vršnjaka. Iako su roditelji i odgojitelji svakodnevno radili s djetetom, njegovo znanje premašivalo je granice spoznaje svih koji ga okružuju.

Roditelji su već godinama svjedoci Borisove misteriozne komunikacije s onostranim koju dječak uspostavlja sjedeći u lotos položaju pri čemu komunicira s nevidljivim. Zanimljiva su i redovita hodočašća na obližnje gorje Medvedetskaya Gryada koje Boris posjećuje od četvrte godine kako bi se, prema vlastitim tvrdnjama, "napunio" energijom.

Boris je od druge godine preokupiran tehnologijom, svemirom i životom u njemu. Uvjeren je kako je prije mnogo godina živio na Marsu i bio pripadnik davno izumrle civilizacije koja je poznata pod nazivom Lemurija. Pripadnici lemurijske civilizacije živjeli su pod površinom na Marsu te su često odlazili na ekspedicije na Zemlju, a Boris vjeruje kako je jednim ekspedicijskim brodom i sam davno upravljao. Odmalena je običavao satima govoriti o prošlom životu, lemurijskoj civilizaciji i njezinom kraju koji je uzrokovala nemogućnost duhovnog ujedinjenja članova, opisujući pri tome nevjerojatne pojedinosti kao da se sve dogodilo prije samo nekoliko dana. Dječak je uvjeren kako i danas na Marsu pod zemljom i dalje obitavaju živa bića iako je planet odavno izgubio atmosferu.

Potaknuta dječakovim pričama, majka je Borisu kupila dvije knjige pisca Ernesta Muldasheva, koje je mladać proučio do najsitnijih detalja. Riječ je o naslovima "U potrazi za gradom bogova" i "Od kud potječemo?" u kojima se obrađuje tematika Lemurije koja je nestala prije 70 tisuća godina. Proučavajući bilješke o pradašnjim civilizacijama, drevnim pagodama i piramidama, Boris je izjavio kako drevno znanje ne leži ispod Keopsove piramide u Egiptu već ispod druge piramide koju arheolozi tek trebaju otkriti. Iako to predviđanje zvuči fascinantno, dječak je objavio i drugo koje je zaprepastilo i uplašilo mnoge. Boris smatra kako će se 2009. i 2013. godine dogoditi dvije velike katastrofe nakon naglog pomicanja zemljinih polova. Taj bi prirodni fenomen uspjeli preživjeti samo rijetki.

Dok dječakove izjave unose bojazan među puk, detaljni opisi tehnoloških dostignuća izvanzemaljskih civilizacija intrigiraju znanstvenike i stručnjake koji proučavaju NLO-e. Boris do najsitnijih detalja opisuje konstrukcije svemirskih brodova i materijale koji se koriste za njihovu izradu. Na pitanje stručnjaka zašto letjelice koje ljudi šalju na Mars nikada ne uspiju stići do njegove površine, a da se ne sruše, odgovara kako Marsovci odašilju posebne signale koji uništavaju sve što se približi njihovoj planetu, a moglo bi sadržavati tvari koje uzrokuju radijaciju.

Unatoč roditeljskim strepnjama, mladog "Marsovca" okolina nije odbacila već su ga mnogi bez osuđivanja prihvatili. Jedini problem s kojim se Boris susretao bilo je pohađanje nastave u javnoj školi jer je učestalo prekidao nastavnike i "tumačio" im gradivo koje su oni "netočno" prenosili. Problem je riješen tako što su roditelji unajmili privatnog učitelja i dječaka ispisali iz redovite nastave.

Nekako u isto vrijeme kad se pojavio članak o Borisu, izašla je i knjiga Meg Blackburn Loseya: **Djeca sadašnjica** koja nas upoznaje s indigo, kristalnom i zvjezdanom djecom. U njoj između ostalog piše: *Dragi prijatelji, dok čitate ovu knjigu koja otvara oči i nadahnjuje srce, zapitajte se sljedeće: Kako ja mogu blagosloviti, poštovati i podržati djecu sadašnjice u njihovoj bogomdanoj misiji u životu? Ovo je trajno pitanje, dok kao društvo otkrivamo sve više i više takve djece koja zahtijevaju duhovno vodstvo. Ova će knjiga, na suptilan način, pomoći svakome od vas da poštujete i nježno vodite djecu sadašnjice. Vidite, mi, Kristalna i Zvezdana djeca se možda doimamo svemogućima. Pa ipak, da bismo ostvarili svoju svrhu i promijenili stvarnost, potrebno nam je da nas svijet pažljivo sluša. Stoga, zahvalite se našem svemogućem Bogu za našu nevinost i prekrasne darove. Dok svijet obraća pozornost na globalnoj razini, ova knjiga postaje vrijedan alat koji nama, Kristalnoj djeci, uvelike olakšava život. Dr. Meg Blackburn Losey ima stila, elokventnosti i nadahnjujuću sposobnost da proslijedi ovu dalekosežnu poruku svima onima koji su je u mogućnosti primiti. Na stranicama ove knjige, dr. Meg Blackburn Losey nudi ozbiljne, detaljno razmotrene i tople savjete vezane za izazovne teme kao što su škola, prehrana i okolina koja će nas njegovati i održavati. Poželjet ćete čitati dalje dok budete učili kako podržati ova duševna, usredotočena, a opet nježna bića. Usporedno s učenjem o načinima na koje možete podržati djecu sadašnjice, vi se također budite na vašem vlastitom putovanju. Na kraju, čitajući ovu knjigu, shvatit ćete da je jedina ujedinjavajuća sila za svu materiju ljubav. Ljubav je glas djece sadašnjice. Pažljivo slušajte sve njihove poruke i bit ćemo na pravome putu da ih blagoslovimo, poštujemo i podržimo u njihovoj bogomdanoj misiji u životu.* Donositelj Svjetlosti i Ljubavi, Nicholas M. Tschense, 9 godina



Boris, dječak koji je živio na Marsu, s Kerry Cassidy iz Project Camelot



Svamijev daršan s Mjeseca dogodio se i u Južnoj Africi.

SVAMIJEV ROĐENDAN 2007. GODINE

Za Svamijev rođendan 23. studenog 2007. godine u Prashanthiju se okupila velika grupa hrvatskih poklonika koja je pod geslom „Radost buđenja“ okupila i poklonike iz drugih zemalja bivše Jugoslavije. Nosili su marame s tim nazivom na kojima su bili leptiri i imali posebna, počasna mjesta u hramu. Kitili su hram ukrasima (leptiri i cvjetovi) donesenim iz Hrvatske koje su izrađivali svi Sai centri i grupe. Na dan 25. studenog pjevali su *vede i bhajane* pred Svamijem. Sve su ženske osobe dobile od Svamija bijele sarije, a muški materijal za *pandžabi* kao i *prasadam* a svima koji su se još zatekli tamo 28. studenog poklonio je ručne satove. Bilo je to obilje milosti i svi smo zbog toga bili vrlo sretni. Naši su skoro svakodnevno izvještavali o događanjima u Prashanthiju pa djelić te atmosfere želim podijeliti na ovim stranicama. Sandra je pisala:

Om Sai Ram, draga naša Sai braćo i sestre!

Popodneveni je darshan bio jednostavno - prekrasan! Danas smo po prvi puta išli kao grupe u redove kada se izvlače brojevi, tzv. "lajnovi". Bilo je pet grupa, i bilo nas je jako lijepo vidjeti sa prekrasnim maramama oko vrata sa slikom leptira. Plijenili smo pažnju mnogih ljudi u ašramu, zanimljivi smo im, ali s time nosimo sada i veći teret odgovornosti. I seve/volonteri u hramu su nas promatrane začuđeno i nekako zadivljeno sa osmjehom na licu. I tako smo sjedili i čekali da stigne nas Voljeni... a On je stigao tek nešto poslije 17 sati i krenuo ravno u mandir slušati bhajane. Nakon dva bhajana nastala je stanka. Mi smo se vani počeli meškoljiti jer to nije uobičajeno... To znači nešto se događa... I zaista, ono što je uslijedilo, nije bilo uobičajeno... Kratak govor odražao je predavač sa jednog Babinog sveučilišta na temu - u čemu je važnost održavanja Akhanda bhajana. Pričao je kako je to period, vrijeme kada se u cijelome svijetu pjevaju 24 sata bhajani i kako se time u cijelome Svemiru trajno podiže vibracija, a ono što je još važnije da ta vibracija trajno ostaje prisutna u svemu stvorenom. Objasnio je da je to rekao sam Svami u jednom od svojih govora.

A onda je nastala opet stanka, čulo se samo kako se prenosi mikrofonom... i mi smo začuli Svamijev glas. Svami je govorio više od pola sata, i moje biće nije upamtilo puno toga, no ono što mi je još u sjećanju, to ću podijeliti sa vama.

I Svami je započeo govor o značenju i smislu Akhanda bhajana... pričao je kako je važno pjevati bhajane i da je pjevanje bhajana važnije čak i od pjevanja Veda; kako je važno pjevati srcem, i cijelim se srcem obraćati Bogu uvijek i svugdje.

Trebamo pjevati uvijek, a pogotovo kada smo bolesni jer nam to može samo pomoći... Svete vibracije bhajana OSTAJU TRAJNO. Pjevajući bhajane, dakle svi, imaju veliku milost i blagoslov....

Zatim je Svami govorio o imenu Božjem... Bilo koje ime da odaberemo, u redu je, samo neka ga zazovemo punim srcem i snažnom vjerom. Čovjek ga izgovara, ali se ništa ne događa jer nedostaju ljubav, predanost, vjera i povjerenje. Čovjek je zaboravio tko on zapravo jest... Čovjek oduvijek u sebi nosi iskru božanskog. Važno je uvijek imati osmjech na licu... Sjetite se značenja engleske riječi SMILE . S-service (služenje); M-mankind (čovječanstvo) I-inspire (nadahnuti) L-love (ljubav) E- evrywhere (svugdje).

Bilo je to prekrasno poslijepodne i večer... Svi su bili iznenađeni i razdragani ovim događajem jer koliko znamo, Svami nije do sada (barem ne posljednjih godina) držao govor nakon Akhanda bhajana.

A kada je govor završio, Svami nam je podijelio prasadam! Bože, koliko si nježan prema nama, kako li nas samo paziš, maziš i nosiš na dlanu kao kap vode....

*Dok ovo pišem, naše grupe rade u dodijeljenoj nam dvorani. Rasklapaju kutije sa ukrasima za koje je upravitelj ašrama rekao da su prekrasni nakon što ih je dobro promotrio i pogledao papire i nacрте. Ja vam šaljem ovaj e-mail jer sam sretna što s vama imam mogućnost dijeliti sve ovo što se događa u **Boravištu najvišeg mira**.*

*Inače, mi smo se dogovorili da ćemo večeras započeti vježbanje bhajana i Veda u 18 sati, no Svami je to drugačije zamislio. Bili smo u madiru sve do 18.30 sati. **Volite moju neizvjesnost** kaže Svami, a mi to provodimo na djelu, zar ne?*

Neka vas obasja Njegova Ljubav, neka vas zagrlje tisuće anđela i neka i vaše duše osjete ovu radost, snagu i mir.

U e-mailu od 26. studenog 2007. godine piše:

Sinoć smo pjevali pred Svamijem. Ne može se opisati taj božanski osjećaj. Svami je bio toliko sretan, smijao se i pljeskao rukama. Njegovi dužnosnici kažu da ga dugo nisu vidjeli tako sretnog. U Kulwant hali su svi Indijci pljeskali za nama i pjevali u pratnji. Dobili smo kao grupa od Svamija sve moguće pohvale. Adrijanu je rekao u intervjuu da je jako, jako sretan i da zna što smo sve učinili. Sve nas je blagoslovio. Imala sam tu priliku i čast da Mu dotaknem lijevo stopalo. Jedan od prva tri sarija koja su prošla kroz Njegove ruke došao je u moje krilo. Inače je kompletna ekipa dobila sarije a muški materijal za pandžabije. Zatim nas je Sai počastio čokoladom na kojoj piše GOOD BOYS, a tako je našu mušku pjevačku ekipu

nazvao DRU, veliki prijatelj Hrvata, inače nekadašnji Saijev student koji živi u Holandiji. Pjevao je i svirao, pred Svamijem, u našoj grupi zajedno sa nama. Kada je Svami došao do njega rekao mu je: **Ti si iz Nizozemske**, a on nam priča da mu je htio reći: "Ne ja sam iz Hrvatske." Kasnije nam je on donio vibhuti i po jednu Saijevu sliku koju nam je poslao Svami. Kada je Edo Rukijin pjevao Ilahiju, Svami je pokazao rukom na srce, da bi nam pokazao da znade da pjevamo: **U MOM SRCU BLISTA JEDNA ZVIJEZDA**. Toliko je sve bilo snažno da sam u isto vrijeme plakala i pjevala. Taj osjećaj još nisam imala nikad u svom životu.

Svi u ašramu nam se smješkaju i miluju sarije koje smo dobili od Svamija. Svami je ostao s nama u Kulwant hali čitav sat i pol. Svamijevi dužnosnici su također rekli da nisu zapamtili da je Sai Baba nekome posvetio toliko vremena. Također kažu da jogiji s Himalaja čekaju već neko vrijeme da ih Svami primi na intervju, a to se još nije realiziralo.

Još uvijek smo cijelo vrijeme u posebnim „lajnovima“ što predstavlja posebnu čast. Sai Baba nam je svo ovo vrijeme samo davao, davao i davao. ...

Osim svih drugih blagoslova dvije grupe imale su intervju. U prvoj su bili uglavnom muzičari a u drugoj bračni parovi. Bio je to boravak kod Svamija za dugo pamćenje.



Croatian Program
Music Program, Clothes and Watch Distribution
November 25 & 28, 2007



Croatian devotees performing a symphony.

Pjevanje Veda i bhajana pred Svamijem

BOLEST ŠTO JE TO?

U prosincu 2007. godine pojavile su se kod mene ponovno neke zdravstvene smetnje kojih sam se pred sedam godina riješila Božjom milošću i gladovanjem. Nisam se mogla odmah odlučiti na kuru gladovanja od 40 dana uz svakodnevnu klizmu. No, baš u to vrijeme našla sam na internetu članak jednog Svamijevog dugogodišnjeg poklonika Shiva Nathana koji me je potaknuo da i ovaj puta svoje zdravlje predam u Babine ruke i krenem s gladovanjem. Svami mi je na intervjuu pred sedam godina rekao da mi ne treba nikakva operacija pa sam čvrsto uvjeren da se to odnosilo na čitav moj život a ne samo zdravstvene probleme koje sam imala tada.

Shiva Nathan u svom tekstu kaže:

Bog stanuje u našem srcu; On je sveprisutan. Ne postoji ništa što On ne zna ili čemu On nije svjedok. To je Istina, morate čvrsto vjerovati u tu istinu i moliti mu se.

*Moja je supruga 1991. godine imala ogromnu cistu od oko 15 kg na jajniku. Kad sam upitao Svamija što da uradimo rekao je: **Ne medicina, ne liječnici!** Bili smo u to vrijeme u Puttaparthiju. Jednog je dana supruga osjetila jake bolove i pala u komu. Što da radim? Da je odvedem u bolnicu? Pozovem liječnika? No, Svami je rekao - ne medicina, ne liječnici, kako onda mogu protiv Njegovih riječi?*

Stoga sam otišao u ašram, bilo je oko 14 sati. U to vrijeme Svami ne izlazi. Poklonici su sjedili u vanjskim redovima čekajući da se izvuku brojevi. Sjeo sam na mjesto koje je namijenjeno osoblju i molio se Svamiju. Vjerujete mi, suosjećajni je Gospod otvorio vrata i izašao i kada me ugledao upitao je: **Gdje su studenti? Zar sam uranio, nema poklonika?** Došao je do mene i rekao: **Kako je tvoja supruga?** Rekao sam da mislim da je u komi, a On je rekao : **Znam, znam!** Nadodao je da ostanem tamo sjediti , a On je otišao unutra.

Zamislite moju situaciju, rekao je da ostanem sjediti, a kako onda da se vratim supruzi i da vidim kako je. Bio sam nemiran. No, razmišljao sam o svemu što mi je Svami rekao na mnogim intervjuima, osnažio se i tako ostao sjediti.

Stigli su student i Svami je došao na uobičajeni daršan. Došao je do dječaka koji je sjedio pored mene držeći slatkiše, uzeo punu šaku i bacio dječacima. Ponovno je zagrabilo i stavio neke u moj džep. Cijelo sam vrijeme pokušavao ustati da ga pitam kako je moja supruga, no On se samo nasmiješio i rekao mi neka ostanem sjediti i otišao dalje.

U sebi sam mislio ovako: Bože, moja je supruga bolesna, a Ti mi daješ slatkiše.... I kako je ta misao prolazila mojom glavom, Svami se iz daljine okrenuo prema meni pogledom koji sve zna. Nastavio sam moliti. Daršan je završio, a Svami je pozvao neke ljude na intervju. Ostao sam sjediti i nisam želio otići budući da mi je on tako rekao. (Svami voli bezuvjetnu poslušnost) .

Intervju je završio i počeli su bhajani. Sjedio sam kod prvih vrata i nakon nekog je vremena Svami došao i sjeo na svoju stolicu. Nakon nekoliko se bhajana Svami okrenuo prema meni i dugo me gledao. Suze su mi tekle niz obraze i srce mi se topilo, osjećao sam se kao da bih mogao nestati u Njemu. Bio je to tako poseban pogled...Nije se okretao prema dječacima dok nije započeo Arathi. Ustao je za Arathi i kako se vraćao u svoju sobu, zastao je pored mene i rekao mi: **Bio sam tamo, ona je OK.** To je Svami s kojim živimo; zato, prijatelji moji, „ZAŠTO STRAH KADA JE ON OVDJE“.

Nakon daršana vratio sam se pogledati kako je moja supruga. Našao sam je budnu, pila je čaj sa jednim liječnikom našim prijateljem. Sjeo sam pokraj nje, a on mi je rekao da je od vremena kad sam otišao pa dok nisu začuli zvono od Arathija, ona bila u nesvjesnom stanju. Tad je otvorila oči i rekla: „Svami je bio ovdje: Dotaknuo je moje čelo i otišao.“ Liječnik prijatelj također mi je rekao da je moja supruga osjetila slatki miris našeg Gospoda.

Zabilješka: moja je supruga izliječena od 1993. i sve do sada je dobrog zdravlja zbog Njegove beskrajne ljubavi i milosti.

Uz Svamijevu pomoć provela sam svoju 40 dnevnu kuru gladovanja i čišćenja bez problema a moje zdravlje se sve više popravljalo. Nalazi nakon završene kure pokazali su da sam dobro i da mogu nastaviti sve svoje brojne obaveze, koje zapravo nisam zapostavila ni u vrijeme trajanja kure.

Kako sam se u tom periodu opet dosta bavila čitanjem literature o zdravijem životu neke sadržaje želim podijeliti s čitateljima ove knjige.

Na poklon od Mladena i Vesne dobila sam dvije vrlo korisne knjige: **Sokovi od svježeg voća i povrća** autora dr.Norman W. Walkera i **Voda i vaše zdravlje**, istog autora u kojoj naglašava kako je voda silno potrebna za naše zdravlje, ali isto tako upozorava kako „neočišćena“ voda može naškoditi našem tijelu. Voda iz vodovodne mreže, bunara, izvora te „mineralna voda“ sadrže anorganska onečišćenja kao što su mineralne tvari, teški metali, nitrati, zaostaci škodljivih sredstava koji opterećuju naše tijelo, jer se najčešće ne mogu posve odstraniti. Ova knjiga pokazuje kako da se zaštitimo od škodljivih tvari u vodi i koja je voda najbolja za naše zdravlje.

U prilogu s interneta vrlo su lijepo opisane dobrobiti vode, odnosno štetnost coca-cole koju danas i djeca piju u velikoj mjeri.

VODA: 1,75% Amerikanaca je kronično dehidrirano. 2, 37% Amerikanaca ima mehanizam žeđi tako oslabljen, da ga često zamijene za glad. 3. Čak i lakša dehidracija usporava metabolizam za 3%. 4. Čaša vode gasi večernju glad skoro 100% (rezultati testa Washingtonskog univerziteta). 5. Nedostatak vode prvi je znak umora. 6. Prijašnja istraživanja su pokazala da 8-10 čaša vode dnevno otklanja glavobolje kod 80% ljudi koji su skloni glavoboljama. 7. Samo 2%-no smanjenje količine vode u tijelu može izazvati brisanje kratkotrajnog pamćenja, teškoće s osnovnim matematičkim operacijama, težu koncentraciju kod čitanja s papira ili kompjuterskog monitora. 8. Pet čaša vode dnevno smanjuje opasnost od raka na debelom crijevu za 45%, a pored toga i za 79% smanjuje rizik raka na dojki te za 50% smanjuje mogućnost nastanka raka na mokraćnom mjehuru. 9. Voda u našem tijelu je raspoređena: krv 87%; mozak 80%, tijelo 65-70%, mišići 70%, zubi/kosti 10%. Postoji opasnost od dehidracije organizma. Tako u pustinji pojavu fatamorgane uzrokuje krajnja potrošnja vode iz mozga.

A sada osobine coca-cole 1 . U mnogim državama SAD-a policijske patrole voze u automobilu dva galona (1 galon = oko 4 litre) coca-cole za uklanjanje tragova krvi na cestama nakon prometnih nesreća. 2.

U zdjelu napunjenu coca-colom stavite sirov odrezak i pogledajte za dva dana - nema ga više!!! 3. Za čišćenje WC-a: limenku coca-cole istresite u wc - školjku, ostavite jedan sat i isperite vodom. Limunska kiselina u coca coli uklanja mrlje od kamenca. 4. Za uklanjanje mrlja od hrđe s automobila: zgužvanu alufoliju namočite u coca-colu i time istrljajte mrlju. 5. Korozivne mrlje na automobilskom akumulatoru: limenku coca-cole istresite preko akumulatorskih baterija pa će korozija nestati. 6. Sve mrlje od hrđe možete očistiti krpom natopljenom u coca-colu, koju nekoliko minuta držite na mrlji. 7. Uklanjanje masnih mrlja: coca-colom nakvasite odjeću, dodajte prašak za pranje rublja i operite u mašini. coca-cola će pripomoći u uklanjanju masnih mrlja. 8. Ako se u autu magle stakla premažite ih coca-colom. 9. U coca-coli se nalazi fosforna kiselina (pH 2,8). Nokat može rastopiti za četiri dana. Fosforna kiselina otapa i kalcij iz kostiju, što je glavni uzrok osteoporoze. 10. Za koncentrat - sirup coca-cole prijevoznici moraju koristiti cisterne s posebnom zaštitom od hrđanja. 11. Distributeri coca-cole već 20 godina koriste coca-colu za čišćenje kamiona i motora!

U članku Johna Hopkinsa pročitala sam koliko je štetno stavljati plastične posude ili plastične omote u mikrovalnu pećnicu, jer Dioxin u njima uzrokuje rak, posebno rak dojke. Kombinacija masnoća+vrućina+plastika oslobađa Dioxin u hranu i u stanice tijela, a ti spojevi su vrlo otrovni za tjelesne stanice. Ni plastične boce s vodom ne smije se zamrzavati, jer i to otpušta Dioksin iz plastike. Umjesto toga preporuča se uporabu stakla ili keramičke posude za zagrijavanje hrane.

Banane baš nikad nisam jako voljela i jela bih ih samo ponekad u Indiji kad nisam pronašla lijepu papaju ili mango, no nakon članka o vrijednosti banana počela sam ih redovitije jesti.

Banane sadrže tri prirodna šećera - saharozu, fruktozu i glukozu kombinirane sa vlaknima. Banana daje trenutne, podržavajuće, krepke i hranjive količine energije. Istraživanja su pokazala da konzumacija samo dvije banana dnevno osigurava energiju dovoljnu za 90-minutni naporan rad. Nije dakle, čudo, da se banana smatra voćem broj jedan kod vodećih svjetskih atletičara. No, energija nije jedino što banane daju. Banana nam pomaže da ostanemo u dobroj Može nam pomoći u prevladformi. avanju ili sprječavanju znatnog broja bolesti i stanja, postajući tako sastavni dio naše dnevne prehrane.

DEPRESIJA: Prema nedavnom istraživanju provedenom među ljudima koji pate od depresije, mnogi od njih osjećali su se znatno bolje nakon što su pojeli bananu. Banana sadrži tryptophan, vrstu bjelančevine koju tijelo pretvara u serotonin koji je poznat po tome da nas opušta, poboljšava nam raspoloženje i općenito se osjećamo sretnijima.

PMS: Zaboravite tablete - pojedite bananu. Vitamin B6 koji se nalazi u banani regulira razinu glukoze u krvi koja utječe na naše raspoloženje.

ANEMIJA: Banana je bogata željezom i može potaknuti stvaranje hemoglobina u krvi i tako pomoći kod nekih slučajeva anemije.

KRVNI TLAK: Ovo jedinstveno tropsko voće izrazito je bogato kalijem, a sadrži malo soli što ovo voće čini savršenim kod problema sa krvnim tlakom. Administracija za lijekove i hranu u SAD-u upravo je dopustila da industrija banana izda službena priopćenja da je banana voće koje ima sposobnost smanjivanja rizika povišenog krvnog tlaka i moždanog udara.

MOZAK: Dvjestotinjak je studenata jedne škole (Twickenham school) kao pomoć kod ispita, uzimalo banane za doručak, u pauzi te za ručak kako bi poboljšali sposobnost mozga. Istraživanja su pokazala da ovo voće bogato kalijem može pomoći učenicima da budu pažljiviji i koncentriraniji.

ZATVOR: Banana sadrži vlakna; kada ih uključimo u prehranu, pomažu nam uspostaviti normalnu funkciju stolice kao i prevladavanje tog problema bez uzimanja laksativa.

MAMURLUK: Jedan od najbržih načina prevladavanja mamurluka je spravljanje milkshake-a zaslađenog medom. Banana umiruje želudac i uz pomoć meda, gradi potrošene razine šećera u krvi, a mlijeko rehidrira i blagotvorno djeluje na cijelo tijelo.

ŽGARAVICA: Banana stvara prirodni učinak protiv kiselina u tijelu; stoga ukoliko patite od žgaravice pokušajte jesti bananu za olakšanje simptoma.

JUTARNJA MUČNINA: Uzimanje banana između obroka pomaže u održavanju razine šećera u krvi, a time i izbjegavanju jutarnje mučnine.

UGRIZI KOMARACA: Prije nego što posegnete za insekticidnim kremama, pokušajte područje ugriza istrljati unutrašnjom stranom kore banane. Mnogi su otkrili da je jako učinkovita u smanjenju otekline i iritacije nastalih zbog uboda komaraca.

ŽIVCI: Banane sadrže visoke količine B vitamina koji pomaže smirivanju živčanog sustava.

PREKOMJERNA TEŽINA:

Ako imate prekomjernu težinu , a na poslu ste vrlo opterećeni, studije provedene na Institutu za psihologiju u Austriji pokazale su da pritisak na poslu vodi do prenatrpavanja čokoladom i grickalicama. Promatranjem 5000 bolničkih pacijenata istraživači su zaključili da su najdeblji pacijenti radili na poslovima na kojima su

bili izloženi velikom pritisku. Izvještaj zaključuje: da bismo izbjegli želju za prenatrpavanjem slatkišima, trebali bismo kontrolirati razinu šećera u krvi a i tu nam može pomoći banana.

ČIR: Banana se koristi kao hrana kod poremećaja rada crijeva zbog svog mekog sastava i glatkoće. Ona je jedino sirovo voće koje se može uzimati bez posljedica kod kroničnih bolesti. Banana također neutralizira prejaku kiselinu i smanjuje nadraženost oblažući unutrašnjost želuca.

KONTROLA TEMPERATURE: Mnoge kulture banane smatraju voćem koje "hladi" i koje može sniziti kako fizičku tako i emocionalnu temperaturu trudnica. Na Tajlandu, npr. trudnice jedu banane kako bi osigurale da se dijete rodi sa nižom temperaturom.

POREMEĆAJI KOJI SE JAVLJAJU U POJEDNINIM GODIŠNJIM DOBIMA; Banane pomažu vrlo osjetljivim ljudima jer sadrže prirodni sastojak, tryptophan koji podiže raspoloženje.

PUŠENJE I UŽIVANJE DUHANA: Banane mogu pomoći kod odvikavanja od pušenja, jer B6, B12, kalij i magnezij koji se nalaze u bananama, pomažu u oporavku tijela od učinaka uvlačenja nikotina.

STRES: Kalij je vitalni mineral koji pomaže u normaliziranju otkucaja srca, šalje kisik u mozak i regulira količinu vode u tijelu. Kada smo pod stresom, naš se metabolizam ubrzava i tako se smanjuje razina kalija. Ravnotežu možemo vratiti uz pomoć zaloga bogatog kalijem, tj. banane.

UDARI: Prema istraživanjima objavljenima u *New England Journal of Medicine*, uzimanje banana u svakodnevnoj prehrani, može smanjiti rizik od moždanog udara za gotovo 40%!

BRADAVICE: Ljudi koji daju prednost prirodnim metodama liječenja reći će vam da ukoliko se želite riješiti bradavice, uzmite komadić kore od banane, stavite ga na bradavicu sa žutom stranom okrenutom gore. Tako okrenutu koru banane držite neko vrijeme na bradavici pričvršćenu flasterom ili zavojem.

Dakle, banana zaista jest prirodan lijek za mnoge bolesti. Ako je uspoređujete s jabukom, ima četiri puta više bjelančevina, dva puta više ugljikohidrata, tri puta više fosfora, pet puta više vitamina A i željeza, te dvostruko više ostalih minerala i vitamina. Bogata je kalijem i jedna je od najukusnijih vrsta voća. Možda je došlo vrijeme da se promijeni poznata izreka, i da bismo mogli reći: "Jedna banana dnevno čini nas zdravima."

U Jutarnjem listu se pojavio interesantan članak koji svakog tko želi zdravije živjeti mora potaknuti na razmišljanje. Karmela Devčić je napisala pod naslovom **Jedite malo mesa, vjerujte u Boga i nađite bliske ljude** da je prije desetak dana National Geographic objavio knjigu koja bi čitatelje trebala naučiti kako doživjeti stotu. Radi se o zaključcima ispitivanja koja su istraživač National Geographica Dan Buettner i njegov tim posljednjih pet godina provodili u četiri regije svijeta poznate po stogodišnjacima.

Knjiga **Plave zone: Lekcije za dulji život od ljudi koji žive najduže** govori o životnoj filozofiji, prehrani, obiteljskim odnosima, radu i odmoru stogodišnjaka na Sardiniji u Italiji, Okinawi u Japanu, Loma Lindi u Kaliforniji i Nicoyai u Kostariki. Baš te četiri regije Buettner i njegov tim drže plavim zonama. "Plave zone" su mali "džepovi" širom svijeta gdje ljudi ili dosegnu 100. godinu, ili dočekaju neku jako rijetku starost, ili gdje je duljina života veća negoli drugdje u razvijenim zemljama.

Što je zajedničko ljudima u sve četiri Plave zone svijeta? Svi oni, bez obzira na, razumljivo, sasvim različitu hranu koja od jedne do druge Plave zone dominira na njihovom stolu, jedu jako malo mesa. Svi jedu relativno puno grahorica i orašastih plodova. Naravno, najviše grahorica jedu na Kostarici, gdje imaju prehranu koja se u tom dijelu svijeta nije znatnije mijenjala nekoliko tisuća godina - jedu posebnu vrstu kukuruza, grah i razne kaše.

U svim Plavim zonama stogodišnjaci žive unutar socijalnih struktura koje im daju smisao postojanja, žive jako dobro integrirani u proširenu obitelj, među prijatelje i cijelu zajednicu. To su ljudi koje ne muči besmisao, svi oni jako dobro znaju zašto ustaju svako jutro i za što žive. Osjećaju da su potrebni u porodici i u zajednici gdje žive. Osjećaju i obavezu da pridonesu toj zajednici i jako se trude da sudjeluju. Isto tako, baš u svim tim kulturama postoji dio dana kad se ljudi odmaraju, kad se okreću sebi i umire na neko vrijeme. U nekim se kulturama to zove molitva, drugdje je to meditacija, negdje je to naprosto vrijeme za poslijepodnevno drijemanje. To jako puno govori. Svi mi u životu doživljavamo stres, bilo da ga je puno ili relativno malo. Znamo da stres utječe na starenje, da ga ubrzava. Dakle, ako možete stvoriti naviku da svakodnevno učinite i nešto što vas oslobađa stresa, onda činite puno da zaustavite, bolje rečeno usporite, proces starenja. Ljudi u Plavim zonama svijeta upravo to rade, naravno na svoj spontan način. Oni o tome ne razmišljaju, oni su tako odgojeni, a tako su živjeli i njihovi roditelji, djedovi i bake, pradjedovi i prabake itd...

Naravno, svaka Plava zona ima i svojih specifičnosti. Na Sardiniji muškarci žive dulje negoli bilo gdje drugdje na svijetu. Mnogi od njih za doručak obično piju kozje mlijeko, dnevno hodaju i do desetak kilometara i ne bježe od posla. Ti muškarci, primijetili smo, imaju pomalo sarkastičan smisao za humor. Mislim da im to svakodnevno pomaže da se ne uzrujavaju zbog različitih stvari u životu, već puno toga gledaju kroz prizmu zajedljivog humora.

Što se tiče stogodišnjaka u Plavim zonama, da su oni zdravi, i zdraviji negoli mnogi mladi ljudi na Zapadu, to je dobro poznato. Primjerice, kardiovaskularnih je oboljenja na Okinawi pet puta manje negoli u Americi, tamo je četiri puta manje raka prostate i dojke, i tri puta manje ljudi boluju od demencije.

Buettner kaže da je naučio da je jako važno imati dobre odnose s ljudima oko sebe, ne samo kurtoazno dobre, već da čovjeku treba biti stvarno stalo do ljudi s kojima je okružen. Važno je vježbati suosjećanje, slušati ljude, isto kao i govoriti im. Ljudi koji dožive duboku starost i umiru nakon stote to dijelom uspiju i zato što se drugi ljudi vole družiti s njima. Stogodišnjaci gotovo nikad nisu izolirani, otuđeni pojedinci. Važno je okružiti se pravim tipom ljudi. Tko se druži s ljudima koji previše piju alkohol i puše, ili su predebeli veća je vjerojatnost da ćete i vi od njih usvojiti te navike. No, ako se okruži s prijateljima koji se zdravo hrane i paze na fizičku aktivnost i imati će više šanse da se tako ponaša.

Sve te kulture imaju životni stil koji se nije puno promijenio u posljednjih stotinu godina. Moderni život na mnogo načina uništava taj život kakav smo proučavali na Okinawi ili na Sardiniji. Naš život „u društvu“ interneta, televizora i automobila djelomice nas oblikuje fizički, psihički, duhovno, uglavnom na način koji ne pridonosi tome da živimo kvalitetnije i dulje, jer sa svim tim spravama oko sebe pretjerujemo, smanjili smo socijalne kontakte i izolirali se od živih ljudi oko nas.

Jedino što sve te zone imaju zajedničko je dosta sunca, ljudi tamo dobiju dosta sunca, i mi mislimo da to može biti bitno. Ne znam europske statistike, ali ljudi koji žive na sjeveru, u hladnijim zonama često pate od nedostatka vitamina D. Ljudi koji nemaju dovoljno vitamina D dva puta više umiru negoli oni koji imaju dovoljno vitamina D. Zato što je sunce tako dobar izvor vitamina D, mi vjerujemo da je konstantna i umjerena izloženost suncu dobra. Nema nikakvih drugih geografskih, ali ni genetskih poveznica. Sve je to samo vezano uz način na koji živimo.

Buettner smatra da vjerojatno ima još nekoliko plavih zona u svijetu. Istraživanje je u tijeku i moguće je da se još jedna Plava zona nalazi u Europi, a sumnjamo i da postoje po jedna Plava zona na području Kanade i Kine. Naravno, nismo sasvim sigurni u to. Treba dosta terenskog rada da bi se potvrdile naše pretpostavke. Buettner kaže da je mijenjao dosta stvari. U svom životu otkad zna za plave zone. Prvo, je minimalizirao količinu mesa koje jede. Sad jede meso samo u posebnim prilikama. Vratio se je crkvi, tj. duhovnosti. Poznato je, znanstvenici su evidentirali, da religiozni ljudi žive dulje. Nadalje, provodi više vremena sa svojom djecom. Prestao je iscrpljivati vlastito tijelo. Nekad je bio svjetski rekorder u biciklizmu, doslovce je proputovao svijet na biciklu. Sve je to za njega sad prošlost, ne samo što se tiče fizičke kondicije, već i stava koji sad ima o tome. Danas jako pazi da vježba umjereno i da to vježbanje raduje i duh i tijelo. Radi samo one vrste fizičke aktivnosti koje voli i zato ih može raditi svaki dan. Vježba jogu, rola, i vozi bicikl, ali niti izbliza onako intenzivno kao nekad. Mnoge svoje poslovne sastanke, umjesto u uredu, drži vani, tako da pozove suradnike u šetnju jer se neki poslovi i u šetnji mogu ozbiljno i učinkovito raditi.

Na kraju 8 savjeta za dug život:

1. Krećite se prirodno, bez da puno razmišljate o tome. Vratite se stepenicama, zaboravite liftove, izbacite daljinske upravljače...
2. Smanjite unos kalorija bar za 20 posto. Upotrebljavajte male tanjure, jedite sporije i u miru
3. Izbjegavajte meso i industrijski obrađenu hranu.
4. Pijte crveno vino (umjereno). Nađite vrijeme u danu kad možete u miru popričati s prijateljima uz čašu crvenog vina, lješnjake, orahe...
5. Naučite stati i razmisliti da bi vidjeli širu sliku – znajte što vam je cilj.
6. Usporite – reducirajte buku, obavljajte stvari na vrijeme da biste izbjegli stres kašnjenja i prekratkih rokova.
7. Pripadnost – sudjelujte u nekoj duhovnoj grupi pronađite svoj izvor duhovnosti.
8. Obitelj kao prioritet – neka vam obitelj i ljudi oko vas budu prioritet, budite bliži s njima, živite u manjim kućama, nađite vremena za svakodnevne razgovore i kontakte.

NE SUDI DA TI NE BUDE SUĐENO

Slušajući jednog jutra u studenom 2007. **Radio Mariju** jako sam se iznenadila kad sam otvorila radio i čula isječke iz Sai Babine autobiografije od Kasturija. Pomislila sam da su mi se pomiješale stanice i da to nije **Radio Marija**, no čas kasnije dobila sam potvrdu da je to ipak ta stanica i da im je gost u emisiji fra Josip Blažević koji je govorio o svojoj novoj knjizi **Sai Baba i ili Isus Krist**. Čula sam nekoliko isječaka iz te knjige, s komentarima često izvučenih iz konteksta, kao i gore navedeni dio iz Kasturijeve knjige. No, pravo iznenađenje doživjela sam, kad sam dobivši tu knjigu na dar u njoj pronašla, osim mnogih neistina, i

poglavlje koje se zove „Sinkretistički svjetonazor Ljubice Ljubić“. U tom su poglavlju objavljeni i neki citati iz moje knjige „Budi volja Tvoja“, naravno uz kritički komentar. Spomenuto je tu i da sam napisala bar dvije knjige, no iz druge knjige „Mojoj besmrtnoj duši“ ništa nije citirano, vjerojatno iz razloga što sam tamo pisala opširno o svim našim aktivnostima u vrijeme Domovinskog rata, o čemu je za pojam autora vjerojatno bolje šutjeti.

Ne bih se željela spustiti na nivo fra Blaževića, no pitam se gdje je objektivnost tog, u Crkvi uglednog svećenika, kad je godinama sakupljao samo knjige s negativnim mišljenjima i neistinama o Sai Babi (ili ih tako tumačio) iako ima mnogo više knjiga o tome što je sve dobro učinjeno. Zar se nikad nije zapitao da li bi, da je ono što je on objavio istinito, toliki niz godina Sai Baba živio okružen bezbrojnim poklonicima među kojima su i brojni predsjednici, premijeri, guverneri i druge važne ličnosti iz političkog ili medijskog života i savjetovao ih u rješavanju raznih problema koji pritišću našu napaćenu planetu Zemlju?

Iako je dio svijeta u kome vlada kršćanstvo, mnogo bogatiji od onog dijela svijeta u kom djeluje Sai Baba, fra Blaževića nije zanimalo koliko se tamo čini, pod Njegovim vodstvom, za potrebite.

Tko se na civiliziranom, kršćanskom Zapadu sjetio da organizira besplatne bolnice za siromašne u kojima volontiraju i svjetski poznati kirurzi? Da li je netko organizirao masovne posjete mjestima koja su poharale razne prirodne katastrofe, gdje je pružena ogromna fizička i materijalna pomoć. Sai Baba je otvorio besplatne koledže za siromašne djevojke i mladiće. Pitka voda, kao osnovno sredstvo preživljavanja, dovedena je Njegovim angažmanom, u tisuće i tisuće domaćinstava. Njegovi poklonici organiziraju medicinske kampove s više stotina liječnika, zubara i medicinskog osoblja volontera koji obilaze ruralna siromašna područja i pružaju ljudima svaku potrebnu medicinsku pomoć i besplatne lijekove itd. itd.

Dok se na Zapadu previše novaca troši na hranu i piće, pogotovo meso, mnogi ljudi i djeca umiru od gladi, a još brojniji preživljavaju jedva sa šačicom riže dnevno. Sai Baba nas podučava, ako smo stvarno spoznali Očinstvo Boga i bratstvo među ljudima, da nam ne bi smjelo biti svejedno koliko ljudi živi na samom rubu egzistencije i da trebamo sve poduzeti da im pomognemo. Tako Babini studenti odvajaju svakodnevno dio svog obroka za potrebite i time se hrane siromašne obitelji iz okolnih sela. Svami kaže, kad bi svi ljudi bili vegetarijanci da bi bilo dovoljno hrane na Zemlji za sve ljude i da bi bilo mnogo manje patnje.

Nedavno se na stranicama Sai Baba News na internetu pojavila diskusija o vegetarijanstvu i mišljenje jednog protivnika vegetarijanstva koji je tvrdio da je Kina 100% ne vegetarijanska zemlja, a napreduje izrazito dobro na svim poljima, bolje i brže nego pretežno vegetarijanska Indija. Japan je 100% ne vegetarijanska zemlja koja vrlo brzo napreduje a svaki japanski proizvod postaje svjetske kvalitete. Zatim da je prosjek inteligencije Japanaca izrazito visok za razliku od Indijaca-vegetarijanaca. SAD i Europa su visoko razvijene zemlje gdje 80% ljudi nisu vegetarijanci.

Bezbroj puta je Svami u svojim govorima spominjao da materijalna dobra i tekovine civilizacijskog društva nisu dovoljne da čovjek bude zdrav i sretan, no ljudi su ipak skloniji sve mjeriti materijalnim uspjehom. Naš Učitelj isto kaže da ne smijemo jesti hranu do koje smo došli ubijanjem životinja.

U razgovoru s ruskom grupom u Prasanthi Nilayamu Svami ih je upitao: **Što jedete?**

Jedna Ruskinja je odgovorila: Jedemo povrće.

Sai Baba: **Veoma dobro. Povrće sadrži sve potrebne proteine i vitamine. Povrće i zelenje su veoma dobri. Meso nije dobro. Ono je štetno. Životinje jedu nečistu hranu. Ponekad jedu lešine. Ako jedete ne-vegetarijansku hranu, sav taj otrov ulazi u vaše tijelo. Žene su obično pažljivije, nego muškarci. One jedu samo dobru hranu. Ali muškarci odlaze u restorane i jedu bilo što. Oni kupuju različite zakuske na tržnicama i na ulicama. Ta hrana nije dobra.**

Mnogi ljudi danas boluju od raka i tuberkuloze, ali pogledajte životinje. One ne pate od raka i tuberkuloze. Zašto? Zato jer jedu prirodnu, sirovu hranu. Njihova hrana nije kuhana. Ljudska bića, suprotno tome, jedu neprirodnu, umjetnu hranu.

Ruskinja: Možemo li jesti ribu?

Sai Baba: **Riba nije dobra. Danas je voda u oceanima zagađena. Zemlje kao što su Japan i Kina, bacaju u ocean bombe i nuklearni otpad. Riba se tako truje i nije dobra. Nemojte jesti ribu. Veoma je važno da kontrolirate svojih pet osjetila. Prije svega trebate kontrolirati svoj jezik, oči i uši. Između svih pet osjetilnih organa, jezik je najvažniji. Mnogi su se davnašnji mudraci pridržavali šutnje. Kao rezultat toga bili su u blaženstvu. Šutnja je zlato. Trebali biste manje govoriti.**

Za svoj rođendan 1994. godine Svami je rekao:

Bez obzira naziva li se netko Sai poklonikom ili ne, trebao bi prestati jesti meso, jer jedenje mesa u čovjeku prouzrokuje životinjske osobine. Jelo koje čovjek unosi u organizam određuje njegove misli, tako jedući meso raznih životinja čovjek poprima osobine tih životinja. Ne samo što počinja grijeh ubijajući i jedući životinje, već i poprima demonske osobine.

Zbog toga Svami preporuča da odmah prestanu jesti meso oni koji to čine a pravi Sai poklonik ne može se tako nazivati ako ne napusti uz meso i cigarete i alkohol.

Obzirom na činjenicu da je u posljednjim desetljećima u javnim školama (pogotovo u razvijenim zemljama) sve više prevladavalo materijalističko mišljenje mnogi su mladi koji nisu u tome pronalazili smisao svog života tražili izlaz u nečem drugom i pojavio se val drogirivanja, koji je mladim ljudima donio neobična duševna iskustva, ali nažalost sa samorazarajućim posljedicama. Droge izazivaju vizije i sasvim subjektivna duševna stanja, no ne donose odgovore koji se odnose na objektivni duhovni svijet. Ovisnost o drogama je nasilje nad vlastitim tijelom i izaziva ubrzano raspadanje tijela. Izaziva jednu vrst ubrzanog umiranja što pak govori o tome koliko mladi nisu sretni, ni ispunjeni, niti znaju smisao i cilj života.

A da li naša zajednica i Crkva rade dovoljno da pomognu mladim ljudima da pronađu smisao i iskoriste svoje talente i kreativnost za dobrobit svih ljudi. O utjecaju medija i ulozi onih koji bi trebali biti uzor u odgoju i obrazovanju te politici već sam mnogo pisala. Pisala sam i o zajednicama za liječenje ovisnika koje sve više niču ne samo širom lijepe naše već i širom svijeta, i u kojima se uči Ljubav za Boga i kako živjeti ispravno i slobodno od svake ovisnosti u ovom tako turbulentom svijetu. Tu bi Crkva trebala odigrati presudnu ulogu a to nažalost nije tako iako u nekoliko zajednica pomažu časne sestre odnosno svećenici kao što je u Međugorju, Vrbovcu, Banja Luci itd.

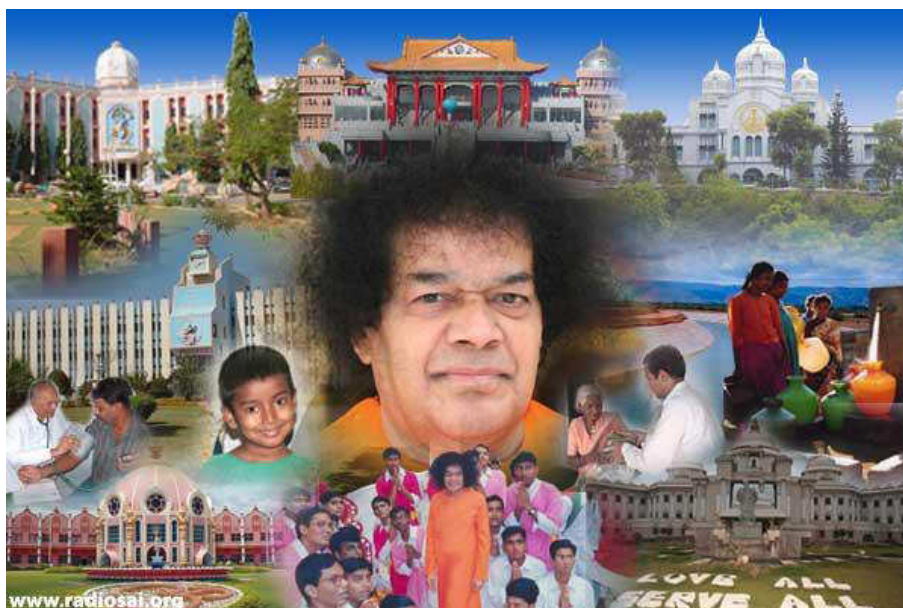
Uvijek sam se pitala zašto je časna Bernardica napustila Crkvu da bi se mogla u potpunosti posvetiti ovisnicima no nisam našla pravi odgovor.

Članak - koji je govorio kako je velečasni Harry Herbert, direktor vijeća za socijalnu odgovornost crkve u Sydneyju otvorio prvu australsku legalnu prostoriju za ubrizgavanje heroina, a to su podržali predstavnici policije i vlasti države New South Wales - toliko me je zgrozio da sam se danima pitala kuda ide ovaj svijet i što možemo učiniti?

Iz iskustva znam da to možemo jedino vlastitim primjerom, da ne možemo promijeniti svijet ali možemo sebe pa onda djelovati u svom okruženju. Tako sam i jedne nedjelje primila paket odjeće od susjede koji ću odnijeti jednoj potrebitoj obitelji u Lupoglav uz još neke prehrambene artikle, jer ta šesteročlana obitelj živi od 500 kuna mjesečno. Susjeda mi se potužila da su prije časne u susjedstvu primale stvari i distribuirale ih potrebitima, no sad im se to više ne radi, radije pripremaju iza nedjeljne mise „druženje uz čaj i kolačiće“ za dobro situirane stanovnike Tuškanca. A baš bi ti stanovnici mogli učiniti jako puno za svoju potrebitu subraću, da ih se inspirira i potakne vlastitim primjerom. I dok neke od časna, sad kad sam javno proglašena kao „persona non grata“ u Crkvi, okreću glavu od mene kad prolazim, ja ću još više pomagati potrebitima a to mi je duboko u dušu usadio moj voljeni Učitelj.

Da biste dobili Božji blagoslov služite siromašnima i svima kojima je vaša pomoć neophodna. Osjetite u njima jedinstvenost života jer sjena siromaštva nasljeđe je svih. U određenom trenutku, svakom pojedincu potrebna je blagonaklonost i suosjećanje. Plodovi vanjskog svijeta nisu isključiva imovina jednog čovjeka, niti oni stoje uvijek na jednome mjestu.

Božanski govor, 19. kolovoz 1984.



Svamijevo nesebično služenje čovječanstvu (besplatno školovanje, besplatno liječenje, pitka voda u tisućama domaćinstva i druga pomoć potrebitima)

OTKRIVENJA



Velečasni Charles Ogad govori pred Sai Babom u prosincu 2006.

Vijest koja je objavljena 27. prosinca 2006. na "Sai Baba novostima" vrlo me je razveselila iako nije bila u potpunosti točna. Anita Bacha izvještavala je da se tog dana po prvi puta u povijesti Prashanthi Nilayama održala sv. Misa u *ašramu*. E baš taj dio nije točan jer se dobro sjećam da je tamo sv. Misu održavao još 1990. godine pokojni franjevac fra Marko koji je s većom grupom Jugoslavena boravio kod Babe. No on je sv. Misu služio vani pod drvetom, dok je ovaj puta rimsko katolički svećenik otac Charles Ogada dobio Babin blagoslov da održi jutarnju misu u konferencijskoj dvorani nasuprot trgovačkog centra. Iako nije bilo službene najave tog događaja vijest se brzo pronijela ašramom i sakupilo se mnogo ljudi u konferencijskoj dvorani.

Nakon što je otpjevana kršćanska pjesma **Dođite i služite u radosti Bogu** otpjevana je i **Sarva Dharma** (pjesma koja zaziva božanstva iz raznih religija). Za vrijeme sv. Mise podijeljena je i pričest. Prije završetka mise kad se pjevala pjesma **Voli sve, služi svima** prisutnima se obratio slijedećim riječima svećenik iz Švicarske koji je isto prisustvovao sv. Misi: *"Nemojte tražiti razlike kod drugih, već tražite sličnosti koje će vas povezati s drugima i dati vam vječni mir."*

Mnogi poklonici koji su prisustvovali tom događaju izrazili su svoju veliku radost da su to doživjeli. Nešto kasnije u siječnju 2007. godine pojavio se intervju Huan Karlos Ponce de Leona, Sai poklonika iz Perua sa tim istim svećenikom Ocem Charles Ogadom iz reda **Očeva i braće Svetoga Duha**, koji je rekao:

Ako ne poznajemo stvarnost, istinu o Isusu, biti će nam nemoguće razumjeti stvarnost Sai Babe! A kako možemo razumjeti Isusovu stvarnost? Isusovu stvarnost možemo razumjeti kada razumijem našu vlastitu stvarnost. To je zato jer smo jedno s Bogom."

Dalje u intervju razgovor je tekao ovako:

Huan (H): *Nisam znao da će svećenik poput vas, govoriti na Božić u božanskoj prisutnosti Sai Babe. Kada sam to čuo moje se srce ispunilo velikom radosti i zadovoljstvom. Za mene je vaš govor bio poput rođendanskog poklona. Ujedno vas je i Svami par puta spomenuo u Svojem govoru.*

Otac Charles (OC): *Da. Rekao je da sam još od djetinjstva Njegov poklonik.*

H: *Vi to niste znali?*

OC: *Ne. Bilo je to otkrivenje za mene. Kada mi je rekao da se prisjetim svega što mi se događalo u djetinjstvu – moja duhovna iskustva, od kada sam bio dječak, za mene su oživjela. On je bio taj koji me vodio, pripremao i doveo u Svoju blizinu. I kada je nastupilo pravo vrijeme, sve se odigralo u skladu s Njegovim planom.*

H: *Recite nam, kako ste saznali za Saija?*

OC: *Mnogi misle da su do Svamija došli vlastitim naporima. Ali, svakako to nije slučaj. Svami je taj koji nas je privukao Sebi. I Isus je rekao: **Nitko ne može doći k Meni sve dok ga Otac, koji me je poslao, ne privuče Meni.** To je moje iskustvo. Rekao sam što mi se događalo kada sam imao sedamnaest godina, kada mi je „glas“ rekao: **Što bi želio učiniti sa svojim životom? Taj je glas ispunio moju dušu i srce velikom ljubavi. Odgovorio sam: „Što drugo Oče, nego posvetiti ovaj život Tebi.“***

Od toga trenutka vanjski svijet više za mene nije imao smisla. Kada osjetite blaženstvo Duha, sve vam druge stvari postaju nevažne. Počeo sam razmišljati, kako da posvetim svoj cijeli život Ocu.

Prije ovoga događaja, bio sam spreman studirati medicinu. Odluku sam promijenio jer sam smatrao da je najbolji put, kako bi predao život Bogu, taj da se pridružim vjerskome redu.

*I pridružio sam se kongregaciji **Otaca i Braće Svetoga Duha, Spiritans** – Jedno srce, jedan Duh.*

H: *Tko je osnovao taj red?*

OC: *Bila su dva osnivača. Claude Pourlat de Place i Francis Paul Liberman. Oni su osnovali ovaj internacionalni svećenički red od ljudi, koji su odlučili cijeli život posvetiti služenju siromašnima. Pridružio sam se ovome redu u osamnaestoj godini. U početku je bilo sve dobro. Bog me je ispunjavao s puno milosti i nježnosti. Ali tijekom puta, nakon devet godina napornog traganja za Bogom, nisam Ga mogao pronaći. Vanjski svijet je već bio za mene mrtav, a tada se činilo, da se On od mene skriva. Sve je bilo kao mrtvo za mene. Prolazio sam kroz mračnu noć svoje duše. Želio sam napustiti taj duhovni red kad se moj otac jako razbolio.*

H: *Je li vaš otac tada bio star?*

OC: *Tada je imao pedeset osam godina. Došao sam kući, vidjeti ga, jer mi je on poslao poruku da moram doći. Imao je rak koštane srži. Bolovi su bili jaki. Moje putovanje s njime u ovoj njegovoj patnji i smrti bilo je poput velikog buđenja za mene. To je bilo veliko osvještavanje, koje me je potaklo da tragam za dubljim realnostima i smislom života. To što se vidi izvana nije stvarnost. Ono što se ne vidi je **istinska stvarnost**. Iznad logike razuma, patnja nas vuče prema čistoj predanosti gdje smo nedodirnuti patnjom. Moj otac je prošao kroz ovu preobražavajuću snagu patnje.*

Prvi korak je razina odbijanja. Kada nas nešto zadesi, poput raka, mi se pitamo: „Zašto mene?“

*Pokušavamo to odbiti. U Getsemanskome vrtu, Isus se molio Ocu, „Abba, Oče, Tebi je sve moguće. Ukloni ovu čašu patnje, koja mi je namijenjena.“ Ovo je naše prirodno iskustvo. Ali mi se moramo uzdignuti iznad te razine. Isus nas je naučio da se izdignemo iznad razine odbijanja kad je molio, „**Ali ne moja volja, već Tvoja neka se izvrši.**“*

*To je razina prihvaćanja. Prihvaćanje vodi prema preobraženju, a preobražavanje tada vodi dušu prema toj **sublimirajućoj razini predanosti**. Na križu, simbolu konačnoga razaranja ega, Isus je molio: „**Oče, u Tvojim je rukama moja duša i ja je predajem Tebi**“, i stopio se sa Principom božanskosti.*

*Patnje moga oca dovele su ga u kontakt sa njegovim unutarnjim sebstvom. I u tom **mističnom jedinstvu**, mada je imao bolove, nije bilo patnje.*

H: *To je bio pred samu njegovu smrt?*

OC: *Okolo tri mjeseca prije njegove smrti. Izgledalo je kao da je otkrio tajne smrti. Bilo je svjetlosti i radosti u njegovim očima i neprestano pjevušenje svetih imena Gospodnjih ispunjavalo je njegove usne mirom. Jednom me pozvao do svoga kreveta i rekao mi da je na svome putu u Calvary. Calvary je kršćanski simbol potpune predanosti i stapanja duše sa Svevišnjim. Zamolio me je da mu čitam Novena Mass – kršćansko vjersko služenje od devet dana, kako bi molili za snagu i hrabrost da bi dosegao Calvary. Nakon toga mi je rekao, „Ja sam ponudio svoje patnje na radost Svijetu.“ Do tada, nisam nikoga upoznao tko može biti toliko nesebičan u svojoj molitvi. On nije ponudio sebe za ništa, čak ni da ode u Nebo, već za sreću Svijeta. Loka Samasta Sukhino Bhavanthu – Neka bića svih Svjetova budu sretna.*

Njegova smrt je bila poput velikog buđenja za mene. Jedna od stvari koju mi je rekao pred smrt bila je: „Nemoj napuštati svoj poziv svećenika. Mnogi će doći tebi.“

H: *Na početku on nije bio sretan što si bio izabrao svećenički poziv?*

OC: *Da, na početku. Poslije mog iskustva s „glasom“ želio je provjeriti, moju iskrenost vezanu uz moju prvu želju da idem na studij medicine. Ali na neki način snaga glasa je prevladala. Prije svoje smrti znao je da u meni postoje neke sumnje. Zato je i rekao, „Nemoj napuštati svećenički poziv“. Zbog njega, vratio sam se u sjemenište. Zatim se dogodilo da je voljeni Svami došao meni.*

H: *Kako je došao?*

OC: *Prvo sam se susreo sa svećenikom Ocem Reymond Arazu. On nas je podučavao Komparativnoj religiji. Tijekom jednog svog predavanja spomenuo je ime, Sai Baba.*

H: *Je li spomenuo ime s dobrom namjerom?*

OC: *Da, na vrlo lijep način. On je također Njegov poklonik.*

H: *Ima mnogo svećenika koji su tajni poklonici?*

OC: *Da, puno! Oni štuju i slave Svamija u tajnosti. Kao Nikodim u Bibliji koji je odlazio Isusu noću. Ali ovaj svećenik, Otac Arazu više nije tajni poklonik. Da je drugačije ja ne bih spomenuo njegovo ime. Ustvari on sada vodi sastanke (satsang) u svojoj rezidenciji i na Vjerskom sveučilištu gdje ljudi dolaze učiti o Sai Babi. Jednom mi je rekao da je ostvario svoju slobodu, jer Crkva ne zna što će s njim učiniti!? Jednostavno ga ostavlja na miru.*

H: *Mislite li da Vatikan i crkvena hijerarhija znaju, da su mnogi svećenici postali poklonici Sai Babe?*

OC: *Da, naravno. Stvar je u tome, da sve dok to ne izađe u javnost, izražavanje vaše vjere i štovanje Svamija, u bilo kojem obliku, Crkva prema vama, a vezano uz to, čini malo ili skoro ništa. Na primjer, pogledamo slučaj Oca Don Maria Mazzolenija, koji je ekskomuniciran. Sve dok Mario nije napisao knjigu, „Katolički svećenik se susreo sa Sai Babom“, bio je siguran. U stvari, knjiga je bila povod njegovog zapadanja u „nevolju“ s Crkvom, te svjedočenja protiv njega na Crkvenom sudu, nakon čega je bio prisiljen*

napustiti Crkvu. Ima toliko puno svećenika koji su ovdje u Puttaparthi došli u tajnosti – i nakon što su primili Svamijev daršan, vratili su se u svoje crkve.

H: Tako, Crkva svećenicima dopušta da budu poklonici Sai Babe, pod uvjetom da to ne dođe u javnost?

OC: To nije stvarno zvanično dopušteno od Crkve. Međutim, vjera je nešto što je unutar nas. Ona je iznad opažanja bilo koga. Sve dok ta vjera ostaje unutar srca, vi ste sigurni od strane Crkvene hijerarhije. Ali kada otvoreno počinjete pisati i govoriti o tome, pruža im se prilika primjene određenih mjera kažnjavanja ili ekskomunikacija.

H: Jeste li bili uplašeni održati govor na Božić 2006. godine, pred tisućama poklonika, koji su se okupili oko Svamijevih Lotosnih Stopala?

OC: Ne. To je bila Njegova Milost. Ako zbog Njegove Milosti neko zapadne u nevolje, onda su to dobre nevolje. Potpuna predanost je ključ Njegovog carstva - carstva Božjeg.

H: Svi će o vama čitati, jer vas je Sai Baba na predavanju Svojim poklonicima, spominjao nekoliko puta. Da li mislite da će Hijerarhija znati o takvome vašem istupanju?

OC: Crkveni izvori su vrlo jaki. Oni će svakako saznati.

H: Vi ste u neizvjesnosti, ili ste uvjereni, da će vas oni pozvati na razgovor, kada se vratite?

OC: Ono što Svami želi to će se i dogoditi. Svami kaže: „Čemu strah, kada sam Ja ovdje?“

H: Ali vi niste uplašeni?

OC: Uplašen od čega? Kada realno, istinski spoznamo Svamijevu stvarnost, onda znamo da u našim životima ne može biti nikad bilo kakvog mjesta strahu. Ništa ne može Njemu promaknuti. Ono što On želi, će se i dogoditi, a Njegova volja ili Njegova želja dobra je za nas, jer nas On voli. Njegova volja je ljubav prema nama. Tako, dakle, ako On želi da prođem kroz neke patnje na račun ovoga...u stvari Njegova volja se ne može nazvati patnjom.

Patnja se doživljava tamo gdje nema ljubavi. Tamo gdje je ljubav, kandže patnje su promijenjene u radost buđenja i davanja.

Postoje neke stvari koje trebate učiniti za vaše bližnje i drage. Mada su one teške i bolne, vi uživete dok ih izvršavate, jer ih radite s ljubavlju. Kada činimo stvari za Svamija, spremni smo žrtvovati tijelo, jer to radimo iz ljubavi prema Njemu. On je taj koji prvo nas voli. Njegova nas Ljubav ispunjava tim duhom žrtvovanja. Nema ljubavi bez žrtvovanja, a to žrtvovanje donosi radost!

Vidite da su svi Isusovi učenici morali proći patnju u korist Njegove ljubavi. Sveti Pavao je prošao mnoge teškoće kako bi proširio Isusovu poruku. On je bio sretan što je prolazio te teškoće, jer je volio Isusa. U stvari on je to neprestano želio činiti zbog svoje ljubavi prema Isusu.

Otkrivenje Božanske Realnosti

OC: Na primjer, Isus je jednom rekao; **Ja sam Put, Istina i Život. Niko ne može doći do Oca izuzev kroz Mene** (Ivan 14:6). To je prouzrokovalo zbunjenost kod mnogih.

H: Da. Toliko mi puno mojih kršćanskih prijatelja, dolaze i govore: „Isus je Jedini Bog. Zašto slijediti Sai Babu, kada je Isus rekao da je On Jedini Put k Ocu?“

OC: Ali tko je Isus? Tko je taj Put? Tko je Istina? Tko je Život? Da li se Isus govorio o Svom fizičkom tijelu ili o imenu „Isus“? Kada je Isus rekao: „**Ja Jesam**“, na što je točno mislio?

Tko je taj „Ja Jesam“? Da li je to Bog? Isus nije vidio Sebe kao tijelo. Isus nije vidio Sebe kao ime. Bog ima mnoga imena. Bog je iznad imena. Isus je sebe oslovio „Ja Jesam“ principom. Isus je „Čisto Postojanje“ – „Čista Egzistencija“ – satchitananda.

U Evandjelju po Svetome Ivanu, Isus je rekao nekome Židovu da je Abraham (Aham Brahma znači „Ja sam Bog“) težio vidjeti Njegov dan, te da je vidio i bio zadovoljan. Oni su odgovorili Isusu: „Sada znamo da je Tebe zaposjeo demon. Ti sada nemaš ni pedeset godina i tvrdiš da je Abraham, koji je živio prije tisuću godina vidio Tvoj dan i bio zadovoljan! Tko si Ti i što smatraš da si? Mora da nešto nije u redu sa Tobom. Ti si sigurno umno bolestan!“

Mojsije je rekao Bogu, „Ako Ja odem i kažem Izraelcima, „Bog vaših otaca Me poslao vama“, a oni me upitaju, „Koje je Njegovo Ime?“ Što da im kažem?“ **Bog je rekao Mojsiju, JA SAM ONAJ KOJI JESAM. To je ono to ćeš reći Izraelcima; JA JESAM poslao Me k vama.** (Egzodus 3:14)

U stvari, „Ja“ je pravo ime Gospodnje. Ljudi oslovljavaju Boga različitim imenima iz zahvalnosti i radosti. Međutim, „JA JESAM“ je istinsko ime Gospodnje“ (Sai Baba- Sathya Sai Speaks Vol 35 p 286)

Isus je rekao: **Prije nego što je Abraham ikada bio, Ja Jesam.** Dobro pogledajte izbor Isusovih riječi: **Prije nego što je Abraham ikad bio Ja Jesam.** Svakako, Isusovo tijelo nije staro ni 50 godina. Ali Stvarnost koja nosi ime „Isus“ postojala je i prije tijela. Ta Stvarnost je vječna, bez rođenja i bez smrti; iznad dimenzija vremena i specifikacija prostora; nadilazi ograničenja imena i ograničenja oblika. Isus je Božanska Suština, **JA SAM ONAJ KOJI JESAM.**

Ja vam govorim Istinu, rekao je Isus, prije nego što se je Abraham rodio, Ja sam Ja– Isus Krist (Ivan 8: 58)

Svami kaže:

Rečeno je da je ovo moj rođendan; ali dopustite mi da vam kažem, Ja imam mnogo rođenja kao što je ovo. Ja sam uvijek nov i uvijek vječan. (Sathya Sai Speaks Vol 1 P 164)

Mi uvijek zaboravljamo tu suštinu. Ograničavamo Isusa na fizički lik, sina Marije i Josipa, rođenog u vremenu ograničenom kulturom Izraela. Mi ograničavamo Isusa na ime „Isus“. Ali istina je da je On iznad imena „Isus“, Isus je princip „Ja Jesam“. Ovaj „Ja Jesam“ je život u svemu i svakome, postojanje u svemu, istina u svemu. Sve što diše: „Ja Jesam“ zaziva ime „Isus“.

Kada ste rođeni, niste imali ime. Ali ste imali Svjesnost o postojanju. Ta Svjesnost je „Ja Jesam“ u vama. To „Ja Jesam“ je Život u vama. Taj Život je Isus. Kasnije ste dobili ime „Huan“, i tada se ono zalijepilo za vas s ciljem društvenog prepoznavanja i pogodnosti. Pobrkatim oznaku sa Realnošću je znak neznanja. Jednom su se učenici okupili oko Lotosnih Stopala Sai Babe. Iznenada im je Svami postavio pitanje: **Što vi kažete, tko sam Ja?** Iz svakog ugla sobe došlo je tisuće odgovora: „Svami Ti si Bog!“ A Svami odgovori, **Ne, ne!** „Ti si Shiva-Shakti!“ A Svami odgovori, **Ne, ne!** „Svami Ti si atmasvarupa!“ A Svami odgovori, **Ne, ne!** Kada su studenti iscrpili svoje znanje, oni su nevino gledali u Svamija očekujući ispravan odgovor. Onda im Svami reče: „**Ja sam Ja**“.

To je jako važno. To „Ja“ je u svemu kao osnovna manifestacija Postojanja. Kada se probudite iz dubokoga sna, prva svjesnost je „Ja“ svjesnost. Bez te svjesnosti, nema aktivnosti. Dakle, kada Isus kaže, **Ja sam Put, Istina i Život...**, to znači da je **Bog Put, Istina i Život**.

Nitko ne dolazi Bogu, ako ne prođe kroz Mene (Boga)“ Drugim riječima, Bog je Cilj, a također je i Put k Cilju. Možemo ostvariti Boga samo kroz Boga. Možemo vidjeti Sunce samo kroz njegove zrake. Dakle, ono što je Isus rekao je bez svake sumnje, i ni na koji način nije isključivo za kršćane ili one koji zovu Boga Imenom „Isus“.

Dakle, ako ne razumijemo naše vlastito sebstvo, to „Ja“ na koje se Isus poziva, ne možemo razumjeti ni Stvarnost Isusa ni Stvarnost Sai Babe.

Svami je rekao: **Ne gubite vrijeme u pokušajima da saznate tko sam Ja. Ne gubite vrijeme, jer niko ne može znati tko sam Ja. Prema tome, pokušavajući saznati ono što je nemoguće saznati, samo je gubljenje vremena. Tako ćete ujedno gubiti i svoju energiju. Mene je moguće spoznati onoga dana kada spoznate tko ste vi.**

Vjerom u Isusa, vjerujete i u Sai Babu. Kada čitate dio Evanđelja gdje Isus izjavljuje : **Ja sam Put..**, razumjeti ćete tu istinu. Tom prigodom, Isus je rekao Svojim učenicima da će otići Ocu i da će oni znati gdje On ide i kako će tamo doći. Toma je protestirao: „Ne, mi ne znamo, Gospode. Mi nemamo nikakvu ideju gdje ćeš Ti otići. Kako bi onda znali put?“

Tada Isus reče: **Ja sam Put, Istina i Život. Niko ne može doći Ocu osim po meni. Ako saznate tko sam Ja, onda ćete saznati tko je moj Otac. Od sada vi znate Njega i vidjeli ste Njega!**

Filip reče, „Gospode pokaži nam Oca i biti ćemo zadovoljni.“

Isus odgovori: **Filipe, da li ti do sada još nisi saznao tko sam Ja, čak i poslije toliko vremena što sam proveo s vama? Svako tko je vidio mene, vidio je mog Oca! Onda zašto tražite da vidite Njega? Da li vjerujete da sam Ja u Ocu i da je Otac u meni? Riječi koje sam rekao nisu moje, već od mog Oca koji živi u meni i čini Svoja djela kroz mene. (Ivan; 14:1-10)**

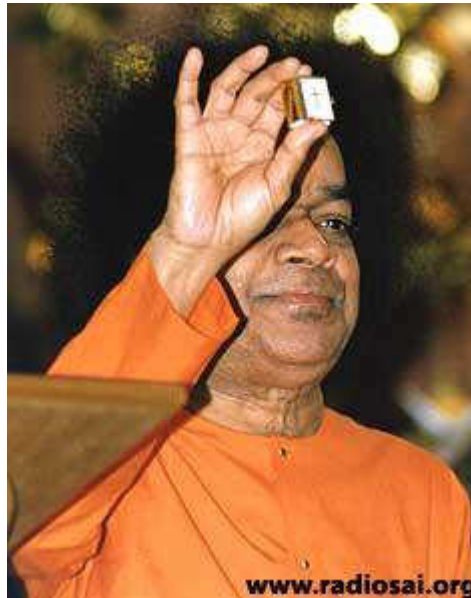
Iz prethodnog dijaloga jasno je da Isusovi učenici doista nisu znali tko je istinski Isus, mada su vidjeli Njegovo fizičko tijelo i znali Njegovo Ime „Isus“. Ali Isus je iznad imena „Isus“. To moramo razumjeti. Sai Baba je isto tako iznad imena i oblika. I to je ujedno svako od nas!! Ne možete reći, ja znam Sai Babu, jer znam Njegovo ime i bio sam u Puttaparthiju te vidio Njegovo fizički lik. Toga dana, kada spoznamo Jednoga u osnovi mnogostrukosti imena i oblika, to je taj dan kada ćemo i mi znati tko je zaista Isus – Njegovu Stvarnost. Toga dana spoznat ćemo da su Sai Baba i Isus Jedna te Ista Stvarnost. Sve dok taj dan ne osvane u nama, prijestolju Božjem moramo prići s vjerom i istražujućim duhom, koji će nam na koncu otkriti Istinu.

Svami je kvasac koji iznosi suštinu Biblije. On je pečat naše vjere u Isusa, jer nam potvrđuje naše vjerovanje u Isusa. Sve što je Isus rekao i učinio, Svami reafirmira, ponavlja i ponovo uspostavlja. Isus je istinit – stvaran. Isus je živ! Isus je Bog!

A Mario Mazzoleni u svojoj knjizi **Bhagavan Baba - neshvatljiva misterija** kaže:

...Da ljudskoj ograničenosti uma zada konačan udarac, Sri Sathya Saijevo učenje slijedi jedinstveni cilj: osloboditi čovjeka vezanosti za lik, čak i onaj Božji. I zato, nakon što nas je nasitio i napojio radošću Svoje fizičke prisutnosti, On nas postupno i vrlo uspješno vodi do apsolutne emancipacije od svih povijesnih likova, očito i nepogrešivo, držeći nas za ruku za taj skok u svjetlost koja nema ni imena ni lika.

Mnogi ljudi koji su sebe nazivali učiteljima, vežu svoje učenike za sebe, pretvarajući ih u ovisnike. Oni sigurno nemaju "vozačku dozvolu" da vode te duše. Veliko Babino čudo sastoji su u vibraciji Njegove ljubavi. To nije ljubav koja navodi na pasivnost, već donosi sobom jednu snagu koja se sama regenerira. Oni koje je privukla ta snaga, moći će sami hodati, držat će ih svijest da Baba nije samo dragi lik, obučen u narančasto, za čijim daršanom žudimo, već je esencija života koja održava sve svjetove. Gledajući u sebe, vidimo Njega...



Svami je za Božić 1996. materijaliziraomalu bibliju sa zlatnim koricama, a unutra su Otkrivenja

ŠTO JE TO ISTINA?

U ponedjeljak 31. ožujka 2008. godine pojavio se članak u Jutarnjem listu Darka Pavičića: **Duhovni guru Sai Baba na samrti?**

U članku se govorilo da mu je kraj blizu i da neki sumnjaju da je već mrtav, ali da se vijest još ne objavljuje. U članku je izjavu dao i Drago Plečko, autor nekoliko dokumentarnih filmova o Sai Babi, tvrdeći da bliski izvori Sai Babi potvrđuju da se radi o kraju života jednog od najpoznatijih svjetskih gurua i da se već mjesecima ništa ne događa u njegovu kompleksu te da su sve aktivnosti zamrle. Tog istog dana Sonja Šarunić je u jednoj radioemisiji na Obiteljskom radiju već objavila da je Sai Baba mrtav.

Nazvala sam prijatelja liječnika koji svake godine po šest tjedana volontira u Babinoj bolnici i tamo besplatno liječi siromašne Indijce koji mi je rekao da je Svami dobro i da je baš tog dana bio vani na daršanu oko jedan sat. To se potvrdilo i na SBOI prilogu iz Indije gdje su bile i fotografije završne priredbe Babinih studenata, prije odlaske na školske praznike. Svami se smješio vrlo zadovoljno među svojim studentima i djecom, čak je jednom studentu materijalizirao lančić i stavio mu oko vrata.

Tjedan dana kasnije Svami se pojavio na naslovnici Arene i osim Plečkovog članka: „Moja istina o Sai Babi“ u članku su govorili Rajko Dujmić, Nada Šurjak i Ana Žube o svojim lijepim iskustvima s Babom. Iako je Plečkov pomalo kritičan članak „njegova istina“ (na koju ima pravo) ipak je uređen korektno i prilično dobronamjerno s prekrasnim fotografijama Svamija i indijskog predsjednika Abdul Kalama, zatim Svamija s bezbrojnim učenicama i studenticama Njegovih koledža i njihovim učiteljicama. Najljepše je bilo što je objavljeno i šest fotografija Hrvata koji su ga posjetili za 82. rođendan i imali mnoge milosti te još nekoliko lijepih drugih fotografija.

Plečko je u svom članku rekao da su materijalizacije autentične kao i iscjeljivanja te da su njegova iskustva bila uvijek vrlo ugodna.

Rajko Dujmić koji je u članku govorio o Babi rekao je da Babi nije išao turistički i da je njegovo iskustvo intimno, dragocjeno i vrlo rijetko, pa ne želi o tome pričati u javnosti.

Ana Žube je među ostalim vrlo lijepim riječima o svom iskustvu s Babom rekla: "Od Sai Babe sam se vratila kao najsretnije biće na svijetu".

Nada Šurjak govorila je o tri epizode filmskog zapisa, emitiranog na HTV-u, u kojem je prikazala na djelu ono što Baba propovijeda; ljubav prema svakom čovjeku i jedinstvo religija.

Par dana nakon izlazenja Arene nazvala me Sonja Šarunić i pitala da li bih željela sudjelovati u emisiji **Obiteljskog radija** o Sai Babi.

Plečko je tu emisiju nazvao „blesarenje u eteru kao spiritualna disciplina“, jer se između reklama, muzičkih brojeva SMS-poruka malo govorilo i o Babi. No ipak se govorilo o Babi i to najviše pozitivno.

Plečka je izazvao komentar nekog svećenika iz crkve u Sigetu da je Baba "Sotonin sin" pa je rekao "da mi imamo "Sotonine sinove" koji redovno idu u crkvu a zatim rade svakojake gadosti a ima ih i u nekim militantnim religijama pa bi Crkvi bilo bolje da sagleda od kuda vreba opasnost jer to sigurno nije Sai Baba. Ana Žube je vrlo lijepo govorila o Babinim bolnicama, školama, projektu pitke vode i o tome koliko je Baba učinio za siromašno stanovništvo Indije.

Ja sam bila vrlo uzbuđena i glas mi je podrhtavao pogotovo kad me je upitala kako je moja pokojna majka, za života gledala na to da idem u Indiju. Rekla sam da mi nije uvijek lako objasniti obitelji zašto me svećenici i časne sestre osuđuju no da se uspijevam s time nositi. Toliko sam toga drugog željela reći no glas mi je podrhtavao i to me činilo nesigurnom. Uspjela sam reći da skoro svakodnevno iz Indije putem Interneta preko foruma SAI BABA of INDIA ili SAI BABA NEWS, ili preko službene stranice Sai organizacije (koja najčešće objavljuje sve govore koje Baba drži prilikom raznih događanja) dobivamo informacije i autentične fotografije o događanjima u ašramu Sathya Sai Babe. Često su to i prilozi iz novina jer mnogi ministri, guverneri, razni političari, sportaši i druge osobe iz javnog života posjećuju Babu, pa se onda o tome izvještava u dnevnom tisku.

Uspjela sam, uz to reći da su nedavno Babu novinari pitali o tome tko će ga iza smrti naslijediti a on je odgovorio da će to biti njegovi poklonici u što ja najiskrenije vjerujem jer ono što je najveće Babino čudo je transformacija ljudi. Ono što nisam uspjela reći, jer se Sonja Sarunić oprostila od mene, a htjela sam, jest da su Babini poklonici i bivši studenti u cijelom svijetu poznati po služenju potrebitima. U mjesečniku Sanathana Sarathi možemo uvijek iznova čitati o tome, bilo da se radi o liječničkim kampovima, pomoći siromašnima, starima, bolesnima, ugroženima nekom elementarnom nepogodom itd. U te medicinske kampove uključi se i više stotina liječnika i drugog medicinskog osoblja i u ruralnim krajevima Rusije, Latinske Amerike, Indije ili neke druge zemlje obavi besplatne preglede, manje kirurške zahvate, popravke zubi i dr. te bolesnima podijele besplatne lijekove koji su pribavljeni preko Sai organizacije.

Ono što nisam više stigla reći je da u Hrvatsku i dalje dolazi pomoć iz Engleske koju su sakupili Sai poklonici. Ta pomoć se upućuje uglavnom na Vukovarsko područje a Sai poklonici iz Engleske su već dva puta u Zagrebu prisustvovali pjevanju *bhajana* u Sai organizaciji za koje su rekli da je vrlo lijepo i predano. Babina slika se još jednom pojavila u **Jutarnjem listu** uz demanti Đurđe Adlešić da prilikom svog boravka u Indiji nije posjetila Sai Babu.

Čudne su to Babine igrice, no On kaže da i oni koji ga napadaju dobivaju Njegov *daršan*.

26. travnja 2007. Svami je otišao u Whitefield iako se tamo na ulici uz *ašram* mnogo gradi i vrlo je bučno. Tisuće ljudi dočekalo ga je pred vratima *ašrama* i posipavalo ružine latice pred Njegovim autom. Prije toga je u Prashanthi Nilayamu održao i jutarnji i popodnevni *daršan* oprostivši se od poklonika. Samo nekoliko dana kasnije Svami se ponovno vratio autom u Puttparthi i nastavio s obiljem aktivnosti, iako temperatura zraka iznosi i preko 40 stupnjeva, dok je kod nas u novinama pisalo da je na samrti. Djelomično je to demantirano, no naučili smo, nažalost, već na te i razne druge neistine o Sai Babi po novinama i u crkvenim medijima.

No zato se u Crkvi u zadnje vrijeme naveliko priča kako mediji objavljuje neistine o predstavnicima Crkve i kako se o tome mora progovoriti. Prekrasan skup mladih u Varaždinu gdje se okupilo preko 22.000 mladih bila je idealna prilika da se govori o ISTINI. Pratila sam s uživanjem taj dvodnevni skup pod motom „Postojani“ i raznježile su me pjesme koje su pjevali i svjedočenja koja sam čula, no u obje propovjedi bilo je govora o krivim objedama u medijima na račun Crkve. Neistine stvarno jako bole, no možda bi se pripadnici Crkve trebali preispitati da li je u redu iznositi toliko neprovjerenih objeda na račun Sai Babe i kolikim su ljudima time grubo povrijedili osjećaje.

Emisija pater Friedla na Radio Mariji krajem svibnja 2008. godine koja je govorila o „nebu“ bila je vrlo interesantna jer je on pokušao slušateljima objasniti da nebo koje spominje Isus nije neko mjesto već da je to ljudima nepojmljiva milina i ljepota. Zatim je rekao da je nebo Bog, a na kraju da je nebo zapravo stanje svijesti. Citirao je čak iz mog omiljelog **Malog Princa** Antoine de Saint – Exuperya i to me jako razveselilo.

Već sam u prošloj svojoj knjizi pisala o tome kako je i pokojni papa Ivan Pavao II govorio o nebu kao o stanju svijesti iako to mnogi predstavnici Crkve ne prihvaćaju.

C.W. Leadbeater je vrlo precizno opisao i astralnu i devahansku ili nebesku razinu. U knjizi **Astralna razina** pokušalo se opisati astralni plan, niži dio širokog i nevidljivog svijeta usred kojeg živimo i krećemo se, a da to i ne slutimo. Knjiga **Devahanska razina** ima još težu zadaću jer pokušava dati ideju o slijedećoj mentalnoj razini ili nebeskom svijetu. Iako se prilikom označavanja ovog plana kao nebeskog svijeta pokušalo izraziti da on sadrži realitet onoga što je temelj najboljim i najduhovnijim idejama o nebu, koje su objavljene u različitim religijama, ne smije se promatrati samo s tog gledišta.

Nebeska razina je područje prirode koje je za nas od velike važnosti, ogroman sjajan svijet pun dinamičkog života, u kojem se nalazimo isto tako sada, kao i u razdoblju između smrti i ponovnog rođenja. Samo je nedostatak razvitka i ograničenje koje nam nameće ova odjeća od mesa to, što nas sprečava prepoznati da nas sva slava najvišeg neba okružuje sada i ovdje i da utjecaji koji dolaze iz onog svijeta stalno zrače na nas, samo kada bismo ih mi htjeli razumjeti i dopustiti da djeluju. Koliko se to god može učiniti nemogućim svjetovnom čovjeku, za prosvijećene je to najjasnija stvarnost.

U prirodi postoje različiti planovi ili razine. Svaki od njih ima vlastitu materiju odgovarajućeg stupnja gustoće, kojom prodire u materiju slijedeće, niže razine. Nadalje, mora biti jasno da se izrazi „niži“ ili „viši“ ne odnose na mjesto (sve razine se nalaze na istom mjestu) već se odnose na stupanj finoće materije od koje su sastavljeni.

Stoga, kada se kaže da čovjek prelazi s jedne razine na drugu, ne misli se na kretanje u prostoru, već na promjenu svijesti, jer čovjek sadrži u sebi materiju svih razina.

Međutim ako je to tako, a o tome govore mnogi prosvijećeni, tad mnoge stvari koje naučava Crkva počinju zbunjivati. Još od rane mladosti zbunjivao me je opis „Sudnjeg dana kad će svi preminuli uskrsnuti **tijelom** kako to Crkva naučava. Zar na ovoj našoj maloj planeti Zemlji ili negdje drugdje u kozmosu? Bilijuni i bilijuni ljudi koji su od pamtvjeka hodali ovom našom planetom uskrsnut će tijelom i nastaviti tu negdje živjeti? Nije mi bilo samo jasno da li će kao i mi sada jesti, piti, prazniti crijeva, prati se i obavljati sve aktivnosti koje zahtijeva tijelo? Očito da, jer prema Evanđelju je Isus kad je uskrsnuo i zatim se javio svojim učenicima rekao da je gladan i dali su mu da jede. Zapitkivala sam se koliko bi to hrane bilo potrebno za sve **uskrsle tijelom** i nikako nisam mogla prihvatiti taj dio „Otkrivenja“.

Već odavno mi je puno prihvatljivije bilo da će svi ljudi kad dovoljno evoluiraju kroz mnoge živote i spoznaju svoju božansku prirodu postati dio Oceana blaženstva, Oceana svijesti, stopiti se s Božanskim principom. Baba kaže, da se duša spušta u tijelo, koje se sastoji od pet elemenata, da bi iskusila svaki aspekt ljudskih osjećaja a da pritom ne zaboravi svoje originalno stanje a to je čistoća, ljubav i blaženstvo. Ovaj život joj omogućuje da se konačno stopi sa božanskim od kojeg se razdvojila pred mnogo, mnogo godina. U svakom životu duša stremlje tome da dostigne savršenstvo i da tako doživi prosvjetljenje i spozna jednotu cijelog univerzuma da su svi jedno, da su sve duše dio vrhovne božanske sile, sve su božanske iskre.

Međutim, nakon ljudskog rođenja, duše se ne mogu prisjetiti svoje prave prirode već se vežu na zemaljska zadovoljstva i zaborave svoju misiju na zemlji – sebeostvarenje i sjedinjenje s božanskim.

Svami je mnogo puta rekao da postoji mnogo različitih duhovnih filozofija. No, većina njih bave se dvojnošću. Sva naša uobičajena iskustva su dvojne prirode. Dvojnost dakle nije ništa novo. Za to ne trebamo filozofiju jer je to i onako naše svakodnevno iskustvo. Samo je nedvojnost (advaita) za nas nova. Ona je nova zato jer smo mi od nje odvojeni koprenom privida.

Stoga je nedvojnost jedina prava filozofija i to je razlog zašto je Svami tako ističe. Istovremeno je ona i osobitost Indije i razlog zašto nas Indija privlači. Mi se naprosto želimo izložiti utjecaju tih drevnih učenja. U zapadnim ih religijama ne nalazimo iako smo blagoslovljeni dubokim mističnim iskustvima koja saznajemo od svetaca, npr. Ivana od Križa, Tereze Avilske, Franje Asiškog, Židovskog mistika Basl-Schema. Ako čitamo njihova djela, naći ćemo u njima to božanske Jedinstvo iako nije izraženo pojmom nedvojnosti. U njima nalazimo to direktno iskustvo; biti Jedno s Bogom.

Svami nam je objasnio tri pojma: **svjesnost** (conscious), **savjest** (conscience) i **svijest** (consciousness). Oni označuju tri različita stanja. Sve pojave, sve što pripada vidljivom svijetu, može se označiti kao svjesnost. Najviši duh, najfiniji oblik svjesnosti predstavlja čistu svijest (caitanya). To je sveprisutna stvarnost. Iz nje proizlazi savjest.

Iz čiste svijesti proizlazi savjest, kao glas Istine u nama. Savjest je izraz duše, božanska iskra u nama. To je božanskost koja stalno boravi u nama. Na našem duhovnom putovanju polazimo od svjetovne razine do spoznaje božanskosti u našem srcu, od svjesnosti do savjesti, a zatim dosežemo krajnju stvarnost, čistu svijest. Od svjesnosti do savjesti, od savjesti do svijesti, tri su stadija duhovnog puta. **To je put kojeg vam je pokazao Isus, to je vaš put**, rekao je Svami.

Vrlo je važno da na višim razinama svog duhovnog puta prekinemo s praksom da sve želimo shvatiti umom. Ne radi se o mentalnom shvaćanju, već o intuitivnoj spoznaji.

Naša se intuicija (buddhi) mora razvijati, jer tada se događa nešto u našim srcima. Ta viša sposobnost neposredne, sadržajne spoznaje je ono što Svami naziva **stalna cjelovita svijest**. (constant intergrated awareness). Njen je instrument intuicija, koja je kod većine od nas jedan još nepristupačan izvor. Svami kaže da ga moramo pokrenuti da teče snažno kao Ganga. Tada će nam se Istina objaviti u bljesku iznenadne spoznaje, bez zamagljene međukarike našeg uma, vezanog pojmovima ili tkivom naših predodžbi.

Istina kako je ja vidim, a u knjizi R.D.Awlea: **Tko je Baba**, navedeno je kako je vide i mnogi drugi, jest da je Sai Baba avatar našeg doba.

U prvom dijelu knjige pisac navodi nekoliko svetaca, velikih Učitelja i prosvjetljenih duša koje su rekle svoje mišljenje o Sai Babi.

Anandamoyi Ma (prijevod njenog imena je Majka prožeta blaženstvom), jednu od velikih duša 20 st. u Indiji (koja je na jednoj slici uz **Yoganandu** u knjizi: **Autobiografija jednog jogija**) za života su poklonici često pitali o njenom mišljenju o Sai Babi, no nikad nije ništa odgovorila. U zadnjoj godini svog života ona je konačno odgovorila na ovo toliko puta postavljeno pitanje: **Ovo tijelo (mислеći na sebe) će samo jednom odgovoriti na ovo pitanje i nemojte me to nikad više pitati. Sathya Sai Baba je najsnažnije Božje utjelovljenje koje se utjelovilo na Zemlji. Slijedećih 60 stoljeća neće biti nikoga na Njegovoj razini. Nije čudo da stalno slušate o Njemu jer On je avatar ovog doba.**

Paramahansa Yogananda je, kratko prije nego li je napustio tijelo, rekao svojoj bliskoj učenici iz Amerike: **Bog je sada utjelovljen u Južnoj Indiji i ime mu je Sai Baba. Kad ja napustim tijelo, ti ćeš otići tamo i nastaviti živjeti uz Njega.**

Osoba je prema Yoganandinom proročanstvu stvarno provela ostatak života uz Sai Babu.

Mata Amritanandamayi - poznata i kao **Ammachi**, a koju mnogi smatraju božanskin utjelovljenjem - je na pitanje tko je Sai Baba odgovorila: **On je avatar, utjelovljenje savršenstva od rođenja.**

Sri Aurobindo, veliki posvećenik 20 st., je dan nakon Sai Babinog rođenja 23. studenog 1926. prekinuo dugi period šutnje i objavio da se Krišna ponovno utjelovio na Zemlji.

Majka Krishnabai - samorealizirana učenica **Ramdas Svamija**, velikog sveca iz Kerale - je rekla svojim učenicima: **Sai Baba je avatar, ponovno utjelovljenje Krišne. On je Brahma, Višnu i Šiva utjelovljeni u jedan lik.** Preporučila je svojim učenicima da što više vremena provedu u Njegovoj fizičkoj blizini.

Svami Satchitananda - prosvjećeni mudrac koji vodi Anandašram u Kerali - upitan o optužbama na račun Babe nedavno je rekao: **Ne razmišljajte o tome. On je Bog.**

Karunamayi - poznata i kao **Vijayešvari Devi** (koju mnogi smatraju utjelovljenjem božice Sarasvati) - je nedavno rekla jednoj svojoj bliskoj poklonici: **Sai Baba i Ama (mислеći na sebe) oboje paze na tebe.**

Yogi Ramsuratkumar je bezbroj puta odlučno rekao da je Sai Baba utjelovljenje Boga na Zemlji. Svoje posjetitelje koji su - dolazili nakon što su posjetili Sai Babu, znao je upitati: **Otišli ste od Boga da bi posjetili ovog prosjaka (mислеći pritom na sebe sjedinjenog s sveprožimajućom svijesti).** Ljepota njegove izjave zračila je velikom poniznošću.

Šiva Balayogi, veliki Učitelj 20 st., izjavio je također - upitan od svojih učenika - da je Sai Baba avatar.

Master El Moria i Master Kuthumi, dva velika utjelovljena teozofska Majstora, su - prema riječima Howard Murpheta u knjizi **Svjetlost će te osloboditi** - izjavili: **Avatar Sai Baba je nositelj Božanske svijesti danas u svijetu.**

Ima još mnogo svjedočenja o nama manje poznatim visoko razvijenim dušama kao što su **Gopalakrišna Baba, Devi Amma, Vasantha Sai** i dr. koji isto smatraju Sai Babu avatorom našeg doba.

Da Svami nije „na samrti“ potvrđuje i činjenica da se ponovno vratio u Brindavan i 24. svibnja 2008. godine održao govor iz kojeg izdvajam jedan vrlo značajni dio.

Što je to zapravo služenje. Ono ne označava samo davanje novca u dobrotvorne svrhe, ono znači služenje potrebitima kao što bi služili Bogu. Osvijestite atmički princip koji vam je urođen i služite potrebitima koji vas okružuju. Dok služite ponavljajte Božje ime, i to tako iskreno da dosegne Gospoda. Mnogi jogiji i rišiji rade pokoru, yajne itd. a zapravo zbog čega? Samo da postignu oslobođenje a to nije ništa drugo nego akt sebičnosti. Novac ništa ne znači, on dolazi i prolazi; samo izgovaranje Božjeg imena je važno. Izgovaranje Božjeg imena i služenje potrebitima vode u vječni život.

UČENOST I PONIZNOST

U vrijeme kad sam završavala ovu knjigu pojavio se tekst naše Girije na jednom duhovnom portalu koji je nagrađen kao najbolji i dobila je na dar knjigu Jakob Lorbera: **Veliko Ivanovo evanđelje**. Već odavno znam da ništa u ovom našem životu nije slučajno tako ni zadana tema njenog priloga Vrli novi poredak u svjetlu globalizacije u kome je najprije vrlo stručno govorila o tome što je smisao riječi "globalizacija" u čemu se svi slažu da je ekonomski, politički i kulturni proces koji omogućuje brzi razvoj na poljima prometa i komunikacija, odnosno stvaranje i utvrđivanje pravila jedinstvenog svjetskog tržišta a potaknut je željom velikih korporacija za osvajanjem novih tržišta. Drugim riječima globalizacija je najveća ekonomska i društvena promjena u svijetu koja kao posljedicu ima mnoge probleme ali i porast komunikacije između suprotstavljenih strana. U tom smislu (smislu relativnog vanjskog svijeta, svijeta uma) pojam i smjer globalizacije intenzivira sve veći protok resursa poput društvenih veza diljem svijeta. Gledajući iz tog ugla svijet, kreaciju čovjeka, pitamo se kakav može biti poredak u svjetlu ili tami globalizacije. To ovisi o stavu svakog pojedinca i njegovog poimanja sebe, svijeta, duha i materije. Nastavila je da u stvarnosti postoji samo jedan poredak. Čim stvaramo za sebe svijet u vremenu i prostoru, koji je podložan uzročnosti, mi smo na putu traganja i nalazimo uzroke za sve. S te relativne točke gledišta u vezi globalizacije poznato je da su dvije nove sile na snazi u društvu novog tisućljeća. Prvo, strah od gubitka korijena u kulturi koja se globalizira: kako globalizacija utječe na osobni identitet koji je polazna točka osobnog razvoja? Zamagljuje li ona identitet zajednice koji je kamen temeljac kulturama i kako uključivanje novih kultura utječe na narodnu baštinu? Drugo, podjednako pogubna iako često manje primjetna činjenica, u globalizaciji jest napetost uzrokovana preobiljem prolaznih informacija danih sadašnjoj generaciji. Javno mnijenje je neprestano usredotočeno na neposredne probleme koji zahtijevaju trenutačna rješenja, bilo terorizam ili rat ili pojedinačni slučajevi negativnog ponašanja, no koji se, ustvari, mogu riješiti kroz postepene reforme uvođenjem religijskog i duhovnog dijaloga. Te vrijednosti uvođenje odgoja u duhu ljudskih vrijednosti igraju veliku ulogu.

Sve više i više Girija je u tekst ugrađivala riječi nama dobro poznate, riječi našeg Učitelja i napisala da je naravno, sve je međusobno povezano, te prema tome ima brojne uzroke. Cio univerzum doprinosi krajnjoj, trajnoj stvari. A ta stvar je onakva kakva jest, jer je svijet onakav kakav jest, a to bi bio vrli novi poredak svijesti koja zna i može pridonijeti ravnoteži u svijetu. To možemo nazvati i religijski ili duhovni dijalog kao bitni dio koji se sve više pokazuju i dokazuje kao važna ljudska vrijednost, kao društveno potreban i o kojem će ovisiti budućnost (gledajući u tom relativnom kontekstu).

S apsolutne točke gledišta sve modifikacije u svijetu su samo igra svijesti. Sve je samo refleksija u umu kao posebno ime i oblik nekog ukrasa. Ipak, sve je samo zlato. Na isti način, istina čini sve mogućim, a ipak, ništa što čini stvar onakvom kakva jest, njeno ime i oblik, ne dolazi od istine.

Ono što mogu duhovno osviješteni pojedinci u smislu mogućeg djelovanja kao novi poredak u svjetlu globalizacije je uvijek biti spreman na religijski ili duhovni dijalog za sklad i jedinstvo u svakoj formi promjena u svijetu.

Uzimati pojavnost (u ovom kontekstu globalizaciju) za istinitost bolna je pogreška i uzrok svih nesreća. Mi smo sveprožimajuća, vječna i beskonačna stvaralačka duhovna svijest. Sve ostalo je ograničeno i privremeno. Ne zaboravimo tko smo! To je vrli stari/novi poredak. Svi smo sposobni vidjeti iz apsolutne (sveobuhvatne) točke gledišta tako i ovu relativnu stvarnost najbolje kroz duhovni i religijski dijalog. To je vrli novi poredak. U međuvremenu radimo na sadržaju svog srca. Rad i znanje treba ići ruku pod ruku. Naš univerzum izgleda da sadrži svako moguće iskustvo. Univerzum je bezvremen i savršen.

Osoba (pojedinaac) je vrlo mala stvar (pojava). U stvari ona je sklop, i ne može se reći da ona postoji sama po sebi. Nezapažena, ona jednostavno nije tamo. Ona je samo sjenka uma, suma zbira memorija. Čisto biće (bit) se reflektira u ogledalu uma kao saznavanje. Ono što je znano ima oblik osobe (persone), zasnovano na memoriji i navici. To je samo sjenka ili projekcija saznavanja na platnu uma.

Girija je završila da je svako iskustvo ograničeno vremenom. Sve što ima početak mora imati i kraj. Tako i pojam globalizacija.

SVE BRŽA ČOVJEKOVA EVOLUCIJA

Približila sam se kraju pisanja ove knjige i pitam se koliko sam ispunila zadani cilj, tj. da pišem samo o pozitivnim pomacima u našoj evoluciji. Budući živimo u svijetu dvojnosti vrlo je teško potpuno odvojiti samo ono što je dobro, a pogotovo stoga što ima mnogo ljudi koji drugačije misle i ne smatraju da je ono što je za nas dobro, dobro i za njih. Zato predajem u Svamijeve ruke ovaj svoj pokušaj da ukažem da se mnogo

lijepih, ohrabrujućih i nadasve zanimljivih stvari događa širom svijeta. Tako na mojim stranicama slijedi nekoliko članaka objavljenih u vrijeme kad završavam ovu knjigu da budu potpora mojim nastojanjima. Dva članka Drage Plečka izašla u proljeće 2008. godine, bila su vrlo interesantna pa sam odlučila da njihove dijelove donesen na ovim stranicama. U prvom je pokušao objasniti fenomen Zlatka Sudca i ono što me se dojmilo bilo je njegovo uvjerenje da vjera zaista čini čuda, posebno kroz jakog karizmatika poput Sudca. Izjavio je da ga kod Sudca u pozitivnom smislu fascinira nevjerojatna predanost vjeri, Isusu i Bogu. Gotovo da se treba zavidjeti čovjeku koji tako duboko vjeruje a istovremeno je otvoren prema svakom čovjeku. On zaista voli ljude kaže Plečko. Na pitanje novinara da li je vlč. Sudac samo fenomen koji se može ograničiti na Katoličku crkvu ili obuhvaća mnogo šire područje, Plečko je rekao da je u svakom slučaju fenomen i da se radi o utjecaju na kolektivnu svijest, svijest grupe. Postoji jedan drevni pojam u *Vedama* u kojima je američki fizičar dr. Neil Boyd otkrio koncept koji se zove *bhuttatmas*. To su čestice na granici **materije i svijesti** kako ih on zove. Osobite osobe kao karizmatici duboke vjere, mogu na određenom mjestu na neki način zgusnuti te čestice. Njihovim zgušnjavanjem se povećava **gustoća vjerojatnosti** nekog događaja, na primjer ozdravljenja. Mijenja se lokalna stvarnost, nešto što se čini nemogućim postaje moguće. Plečko kaže u članku da mu uvijek prigovaraju da ne smije vjersku karizmu i čudesa tumačiti znanstvenim i *vedskim* konceptima, a on smatra da ako je Bog ovdje, i stvorio je ovaj svijet, onda je stvorio i sve prirodne zakone. Spominje Nobelovca Alexis Carrela koji je tvrdio da su „sva izlječenja u Lourdesu zapravo poznati biokemijski procesi, samo su ubrzani milijunima puta“. Plečko napominje da ako je čovjek ateist ili gnostik tada prihvati to kao pokušaj znanstvenog tumačenja, ako je vjernik neka to za njega bude djelo Božje.

Plečko je govorio i o „epidemiji tumora“ kao posljedici pada imuniteta organizma zbog stanja kolektivne svijesti čovječanstva u kojoj su nagomilani mržnja, pohlepa, agresija, pljačka, droge, pedofilija i još mnogo toga što djeluje poražavajuće na svijest običnog čovjeka. Mističnim rječnikom rečeno, približava se kraj Majanskog doba od 2008. Do 2012. godine. Vrijeme se ubrzava, što je teško objasniti, ali će to znanost primijetiti po pojavi znatno bržeg rasta i razvoja nekih vrsta tumora. Ono što je prije raslo za godinu dana na neobjašnjiv će način rasti dvostruko brže. To će se vidjeti čak na nivou stanice. Na pitanje novinara koja bi bila prevencija tom valu bolesti koji nam slijedi Plečko odgovara da je to opraštanje, ljubav, odricanje od osvete, tolerancija, dijeljenje s drugima, odbacivanje pohlepe itd. Mora se iz korijena promijeniti ta masa negativne energije iz kolektivne svijesti. Ovo je poruka Posvećenika, onih koji znaju što se događa, ali dok čovjek sam ne odustane od zla oni su nemoćni. To je paradoks evolucije ili kako neki kažu „slobodne volje“, završio je Plečko.

Drugi je Plečkov članak govorio o svjetskom skupu parapsihologa u Riminiju gdje je trebao prezentirati nešto novo, a to su bile krivulje obrađene specijalnim programom švicarske tvrtke Sonoscope CH. Pokazivale su da su Pier Rubesa, vodeći istraživač spomenute tvrtke, i Plečko bili u pravu kada su pretpostavljali da djelovanje nekog medija na oboljele osobe na daljinu može biti zapravo djelovanje na vodu u čovječjem organizmu! Naime, obavili su više mjerenja uređajem Sonoscope koji predstavlja posljednju riječ tehnike i koji je pokazao da objekt njihovog testiranja, iscjelitelj Braco sa Srebrnjaka, može na udaljenosti od pet metara nakon petominutne koncentracije izmijeniti osjetno nivo energije u posudi s vodom koja je testirana prije njegova djelovanja. Kako je u Riminiju to dobro obavio, dobio je poziv zajedno s Bracom na čuveni skup nedaleko Las Vegasa koji se održava u veljači 2009. godine. Očito interes za povezivanje znanosti i alternative pomalo raste i postaje glavni trend u drukčijem načinu razmišljanja. Poseban doživljaj za Plečka u Riminiju je bio susret i prijateljevanje s dr Raymonodom Moodyem, autorom svjetskih bestsellera **Zivot poslije života** i **Sjedinjenja** ("Reunions"), čovjekom koji je prvi istražio povezanost fenomena kliničke smrti i mogućeg postojanja zagrobnog života. S njime je imao prilike usporediti iskustva osoba predanih raznim religijama i njegovih ispitanika koji su preživjeli kliničku smrt. Plečka je zapanjilo da nijedan od njih nije vidio za vrijeme napuštanje tijela i putovanja kroz **tunel svjetlosti** nijednu mitsku ili vjersku figuru!

Moody smatra da je to logično, jer su mitovi proizvod našeg uma i iščekivanja, a susret sa smrću realan, težak i traumatičan doživljaj kod kojeg svi ranije izgrađeni koncepti otpadaju. Ta **svjetlosna inteligencija** uvijek je blaga, ali upozorava na propuste i grijehove. No, nema tonova osude ili prijetnje. Oni koji su se vratili s druge strane smrti pamte svoj doživljaj u velikoj većini slučajeva kao vrlo ugodan, čak poželjan! Mnogi su razočarani kada **tamo** čuju da se moraju vratiti u svoje bolno, bolesno ili razbijeno tijelo i nastaviti hodati **dolinom suza** a da ne znaš koliko još dugo.

Smrt nije kraj postojanja, nije čak ni neugodna, zaključak je većine sudionika ovog skupa kojeg je ustoličio poznati iscjelitelj i istraživač dr. Nicola Cutolo. Moody mu je povjerio da nastavlja s istraživanjima iskustava u Psychomanteumu, kopiji grčkog Proročišta mrtvih, u kojem je, moguće komunicirati s preminulim rođacima, prijateljima ili čak nepoznatim umrlim osobama. Nakon šokantnih iskustava opisanih u knjizi

Sjedinjenja, Moody je dobio niz potvrda osoba koje su imale čak trodimenzionalni doživljaj pokojnih rođaka koji su u tančine opisivali kako izgleda svijet u kojem se nalaze sada.

U članku je Plečko govorio i o Willyu Buhlmanu čovjeku koji je na najuvjerljiviji način dokazao da je moguće odvojiti svijest od tijela i živjeti. To se zove astralna projekcija, prepričavana stoljećima, ali samo su Sylvan Maldoon, a u novije vrijeme Robert Monroe, Scott Rogo i William Buhlman podastrijeli dokaze da putovanje na drugu stranu nije – halucinacija. Buhlman je sasvim slučajno kao student primijetio da tik uoči sna može napustiti tijelo i putovati na mjesta na kojima je prvo sretao svog pokojnog strica, a zatim mističnu osobu u purpurnom plaštu koji je zapravo bio sastavljen od **sićušnih zvjezdica**. Rekli su mu da je na astralnom nivou kuda se dolazi neposredno nakon smrti. Pokazali su mu da na tom nivou još uvijek u njegovoj sobi postoje predmeti poput ormara koji su nekada tamo dulje vremena stajali. Iako uklonjeni još davno, njihov astralni otisak je preživio. Vidio je zvjezdano nebo i rekli su mu da su tamo **više razine**. Kada je pokušao krenuti u svom **dvostrukom tijelu** dalje, primijetio je nešto neobično. Kao da je razinu na kojoj je bio od drugih razdvajala neka opna!

Buhlman ima nešto drukčije vizije onostranog od dr. Moodya, koji je ipak u osnovi tvrdokorni znanstvenik koji nikako ne želi da pomislite da je religiozan, ali ni ne propušta napomenuti da Mu se moli svaki dan. Naime, Willyjeva su putovanja izvanredno maštovito i plastično opisana u njegovim knjigama u kojima navodi niz podataka koje u principu ne bi mogla znati osoba koja ne posjeduje sposobnost zavirivanja kroz dimenzije. Slaže se s Moodyjem da ekstremni uvjeti poput jakog straha ili kliničke smrti katapultiraju osobu iz tijela, ali napominje da je pravi dokaz zagrobnog života upravo ovakva moć napuštanja tijela po želji, vježbom, bez droge i opasne situacije.

Da smrt nije kraj priče za Moodya i Buhlmana je jasna stvar, nešto što se podrazumijeva. Kako bi inače tisuće ljudi iz različitih krajeva kugle zemaljske i iz različitih vremena opisivali posve iste doživljaje napuštanja fizičkog tijela?

S najčuvenijim hrvatskim čudotvorcem **Bracom sa Srebrnjaka** došla sam u kontakt kada ga je moja nećakinja - zbog zdravstvenih problema svog sinčića - odlučila posjetiti. Došle smo s cvijećem u rukama kako su nam savjetovali, jer on ništa drugo ne prima. Čekali smo s većom grupom ljudi da nas primi. Kako djeci i mladima do 18 godina nije dozvoljen ulaz, ponijeli smo sliku sina moje nećakinje. Susret s njim doživjela sam pozitivno. Dok me je gledao osjećala sam laganu vrtoglavicu, toplinu i neko „prepoznavanje“ koje mi se zgodilo i u Muenchenu kada sam susrela Amu iz Kerale.

Prvi put sam čula za Bracu kad me je nazvala prijateljica iz Austrije i ispričala mi da je upravo bila na njegovoj seansi u Beču na kojoj je sudjelovalo nekoliko tisuća ljudi. Zatim sam o njemu čitala u Plečkovom članku u kojem je pisao o svjetskom skupu parapsihologa u Riminiju. No, tek su zdravstveni problemi bliskog člana moje obitelji doveli me do tog susreta. Stoga sam odlučila da njegov jedini intervju, koji je dao u Samoboru, nađe mjesto na stranicama ove knjige.

Braco sa Srebrnjaka je mladoliki 40 godišnjak blaga pogleda o čijem se privatnom životu ne zna praktično ništa. No, malo je onih koji za njega ne znaju sa stranica dnevnog tiska, a koji uredno bilježi svaki njegov rođendan. Naime, svake se godine 23. studenog na adresi Srebrnjak 1 skupi do 10 tisuća ljudi, svi s buketima cvijeća u ruci. Kolona obično počinje već u tri izjutra, a završava negdje pred ponoć. U tom razdoblju Bracini obožavatelji i sljedbenici prolaze kraj slavljnika koji im podari pokoji pogled, dok policija čuva prilaze njegovu centru. Dok se promet kružnim tokom kod Petrove jedva odvija uslijed ova rijetko viđena fenomena, stotine ljudi plače u zanosu dodirujući nakratko svog idola i zahvaljuje mu na kakvu ozdravljenju od neizlječive bolesti, rješenju nekog životnog problema ili naprosto zato što se u njegovu društvu osjećaju rasterećeni od svojih tuga i briga.

Popularnost je to koju bi poželjela svaka rock zvijezda, a traje već 13 godina. Iz godine u godinu okupljajući sve više i više ljudi. Boris Novković, naš poznati pjevač zabavne glazbe posvetio mu je čak jedan cijeli CD-album, a na njegovim rođendanima gostovali su, između ostalih, Ćiro Blažević, Željko Malnar, prof. dr. Vladimir Gruden, Goran Milić, Zoran Šprajc, „4 Asa“ i mnoge druge osobe iz javnog života.

I inače se svakodnevno pred ulazom na Srebrnjaku 1 slijevaju mnogobrojni bolesnici, nerijetko stižući u posebnim autobusima ili u velikim grupama. Braco ima brojnu sljedbu i izvan zemlje, pa ga tisuće dočekuju u Njemačkoj, Švicarskoj, Austriji, pa čak i u Banja Luci. Raspolaže s nevjerovatnih dvije stotine dokumentiranih izlječenja od najtežih bolesti, o čemu je snimljeno pedesetak video kazeta i napisano dvadesetak knjiga. Ono što Bracu čini neobičnim i jedinstvenim jest činjenica da na seansama ne izgovara nijednu riječ! Dolazi u dvoranu (koja pomalo liči na svemirski brod) gdje jednostavno nekoliko minuta koncentrirano gleda u grupu gusto natiskanih ljudi, koji nakon toga izjavljuju da su ga vidjeli u jarkoj svjetlosti, da su im na oči navrle suze, da su iznutra čuli kako im govori, da su odmah osjetili poboljšanje... Ovaj svojevrsni "hrvatski Sai Baba" stalno je čuvan od desetak svojih pomoćnika, kako bi se izbjegle incidentne situacije.

Braco ne voli i ne podnosi publicitet. Usprkos brojnim zahtjevima novinara, Braco za medije nikada nije progovorio nijednu rečenicu!

U Samobor je stigao sa suprugom i sinčićem na kremšnite kojima ga je u Kavani 'Livadić' počastio njegov prijatelj Drago Plečko. Tada je prviput pristao nešto reći o sebi.

- Eto, mogu vam reći da sam rođen u Zagrebu, diplomirao sam i magistrirao ekonomiju i sretno sam oženjen – kratko govori

Braco. - Ne volim svoje puno ime iznositi u javnost kako me tisuće i tisuće ljudi koji posjećuju moje seanse na Srebrnjaku ne bi sasvim onesposobile za bilo kakav privatni život.

Na pitanje novinara da li je stanju primati ljude 36 sati bez prekida i odmora, odgovorio je:

Jest, imam neograničenu energiju, rad me s ljudima ne umara ni nakon desetina sati. Nije to neka moja energija, ja sam samo kanal te iscjeljujuće sile koja pomaže ljudima oko mene.

Spominju se i liječnici koji su priznali rezultate...

Da, ima ih sve više, a posljednji je, recimo, ginekolog dr. Tarle koji je provjerio jedan moj najnoviji slučaj u kojemu je na glavi jednog fetusa ultrazvukom otkriven tumor, pa je trudnici preporučeno pobačaj. Nakon što je bila kod mene dva puta, dr. Tarle je napravio još jedan pregled i ustanovio da je tumora posve nestalo, pa je žena zadržala trudnoću i rodila sasvim zdravo dijete. Ima takvih slučajeva mnogo, no posao je znanosti da se bavi istraživanjem kako sve to funkcionira. Moje je da ljudima pomazem.

Ipak je nevjerojatno da vas pohode toliki ljudi. Kako to tumačite?

Djelotvornošću. Zašto bi dolazile tisuće ljudi, mnogi od njih godinama, kada ne bi od toga vidjeli efekte? Gledajte, ja prije vas nisam nikada dao nikakve izjave novinama, nije bilo članaka o meni, mada su me nagovarali na to bezbroj puta. Nisam nikada bio na televiziji, niti na radiju, niti sam ikada objavio bilo kakav oglas. Uopće nemam letaka ili propagandnog materijala. Čak u načelu ne dopuštam da me fotografiraju, s izuzetkom rijetkih prilika. Ja se oslanjam na svoju karizmu, moć koja mi je dana. A ona se manifestira svakim danom, ne uvijek, dakako, ali često onda kada je to teško očekivati.

Kakav vam je onda privatni život?

Normalan. Ja sam čovjek koji ima svoje tuge i radosti kao i svi drugi ljudi. Sve što je stvoreno pod kapom nebeskom ima u sebi jedinstvo tamnog i svijetlog, toplog i hladnog, mekog i tvrdog principa. Osnovni je materijal od kojeg smo stvoreni jednak, no kroz neke od nas u ovaj svijet dolazi blaga, slatka, iscjeljujuća energija koja djeluje toliko više što ste prema njoj otvoreniji. To nema veze sa sugestijom, jer ja ništa ne govorim ljudima niti pred njima gestikuliram.

Nema li tu elemenata religije?

Nikakvih. Kod mene dolaze katolici, pravoslavci, muslimani i bezvjerci jednako. Ja se u njihovu vjeru ne miješam, to je njihova privatna stvar. Moje je da im dam ono što imam, zašto sam rođen, ono po što su došli, mada toga najčešće ni nisu svjesni. Ja nemam doktrine, moja sama nazočnost im daje onoliko koliko su u stanju uzeti.

Zvuči fantastično...

Da, teško je, ako ne i nemoguće, to objasniti. Zato ne želim javno nastupati, niti bilo što dokazivati, raščlanjivati ili bilo s kime polemizirati. Neka govore drugi, neka govore učinci, jer to je jedina spomena vrijedna istina. Znate, ovo je svijet marketinga, tu igra prije svega percepcija istine, a ne istina sama. Velika je to opasnost za opće ljudske vrijednosti, ali dolazi s onime što nazivamo civilizacijom. Za ljude duha kao što sam ja važno je izbjegavati upravo tu zamku. Onaj tko je bolestan ne traži privid da je zdrav nego želi ozdraviti. Tko god pati na ovaj ili onaj način jako dobro prepoznaje tu fatalnu razliku, ali tek kad neprilika pogodi njega samog. Moja je odgovornost velika, jer se kod mene skupljaju oni posebno osjetljivi ljudi s kojima je usud bio okrutan. Uz moć uvijek ide odgovornost...

Imate hobije, nešto čime se volite baviti kada niste okupirani svojim poslom?

Naravno, najviše se volim igrati sa svojim sinom, a volim plivanje i prirodu. Kao što vidite, volim i doći u Samobor. Kada imam priliku, odem do otoka Lošinja.

Kada smo već kod toga, vidim poveću količinu kremšnita ispred vas....

Da, Samobor mi je kao grad toliko lijep da bih mogao ovdje živjeti, a kremšnite uz dobru kavu su mi najdraži suveniri iz vašeg grada. Ali i inače, zelenilo neposredno uz centar grada, bogata povijest, raskošni i živopisni lokali, svjež zrak, sve je to fascinantno u Samoboru. Na trenutke, kada je navečer obasjan svjetlima, Samobor me podsjeti na prošlost koja mora da je ovdje bila bogata događajima. Jedan od mojih suradnika sa Srebrnjaka živi u Svetoj Nedjelji, on je tu vaš domorodac i stalno hvali Samobor. Kaže, ne bi ga mijenjao za ništa...

Predavanje **Hira Ratan Maneka** - strojarskog inženjera starog preko 70 godina, iz južne indijske države Kerale koji ne jede već 13 godina još je jedan primjer evolucije ljudskog roda i duboko se nadam da ćemo jednog dana svi doći do tog stupnja da više ne moramo „puniti i prazniti crijeva“.

Hira Ratan Manek – je do sada nekoliko puta dopustio da ga pregleda nacionalna i međunarodna zajednica liječnika. Međunarodni tim sačinjen od 21 doktora u Ahembadabadu (Gujarat, Indija) promatrao ga je 411 dana tijekom 2000. i 2001. godine, 24 sata na dan. Cijelo to vrijeme jedino što je unosio u sebe bila je voda - i sunčeve zrake. Endokrinolog dr. Navneet Shah u srpnju 2001. je zapisao: Svakoga dana mjereno mu je puls, pritisak krvi, disanje, temperatura, izlučivanje urina, težina itd., a hematološki i biokemijski testovi provedeni su periodično. ECG je mjereno redovito, provjera ultrazvukom, EEG, CT-sken i M.R.I.-sken mozga napravljeni su nakon jedne godine, a tim sastavljen od liječnika opće prakse, fizičara, kirurga, kardiologa, endokrinologa i neurologa redovito ga je i periodično pregledavao od prvog dana posta. Osim što je izgubio 19 kilograma u prva tri mjeseca i što su mu se smanjili puls i brzina disanja, nije bilo (s 18 na 10 udisaja u minuti) drugih medicinskih abnormalnosti što je zapanjujuće. Čak su i sve mentalne funkcije i funkcije mozga potpuno normalne. Stolicu je prestao imati nakon 16. dana posta, a proizvodnja urina se održava na oko 600 do 800 kubičnih centimetara. Šećer u krvi je 60 do 90. Nema acetona. Svi drugi parametri su normalni.

Nakon uzbuđenja koje je izazvalo otkriće u Ahmadabadu, Hira Ratan Manek je pozvan na Thomas Jefferson University i State University of Penn u Philadelphiji u SAD-u. Pod nadzorom je postio 109 dana, što je završilo 27. listopada 2001. Promatrana je i ispitivana njegova mrežnica, pinealna žlijezda (ili epifiza) te mozak, a snimljeno je i 700 fotografija tih organa.

Neki nisu jeli čak 20 i više godina. Zbog svega toga i NASA je pozvala Maneka na proučavanje. 130 dana je živio pod strogim nadzorom dok u srpnju 2002. godine znanstvenici NASA-e u izvještaju nisu potvrdili da je Manek zaista to vrijeme preživio samo na vodi i suncu. Američka svemirska agencija se nada da bi ta tehnika mogla biti korisna kako bi se na budućim svemirskim letovima riješio problem skladištenja i održavanja hrane. U prijevodu - nadaju se da bi se astronauti budućnosti mogli hraniti sunčevim svjetlom. Amerikanci, kao poznati ljubitelji kratica, tu su pojavu nazvali HRM-fenomenom, po inicijalima njegova imena, te pokrenuli HRM-projekt koji se bavi pitanjem kako preživjeti samo od energije sunca.

Dr. Shah je zabilježio i ovo: *Dok sam ovo pisao, sjetio sam se da prije godinu dana u Večernjaku vidio sliku i vijest o nekom Nijemcu, mislim da je bio nekakav inženjer, koji je medijski prostor zaslužio time što se tijekom dužeg razdoblja nije hranio ničim osim suncem. Moguće je da je krenuo tragom Hira Ratan Maneka, koji inače drži predavanja o tome.*

VIZIJA POZITIVNE LJUDSKE BUDUĆNOSTI

Još tri knjige koje su mi došle u ruke baš prije nego sam završila ovu zaslužuju također mjesto na ovim stranicama, jer isto kao i učenje našeg voljenog Babe donose nadu da smo na putu duhovnog sazrijevanja prema konačnom cilju; spoznaji svog pravog ja i stapanju s Božanskim.

Prva je knjiga Anton Krajcara: **Život je svjetlost duginih boja**, i o njoj smo nekoliko puta razgovarali na našim kružocima. Kad sam je posudila od Višnje, ostala sam zapanjena novim znanjima o osnovama života do kojih je autor došao povezujući metodu znanstveno istraživačkog rada i metodu samospoznavanja.

Već na početku knjige upravo sam zatitrala čitajući o *bijeloj duhovnoj energiji, o bijeloj svjetlosti postojanja koja nema ni izvora ni vrijeme ni prostor postojanja već ona jednostavno jest. Naše oči nisu stvorene da vide tu svjetlost, jer kad bi bile stvorene da je vide, ništa drugo ne bi vidjele osim jedne neizmjereno jake bijele svjetlosti. Oči su stvorene vidjeti manifestaciju te svjetlosti, ali ne i samu svjetlost. Ona je nositeljica cjelokupnih energija, ali nije izravno ni stvaralačka ni rušilačka, a opet iz nje sve proističe i u nju se sve vraća.*

Mogućnost da se ta svjetlost osvijesti postoji kod svakog pojedinca, no osvijestiti ju je moguće jedino tada kada se postane ta svjetlost. Količina svijesti je izravno proporcionalna sa stupnjem evolucijskog razvoja određene stvarnosti. Minerali imaju neku malu količinu svijesti, ali su potpuno nesvjesni te svijesti. Virusi i bakterije imaju malo veću količinu svijesti. Biljke su svjesnije i od minerala i od bakterija i virusa. Životinja su još svjesnije a čovjek je došao do pola puta, nije više životinja, ali je još daleko od potpune svijesti.

U svakom je čovjeku skrivena jedna od najvećih potreba, a to je da dođe do te ukupne svijesti. U čovjeku je uz instinkt života i smrti, ugrađen proces pokreta i mira na više razina svijesti. Osvješćivanje tog procesa i

skladno življenje s tim najveći je rast prema svijesti. Do skladnog se u tome može doći jedino ako čistimo povijesni, milijune godina nakupljeni otpad. Otpad je sve ono što je već prošlo i koči sadašnji vječni trenutak života i življenja. Kao što je bijela svjetlost skrivena od očiju, tako je skrivena i potreba da se dođe do potpune svijesti. Ljudi na višem stupnju razvoja imaju veću energiju te su svjesniji potrebe. Potreba je skrivena u našim srcima, u ljubavi, duboko je zakopana ispod mnogih slojeva uma.

Nisu svi ljudi na istom evolucijskom stupnju razvoja ljudske duše. Ne postoje vanjska mjerila kojima bi mogli procjenjivati stupanj razvoja ljudske svijesti, jer je svijest individualna. Čovjek može biti visoko obrazovan, može biti znanstvenik, može biti profesor ili svećenik, ali to ne znači da se približio većoj svijesti. Čak štoviše, veće znanje, a ne spoznaja, veće je udaljavanje od svijesti. Znanje je umno i mrtvo, a svijest je živa duša, ono individualno u cjelini, ono vječno.

Znanje i kemija će upropastiti ovaj svijet. Jesam za što više znanja, ali znanje treba i otpuštati. Kako bi izgledalo življenje tijela kad bismo samo jeli, a ne bi mokrili i defecirali? Bi li život bio moguć? Dugoročna su znanja veliki teret mozgu.

Kad se nađete u blizini prosvijetljenih osoba, te osobe vas jednostavno obasipaju velikom bijelom energijom koje niste svjesni niti je možete vidjeti, ali je možete osjećati. Uz takve ljude, doslovno, svi atomi u vašim molekulama i vaše duhovne energije vibriraju drugačije. Ako vam je energetski potencijal mali, a ego velik, uz te će vam osobe biti jako teško jer ego i svijest ne idu zajedno. Ako je vaš energetski potencijal viši, s takvim će vam osobama biti jako ugodno.

Ljudi koji tumače duhovnost ali je nisu svjesni, koji imaju samo intelektualno znanje, osuđivati će duhovne ljude, jer je njihov ego pokraj takvih ljudi u opasnosti. Oni se s njima ne mogu nositi, i jedini je način osuditi ih u ime duhovnosti.

Koliko mi je toga postalo nekako jasnije nakon ovih pročitanih redaka. Kao prvo, za vrijeme svakog mog boravaka kod Svamija osjećala sam doslovno da svi atomi u mojim molekulama i moje duhovne energije vibriraju drugačije kao što to dr. Krajcar kaže. Već sam pisala da nas boravak u Svamijevoj auri doslovce liječi i obnavlja, i to ne samo naše fizičko tijelo, te da realizirani Učitelj posjeduje sve moći, a jedna je od tih moći da je u stanju izazvati u izabranoj osobi stanje blaženstva ako je osoba spremna da ga primi. Evo još jednog odgovora, na uvijek iznova postavljeno pitanje, zbog čega je boravak u Svamijevoj fizičkoj blizini važan i koristan.

Kao drugo, jasnije mi je i zašto predstavnici Crkve tako grubo napadaju Babu, ali i sve drugo, što nije ono, što oni naučavaju, ili zašto su Židovi raspeli Isusa. To je sve, kako kaže autor knjige **Život je svjetlost duginih boja**, zato jer ljudi koji tumače duhovnost ali je nisu svjesni, (već su samo znalci), uvijek osuđuju upravo duhovne ljude.

Autor dalje piše da je evolucijski razvoj svijesti ostavio jedan otpad koji se zove um. Svijest i um su dvije potpune suprotnosti. Jedna suprotnost vuče prema naprijed a druga prema natrag. Svijest je uvijek „u sada“ i ide naprijed, a um je nakupina svekolikih iskustava iz povijesti i uvijek vuče natrag. Svjetlost je bijela, um je crn. Svjetlost je stvarna, a um je nestvaran jer u stvarnosti povijest ne postoji, osim u pamćenju našeg uma. Um nema svoje energije, već se naljepi na prirodne energije koje umanjuje. Izravnoisanje prirodnih energija posredno siše duhovnu energiju, umanjuje dušu i tjelesno, a on raste. Količina svijesti ili bijele svjetlosti kojom raspoložemo, je naše biće, naša duša. Duša je svijest o vlastitoj energiji.

Duboko me se dojmio i dio knjige koji govori o ulasku bijele svjetlosti, duše u novo tijelo. Autor kaže: *Ulazak bijele svjetlosti, duše, u novo tijelo svjesno je i nije svjesno, ovisi o pročišćenosti duše. Pročišćene su duše svjesne, a nepročišćene nisu svjesne. Jesu li više ili manje svjesne ovisi o količini duševne svijesti. Stapanjem duše i tijela u duhotijelo, svijest o proteklom životu u tom periodu ide u nespjesno, ide u zaborav, ali ne u potpuni zaborav, ono što je nespjesno ne znači da ne djeluje i da se ne može osvijestiti. Djeca do treće godine života svašta vide, i imaju još zamagljena sjećanja iz prošlog života. Do tada im je neizmjerne potrebna majka, ljubavni katalizator, da se sve objedini u sadašnjem življenju, a s trećom godinom neizmjerne je potreban ljubavni objekt.*

Na neki način, duša odabire buduće roditelje. U trećem mjesecu života bijela svjetlost ulazi u pripremljeni materijalni dio, koji do trećeg mjeseca nije duhotijelo. Tijelo ne može opstati bez duše, ali duša može postojati bez tijela. Jake i pročišćenije duše ulaze svjesnije u tijelo nepripremljeno za tu dušu, to znači da duša sa svojom svijesti priprema svoju kuću, hram za još jedno življenje.

Ljudsko tijelo nema bijelu svjetlost odmah od začeca. Individua i individualni život do trećeg je mjeseca u maternici bez bijele svjetlosti. Maternica je ta koja sadržava sve dugine boje i daje plodu da se od jedne spojene stanice razviju, po obliku i funkciji različite vrste stanica. Maternica ima mogućnost davati energiju duginih boja samo do trećeg mjeseca.

Tri mjeseca nakon začeca duša se u maternici spaja, sa svakim atomom, sa svakom molekulom, sa svakim genom, sa svakom stanicom, organom i cijelim tijelom. Bijela svjetlost koja ulazi kroz spolne organe, ulazi u tijelo duginih boja u sve tjelesne strukture.

Nevio Šetić kao urednik knjige u razgovoru s autorom saznao je nešto više o metodama i tehnikama autorovog spoznavanja (istraživanja). On ističe kako se život ne može klasičnim znanstveno istraživačkim postupcima u cijelosti upoznati niti će se to ikad moći jer je metodologija istraživanja samo spoznavanjem kroz sebe potpuno suprotna od metodologija dosadašnjih znanstvenih istraživanja. Život se spozna samo ako se živi i niti jedno drugo mjerilo nije valjano, čak štoviše mora se izgubiti sva mjerila kako bi ga spoznali. Život se spoznaje a ne istražuje.

Sam naslov knjige **Život je svjetlost duginih boja** – općenito govori sve. Kroz osam podnaslova autor je opisao duhovne energije, duhovnu svjetlost i iznio svoje spoznaje. Knjiga započinje opisom bijele duhovne energije u sklopu koje je posebno i vrlo opširno opisana i evolucija individue. Na sebi svojstven način, osebujno daje sliku života kroz energije duginih boja. Ukratko prema Krajceru, sveukupne energije kada su povezane čine bijelu duhovnu energiju koju još nazivamo duša. Duša ima svoje korijenje u fizičkom tijelu kojeg ona podržava da bi iz njega mogla rasti i stvarati iskustva. Kad ostvari neka iskustva duša napušta tijelo i ide u svoj rast ili pad...

Druga knjiga je **Sreća**, autora Matthieu Richarda, s podnaslovom **Vodič za razvijanje najvažnije životne vještine**. Ono što je meni vrlo znakovito jest da sam knjigu dobila od svog mlađeg brata, koji je inače u zadnje vrijeme orijentiran samo na Isusa Krista.

Matthieu Richard je budistički redovnik koji je imao obećavajuću karijeru u staničnoj genetici. Prije trideset pet godina napustio je Francusku i otišao u Himalaje kako bi učio o budizmu. U izvršnoj sintezi dvadeset pet stoljeća stare budističke mudrosti s neuroznanosti i kognitivnom psihologijom 21. stoljeća Richard, koji utjelovljuje obje tradicije, daje čovječanstvu dar koji mu je sada prijeko potreban: viziju pozitivne ljudske budućnosti.

U predgovoru Daniel Goleman kaže: *Kada sam prvi puta sreo Matthieu Richarda, radio je za računalom u stražnjoj sobi samostana Shechen u Kathmanduu u Nepal. Matthieu je nadzirao skupinu redovnika koji su marljivo, riječ po riječ, prepisivali tekstove iz tradicionalno dugih pravokutnih stranica kopiranih s drvoreza i upisivali ih u računalni program s posebno kreiranim tibetanskim znakovljem.*

Naslagane hrpe požutjelog, ručno izrađenog papira, umotane u rukom izrezbarene korice knjiga sada su se pohranjivale u digitalnom obliku, u elektroničkom prostoru veličine dlana. Digitalno je doba ušlo u samostan. Sada je svatko tko je imao pristup računalu mogao pronaći tekstove koji su se stoljećima čuvali u samostanima i pustinjačkim nastambama u visokim, skrivenim dolinama Tibeta. Matthieu je pomogao sačuvati mudrost davnina za moderno doba.

Matthieu je bio savršeni kandidat za taj posao. Prošao je jedno od najboljih obrazovanja koje svijet može ponuditi. Ima doktorat iz biologije s prestižnog Instituta Pasteur, gdje je njegov glavni savjetnik bio dobitnik Nobelove nagrade. Osim toga, proveo je više četvrt stoljeća kao budistički redovnik u Himalajama, gdje je učio od najistaknutijih tibetanskih učitelja toga doba.

Nedavno sam surađivao s Matthieuom na Institutu za um i život, gdje znanstvenici razmjenjuju mišljenja s budističkim učenjacima. Ti su razgovori doveli do izvanrednih otkrića koja pokazuju kako meditacija može preoblikovati mozak i ojačati centre koji su odgovorni za dobre osjećaje i suosjećanje.

U svojoj knjizi Sreća, Mathieu spaja svoje dobro poznavanje svijeta znanstvenih istraživanja i filozofije s intimnim poznavanjem tradicije budističke mudrosti. Vizija sreće opisana u ovoj knjizi kritizira naša svakodnevna shvaćanja sreće i daje nam uvjerljiv argument za zadovoljstvo zbog preuzimanja kontrole nad „dobrim vremenima“ za altruizam umjesto sebičnog zasićenja.

Osim toga predlaže način kako svi mi možemo kultivirati sposobnost za takvu sreću.

U uvodu Matthieu Richard kaže: *Kada rano ujutro sjedim na livadi ispred svoje pustinjačke nastambe, pogled mi obuhvaća stotine kilometara visokih vrhova Himalaja, koje se sjaje na izlasku Sunca. Spokoj krajolika prirodno se spaja s unutarnjim mirom. Uistinu je dalek put od Instituta Pasteur, gdje sam prije trideset pet godina istraživao diobu stanica, označavajući gene na kromosomu bakterije Escherichia coli. To se čini prilično radikalnim zaokretom. Jesam li se odrekao zapadnjačkog svijeta? Odricanje je prema budistima, pogrešno protumačen pojam. Ne radi se o odricanju od onog što je dobro i lijepo. Kako bi to bilo smiješno! Radi se o oslobađanju od nezadovoljstva i odlučnom pomaku prema onome što je najvažnije. Radi se o slobodi i smislu: oslobađanju od mentalne zbrke i egocentričnih patnji, smislu koji se postiže pomoću spoznaje i dobrote.*

Koliko sam puta u Indiji osjetila ono o čemu autor govori. Spokoj krajolika u Indiji prirodno se spaja s unutarnjim mirom koji tamo doživljavam.

Isto tako često me nekadašnji prijatelji pitaju zašto sam se u potpunosti odrekla svjetovnog života i vrlo im je teško shvatiti kad im kažem da se nisam odrekla nečeg što je dobro i lijepo već da sam „pobjegla“ od nezadovoljstva i mentalne zbrke koja vlada u tom svijetu. Ne shvaćaju da se tu radi o slobodi i smislu koji se postiže pomoću spoznaje i dobrote.

Autor dalje kaže: *Ono što sam otkrio nije zahtijevalo slijepu vjeru. Bogata, praktična znanost uma, altruistička umjetnost življenja, smisljena filozofija i duhovna vježba vodile su do prave unutarnje transformacije. Tijekom proteklih trideset pet godina, nikad se nisam suprostavio znanstvenom duhu - odnosno kako ga ja nazivam, empirijskoj potrazi za istinom. Upoznao sam i ljudska bića koja su bila trajno sretna. Zapravo, i više od onoga što zovemo sretnim: imala su duboki uvid u stvarnost i prirodu uma i bila su puna milosrđa. Također sam shvatio da, iako su neki ljudi prirodno sretniji od drugih, da je njihova sreća još uvijek ranjiva i nepotpuna, te da je postizanje trajne sreće kao načina postojanja prava vještina. Ona zahtijeva trajne napore u vježbanju uma i razvoju sklopa ljudskih kvaliteta poput unutarnjeg mira, pažnje i altruistične ljubavi. Dubok i razborit način razmišljanja te živi primjeri utjelovljenja mudrosti u njihovim riječima i djelima pomogli su mi da pronađem put do ispunjenog života.*

Kako da opišem svoj prvi susret s Kangyurom Rinpochem? Upoznali smo se u lipnju 1967. godine u maloj drvenoj kolibi nekoliko kilometara od Darjeelingu. Sjedio je leđima okrenut prema prozoru, pogleda uperenog na more oblaka, između kojih su se veličanstvene Himalaje uzdigle na visinu višu od 7200 metara. Zračio je unutarnjom dobrotom. Teško je pronaći riječi koje opisuju dubinu, spokoj i suosjećanje koje je proizlazilo iz njega. Tri sam tjedna po cijele dane sjedio nasuprot njega. Imao sam dojam da radim ono što se naziva meditacijom – drugim riječima, jednostavno sam se koncentrirao u njegovoj prisutnosti, pokušavajući dokučiti što se krije iza zavjese mojih misli.

Nakon povratka iz Indije, tijekom prve godine na Institutu Pasteur, shvatio sam koliko mi je bilo važno što sam upoznao Kangyura Rinpochea.

Postao sam svjestan da sam pronašao realnost koja će nadahnuti moj cijeli život i dati mi smisao i smjer. Između 1967. i 1972. godine svakog sam ljeta putovao u Indiju. Svaki puta kada sam stigao u Darjeeling, shvatio sam da sam zaboravio sve o svom životu u Europi. S druge strane, u ostalom djelu godine, koji sam provodio na Institutu Pasteur, neprestano sam razmišljao o Himalajama...

O, kako mi ovaj dio teksta zvuči poznato, jer sam i sama to iskusila i pronašla u Sai Babi realnost koja je nadahnula moj cijeli život i dala mu smisao i smjer. I ja sam svake godine putovala u Indiju i zaboravljala sve o svom životu u Zagrebu, a kada sam boravila kod kuće neprestano sam razmišljala o Indiji.

Treća knjiga ili bolje rečeno knjige, jer ih je do sada izašlo 8, svakako je **Zvonki cedar ruski Anastazija** autora Vladimira Megrea, koju sam dobila na poklon od Jasminke. Na prvoj strani knjige piše: *Prema tvrdnji Anastazije, u tekst su unesena slova i sklopovi riječi koji blagotvorno djeluju na čovjeka. To je djelovanje moguće osjetiti pri čitanju, kad sluh nije pod utjecajem zvukova što ih proizvode predmeti i mehanizmi koji nisu prirodni. Prirodni zvukovi, kao što su pjev ptica, rumor kiše, šuštanje lišća na drveću, pomažu čovjeku u pozitivnom djelovanju.*

U prvom poglavlju upoznao nas je autor sa zvonkim cedrom: *Starac je govorio da je ovaj zvonki cedar poseban. Komadić njega treba nositi na vrpci, na grudima. Usto, treba ga metnuti stojeći bosim nogama na travi, i prisloniti dlanom lijeve ruke na gola prsa. Tijekom minute osjetit će se ugodna toplina što je proizvodi cedar, nakon čega će po tijelu proći lagani trnci. S vremena na vrijeme, kad se pojavi želja, trebat će strugati cedrov komadić vršcima prstiju na toj strani koja ne dodiruje tijelo, pridržavajući ga palcima ruku za drugu stranu. Starac je s uvjerenošću potvrđivao da će se već za tri mjeseca čovjek, koji posjeduje komadić zvonkog cedra, znatno bolje osjećati i izliječiti od mnogih bolesti. Čak i od AIDS-a? – upitao sam, ispričavši im ukratko o toj bolesti onoliko, koliko sam znao iz tiska. Starac je sa sigurnošću odgovorio: „Od svih bolesti!“*

No, ovo je, po njegovu mišljenju, bio lagani zadatak. Najvažnije se odnosilo na to da će čovjek, koji posjeduje ovaj komadić postati boljim, uspješnijim i darovitijim.

Od mnogih Anastazijinih izjava, savjeta, zaključaka i pouka posebno me se dojmila ova: U cijelome svemiru nema takvoga bića koje može napredovati više od čovjeka i imati veću slobodu.

Sve se druge civilizacije pred čovjekom klanjaju. Najrazličitije civilizacije imaju mogućnost napredovanja i usavršavanja samo u jednom smjeru, i one nisu slobodne. Štoviše, one važnost čovjeka ne razumiju. Bog – veličanstveni razum – stvorio je čovjeka, na svoju sliku i priliku i nikome nije dao više nego njemu...

A sad pogledaj kakvo je današnje čovječanstvo. Pokušaj zamisliti kako se osjeća Bog kad gleda svu tu raskalašenost. On promatra Svoju djecu, koja samo zapomažu: „Mi Te volimo. Udijeli nam malo Tvoje milosti. Tvoji smo robovi: nemoćni, nerazumni, glupi. Gospodine, pomози nam!“

Zar se tako mogu ponašati stvorenja koja su nalik Bogu? Ima li za roditelja veće boli od bespomoćnog zapomaganja njegove djece? Evo i tako se u entiteta u Svemiru pojavila sumnja u savršenstvo Božjih stvorenja.

Kad bi se Bog umiješao u život čovjeka, tad bi i sam potvrdio pretpostavku entiteta u Svemiru o tome da je čovjek nesavršen. Ali ono što je najvažnije jest to da bi Njegovim uplitanjem čovjek dokraja izgubio vjeru u samoga sebe. Čovjek bi posve prestao otkrivati u sebi božanska načela nadajući se samo pomoći izvana.

Dok sam čitala ove retke sjetila sam se koliko puta su me razni neistomišljenici opominjali kako je potpuno neprihvatljivo o sebi misliti kao o Bogu, štoviše to je svetogrđe.

Pokušavala sam im bezuspješno objasniti da je mnogo neodgovornije reći: „Ja sam grješnik, i otići na ispovjed, te ubrzo opet sagriješiti, jer smo mi ljudi slabi, i ljudski je griješiti.“ nego sa svom svojom odlučnošću reći: „Bog me je stvorio na svoju sliku i priliku i ja sam božanska iskra koja teži svojem sebeostvarenju i sjedinjenju s Bogom“, jer tad si neću dozvoliti da stalno iznova griješim. Potrebno je imati i svijest o tome da ti nijedan svećenik ne može oprostiti tvoje grijehe, već da ih moraš karmički „odraditi“ i ispraviti u ovom životu ili u jednom od sljedećih.

Radeći bez želje za plodovima rada, polako ćeš ukloniti sve što u tebi nije čisto, kao što to čini zlatar u lončiću za taljenje kovina. Čisti um je konačna mudrost, potpuna nevezanost. Ako se možete lišiti želja za rezultatima bilo kojeg rada, nikakva vas nečistoća ne može dotaći. Znači da sjemenke ciliginjija bačene u blatnu vodu imaju moć da izdvoje prljavštinu tako da ona potone na dno zajedno sa sjemenkama koje nestaju iz vida. Na isti način oni koji su sposobni raditi bez vezanosti za rezultate, savršeno će očistiti vlastiti um, rezultati će njihova rada izgubiti djelotvornost i potonuti na dno ne stvarajući daljnju karmu.

brahmanubhava upanisada

Kako bi čovjek postao onaj koji je ostvario oslobođenje dok je još u tijelu, mora neprekidno razmišljati o Bogu kao onom koji je iznad svake mogućnosti opisa. Ako vam je to teško i ne možete to učiniti, tada napravite nešto drugo. Posvetite sve štovanje, sve divljenje, sve vedske rituale, zavjete i bdijenja sa svim plodovima koji mogu iz toga nastati Meni. Neka vam Ja budem krajnji cilj, konačna svrha koja pretvara sva djela u štovanje. Učvrstite svoj um na mene, meditirajte na mene. Tada ću Ja izliti svoju milost na vas i prenijeti vas preko oceana promjene (samsare). Ja ću vam iskazati svoju naklonost tako da ću vam dati da ostvarite cilj kojem težite.”

Gita Vahini, str. 196

EPILOG

Mislim da s ovom knjigom završavam s pisanjem knjiga i željela bih napraviti kao neki rezime svega o čemu sam pisala. Već sam pisala o tome da su moje knjige samo moji dnevници i izvještaji onog što me okružuje i što sam proživjela, pročitala ili, najvažnije od svega, što mi je Svami rekao. Mislim da nikada ne bih ni počela pisati da nisam imala toliko prilika direktno pričati s Babom i da me nije toliko savjetovao i promijenio. Od kada je On ušao u moj život pokušavala sam biti velikodušnija u mislima i djelima. Trudila sam se da ne potratim ni jedan dragocjeni trenutak i niti jednu izgovorenu riječ na nebitne banalne stvari, već da služim svojoj obitelji i zajednici do granica svojih mogućnosti. Pokušala sam, vlastitim primjerom, podučiti one koji me okružuju, pravom putu da bi postali istinska ljudska bića; **utjelovljenja ljubavi**. Volim punim i otvorenim srcem ne samo one koje nazivam svojom rodbinom ili prijateljima, već pokušavam voljeti Boga u svakom čovjeku.

Moja je obitelj uvijek bila razlog mog postojanja, a moji unuci su mi donijeli veliku sreću i radost. Pomladila sam se u srcu od zvuka njihovih riječi, smijeha i tepanja. Moja ljubav za njih veća je od bilo čeg drugog, osim ljubavi za Boga. Osjetila sam u njihovim srcima ljubav za sebe, i to je bio kao melem na sve ožiljke koje je život ostavio na mojoj duši. Osjetila sam i sol njihovih suza kada sam ih ljubila i tješila da ublažim njihovu bol kada su se ozlijedili ili bili bolesni. Njihovi su me životi obogatili i dali mi veliku nadu da, uz Božju pomoć, naše čovječanstvo ima budućnost ispunjenu Istinom, Ljubavi i Mirom.

Post scriptum:

U ovoj knjizi – zapazili ste - ima vrlo mnogo citata iz raznih knjiga. Danas se knjige sve manje čitaju, jer se ljudi više odlučuju za kompjutore, televizijske programe, kino predstave, mobitele i slično, a Svami kaže da je svakodnevno čitanje duhovne literature vrlo korisno i potrebno kao duhovna praksa. Stoga mi se činilo prikladno i svrhovito približiti čitateljima te lijepe misli, a koje bi potakle čitatelje na vlastito čitanje i duhovno odrastanje. Uz to ljudi me vrlo često telefonski zovu i pitaju što je nova kod Babe ili koje su nove zanimljive knjige izašle koje bi im mogla preporučiti pa ih na ovaj način, objavljivanjem nekih zanimljivih citata, nadam se, potičem na čitanje knjiga kao duhovnu praksu.

Sadržaj:

UVOD	2
KAKO POSTATI UTJELOVLJENJE LJUBAVI.....	2
POSJET SVAMIJU od 29.7. - 19.8. 2001.....	3
POVRATAK U SVAKODNEVNICU	9
JEDINSTVO RELIGIJA	10
ČOVJEKOVA ISTINSKA PRIRODA	12
PREBIVALIŠTE BOŽANSKOG MIRA.....	13
BOŽICA LAKŠMI	17
BUJICA ŽIVOTA	22
JOGA U SVAKODNEVNOM ŽIVOTU.....	23
HARMONIČNO SUGLASJE I AKHANDA BHAJANI.....	25
ISKUŠENJA.....	27
INDIGO I KRISTALNA DJECA	32
RIJEKA ŽIVOTA.....	38
SVJEDOČANSTVO SVJETLOSTI.....	42
ŽIVJETI S RAZLOGOM	48
SEVA RETREAT U RIJECI.....	50
PUTOVANJA DUŠA	52
VJERA, POVJERENJE, PREDANJE	58
ATI RUDRA MAHA YAGNA U PRASHANTHIJU, KOLOVOZ 2006.....	60
RADIO SAI GLOBAL HARMONY	66
ČUDA SE SVAKODNEVNO DOGAĐAJU.....	70
SVAMIJEV ROĐENDAN 2007. GODINE.....	73
BOLEST ŠTO JE TO?	74
NE SUDI DA TI NE BUDE SUĐENO	78
OTKRIVENJA	81
ŠTO JE TO ISTINA?	85
UČENOST I PONIZNOST.....	89
SVE BRŽA ČOVJEKOVA EVOLUCIJA.....	89
VIZIJA POZITIVNE LJUDSKE BUDUĆNOSTI.....	93
EPILOG.....	97

Literatura

Anton Krajcar: **Život je svjetlost duginih boja,**

Brahmanubhava upanisada

C.W. Leadbeater: **Astralna razina**

C.W. Leadbeater: **Devahanska razina**

Doreen Virtue: **Kristalna djeca**

Gerda Johst: **U zvjezdanom sjaju vječnosti**

Gita Vahini

Grill, Heinz: **Yoga und Christentum**

H. Murpheta: **Svjetla našeg doma**

Helen Greaves: **Testemony of Light**

Ivana Brlić Mažuranić: **Badnja večer u sirote Kate**

J.Jagadeessan: **Misija i poruka**

Lee Carrol i Jan Tober: **Indigo djeca – došli su novi klinici**

Leon Denis: **Tajni život mrtvih**

Mario Mazzoleni: **Bhagavan Baba - neshvatljiva misterija**

Maheshwarananda: **Joga u svakodnevnom životu**

Matthieu Richard: **Sreća**, s podnaslovom **Vodič za razvijanje najvažnije životne vještine**

Meg Blackburn Loseya: **Djeca sadašnjica**

Mellen-Thomas Benedict: **Blisko iskustvo smrti**

Michael Newton: **Putovanje duša**

Norman W. Walker: **Sokovi od svježeg voća i povrća**

Norman W. Walker: **Voda i vaše zdravlje**

R.D.Awle: **Who is Sai Baba?**

Vladimir Megre: **Zvonki cedar ruski Anastazija**

Yogi Ramacharaka: **Život poslije smrti**

Medaljon s božicom
Lakšmi i križ koje je
Svami materijalizirao
na intervjuu
12. 08. 2003.
godine.

